

ద్వితీయావృత్తి

౨౦౦ ప్రతులు

ఆంధ్ర రూపాయలు

ప్రచురితము :

శిరోమణి

సన్నిధానము సూర్యనారాయణశాస్త్రి

44, బీరా, సికింద్రాబాదు

అజంతా ప్రింటర్స్

సికింద్రాబాదు

తొలిపలుకు

మన తెనుగువారి యాదికవి, ఆంధ్ర భవనోపజీవుడు, నన్నయ భట్టారకుడు “విశ్వ శ్రేయః కావ్యం” అని సకల ప్రపంచమునకును సర్వశ్రేయస్సులను, విశిష్టమైన శ్వశ్రేయసమును గావ్యము సమకూర్చునని యుపదేశించినాడు. ఆ యుపదేశము నన్ని విధములను బరిపాలించినదీ “జాతక కథా గుచ్ఛ” కావ్యము.

జాతక కథల నింతకుమున్ను సంస్కృతము నుండియు, ఆంగ్లమునుండియు గద్యరూపమునఁ బెక్కిం ద్రనువదించి యుండిరి. పాళీ భాషనుండి నేనును గద్యరూపమునఁ గొన్నింటిని ననువదించితిని. కాని వానికి వేనికినిఁ బద్యరూపమున నున్న యీ యనువాద సౌందర్యము రాలేదు. కావుననే విశ్వ విద్యాలయముల వారు దీనినిఁ బాఠ్యముగా నిర్ణయించిరి. సహృదయు లాదరించిరి. “ప్రజానురాగ ప్రభవా హి సంపదః” అను నభియుక్తియుఁ “గావ్యం యశసేఽర్థకృతే” అను వచనమును నియ్యేడ సార్థకము లయినవి. సౌందర్యము లేకున్నఁ బ్రజాదరణము గలుగదు. ఆ సౌందర్యము సద్యః పరనిర్వృత్తి రూపమై చమత్కారము గూర్చుట చేతనే ప్రజల నాకర్షించినది. అదియే మన గ్రంథకర్త శ్రీ సన్నిధానము సూర్య నారాయణ శాస్త్రిగారికి యశస్సును సమకూర్చినది. ఈ కథల నితరులు గొందఱు వ్రాసినను వీరి గ్రంథమునకే ప్రశస్తి యేర్పడినదనుట ‘యశసే’ అను పదమును సహజముగా సమర్థించుటయేకదా !

‘వ్యవహారవిదే’ అను కావ్యప్రకాశ వచనానుసారముగా నాకాలమునందలి లోక వ్యవహార మీగ్రంథము వలనఁ జక్కగాఁ దెలియును. ఇందలి మేష జాతకమును బరికింపుడు. ఆనాఁడొకచో యజ్ఞ మారంభింపఁబడినది. మేషమును వధించుటకు యజ్ఞికుడు పూనుకొన్నాడు. వానికే విశననమునందెక్కుడు శ్రద్ధ లేకుండెను. నిర్బంధముపై నాతఁడు దాని నాచరించుచున్నట్లు తోచును. మేష వచనము విని యాతఁడు వధింపకుండెను. దీని నాలోచించినపు డానాటి ప్రజలలో హింసాత్మకములగు యజ్ఞయాగాదులం దెట్టి భావము వ్యాపించియున్నదో తెలియవచ్చును. ఆ భావమే దృఢమై క్రమముగాఁ బ్రాచీనాచారమును వీడఁజాలని వర్గములలోఁ బిష్టపక్షు యాగముగాఁ బరిణమించినదని విమర్శకులందురు.

బౌద్ధ ధర్మములలో 'అహింస' ప్రధానము. వేదమునందుఁగూడ "మాహింసాఽ త్వర్వా భూతాని" అని ప్రతిపాదించబడినది, కానీ యీ యహింసను సమయోచితముగాఁ బ్రయోగింపవలయును. కనుకనే యహింసచే నత్యంతముగాఁ బ్రభావితుఁడై యర్జునుఁడు "విస్మజ్య సశరంచాపం" అన్న విధమున యుద్ధమునకు వెనుకాడఁగా "క్షైబ్యం మాన్మగమః పార్థ!" అని శ్రీకృష్ణుఁడు "దీనిని విడువుము : ఇది క్షైబ్యము. దీనినిఁ బట్టుకొని ప్రేలాడినచో నీకు దేహయాత్రకూడ నడవదు." (శరీరయాత్రాపిచ తే నప్రసిద్ధ్యే దయుధ్యతః) అని దీని తత్త్వమును దేల్చినాఁడు. దీనిని గమనింపక యీ యహింసాభావమును నతిగా వ్యాపింపఁజేసి భారత ప్రజలను నిర్వీర్యుల నొనర్చి దేశమును విదేశీయుల దండయాత్రల కెరఁజేసి వారి పాద దళితులనుగా నొనర్చిన దీ బౌద్ధమతమని కొందఱి యభిప్రాయము. దాని నట్లుండనిండు.

జాతక కథలలోని జెంతి, అహింసాది ధర్మములు సాంఘిక జీవనములో నతిమాత్రముగాఁగక పరిమితముగా దేశకాల పాత్రములను గుర్తించి ప్రయోగింపఁబడినచో సంఘము పరిశుద్ధమగును. దానిచే శివేతర క్షతియు సంపాదిత మగును. "అతి సర్వత్ర వర్జయే" త్తని కదా :

చక్కని ధర్మోపదేశమునిచ్చు నీకావ్య మెల్లరికి నవశ్య పాఠ్యము. ధర్మోపదేశము నీకావ్యము కాంతా సమ్మితమైన కవితామృత లహరితోఁ గూర్చినది.

1. అతి మృదులమైన భాష;
2. సరళమైన కూర్పు;
3. పాత్రోచితమైన వృత్తి;
4. తదనుగుణమైన రీతి;
5. జాతీయమైన పలుకుబడితో మేళవింపు - ఇవి 'కాంతా సమ్మితయోపదేశయుజే', 'సద్యః పఠనిర్వృతయే' అను ప్రయోజనములను గల్గించి కావ్యత్వమును సమంజసముగా నొనరించుచున్నవి. క్రమముగా వాని సుదాహరింతును.

1. అతి మృదులమైన భాష : "వానికన్న ముందో, వానితోడనో పుట్టె" (జెంతివాది జాతకము 3 వ పద్యము).

2. సరళమైన కూర్పు : "పరిణత ప్రాయమునఁగాని పడయరాని" (జెంతివాది జాతకము 12 వ పద్యము).

3. పాత్రోచితమైన వృత్తి : (జెంతివాది జాతకము 58 వ పద్యము.)

4. వృత్తి కనుగుణమైన రీతి : (శిబిజాతకము 11 వ పద్యము.)

5. జాతీయమైన పలుకుబడి : ఇసుకరాలని విధమున ; ఆశ్వాసాంతము ; యుద్ధమునకుఁ గత్తి నూలుచున్నాడు; తేనెపూసిన కత్తి; తంగేటిజున్ను; అజాగజ స్తనములు మొదలగునవి వందలకొలది భాషకు జీవగణ్ఠలయిన భాషీయములు, సంస్కృతాంధ్ర లోకోక్తులు సముచితముగా సమకూర్పఁబడి యున్నవి.

విశ్వశ్రేయమును సమకూర్చు నీ జాతక కథా గుచ్ఛమును సహృదయు లెల్లరు నాదరింతురని నా విశ్వాసము. ఈనాడు పెల్లుగా వెడలుచున్న కావ్యములలో నెచ్చటనుగూడ నిట్టి కనితా సామగ్రి యరుదుగానైనఁ గన్పట్టదు. శ్రీ శాస్త్రిగారిదివఱ కిట్టి కవితతో నెన్నియో గ్రంథములను విరచించి యాంధ్రలోకము నల రించిరి. వీరి ద్వంద్వ యుద్ధము నన్నేడ్పించినది. నిజమునకు వీరి కవిత్వ మింతటి యుత్తమమని నేఁ జూపఁజూనుట నిరర్థకము. సూర్యుని దీపముతోఁ జూపెదరా ? అధవా పాఠకులు తినఁబోవుచు రుచుల నడుగుదురా ?

శాస్త్రిగారి యాంధ్రకావ్యముల వలెనే సంస్కృతకావ్యములును విద్య త్రవ్వకంసాపాత్రములై యున్నవి. వీరి సంస్కృతకావ్యములను గుఱించి వ్రాయఁ బడిన యభిప్రాయములఁ బరికింపుఁడు.

పూర్ణ పాత్రకావ్యప్రశంస (1-4-1959) : —సంస్కృత ప్రతిభ.

“తాదృశైః సుగమ సుందరైః ఖండకావ్యైః పూర్ణమిదం సాహిత్యపాత్రం.”

వివేకానంద కావ్యప్రశంస (1-4-61) : —సంస్కృత ప్రతిభ

“లలితమధురా కవేః శైలీ, అనమస్తపదా కావ్యరచనా; రసవతీవ వాగ్ధారా.”

రామదాస కావ్య ప్రశంస (1-4-60) : —సంస్కృత ప్రతిభ

“రమణీయార్థ ప్రతిపాదకైః శబ్దైః సందృబ్ధమిదం కావ్యం.”

“ప్రసాదగుణ సముజ్జ్వలాని సరసాని పద్యాని పాఠసమకాలమేవ హరంతి చేతః సహృదయస్య.”

—మంజూషా - May, 1961.

“The Style is smooth, graceful and poetic. He succeeds remarkably in sustaining the reader's attention; and in his hands, sanskrit has really become a living language.”

—Prabudda Bharata - September, 1961

“The author has an evident command over the Language, writes in a simple and pleasing style, with happy coinings for modern terms and lets in the various Alankaras, and other poetic displays of wit, wisdom and emotion in a most natural manner. An elevating subject presented in a delightful form.”

—Vedanta Kesari - February, 1961

"In the work (పూర్ణపాత్రం) under reference, he has collected together many a gem of thought found in Telugu works of his own and rendered them into delectable sanskrit verses."

—*Bhavan's Journal* - 15th November, 1959.

"They (త్రికం) contain charming descriptions and are couched in easy and mellifluous Style."

Bhavan's Journal - 29th November, 1959.

"The learned author writes elegant sanskrit which will be read with interest and relish by all lovers of the language"

—*Chintaharan Chakravarthi* - *Modern Review* - April, 1960.

పెక్కండ్రకు వీరి సంస్కృత కావ్యములఁగూర్చి తెలియదని యెత్తి చూపితిని. ఈ యభిప్రాయములు వ్రాసినవారందఱును మహా విద్వాంసులు. ఈనాఁ డాంధ్రదేశమున నీవిధముగా సంస్కృతాంధ్రముల రెంటును సమానముగా రస వత్తర కావ్యములను వ్రాయువా రెందఱు గలరు ?

కవులై కావ్యములనేకాక 'తత్సమ చంద్రిక' యను నొక గొప్ప వ్యాకరణ గ్రంథమును విరచించిరి. ఆంధ్రభాషకు వలసినంత సంస్కృత వ్యాకరణ విషయ మంతయు నాంధ్రులకు గరతలామలకాయమానముగా నిందుఁ గలదు. మరియుఁ గావ్యాలంకారసంగ్రహ వివరణము' అను విపులమైన యలంకార గ్రంథమును విరచించిరి. ఇవి బంధపనులు. ఈ విధముగా భాష తెంతో సేవఁజేసిరి; చేయు చున్నారు. ఇందులకు వీరి నభినందించుచున్నాను.

శ్రీ శాస్త్రిగారింకను జీరకాల మిట్టి కావ్యముల రచించుచు భాషాసేవ చేయుదురు గాక :

28-11-61

హైదరాబాద్

వేదాల తిరువేంగళాచార్యులు

తర్కాలంకార వేదాంతాధ్యాపకులు

సీతారాంబాగ్ సంస్కృత కళాశాల, ఆంధ్రప్రదేశ్.

మ లి ప లు కు

జాతకకథలనఁగా నేటికి రమారమి రెండువేల నన్నుజేంద్రకు ముందు మన హిందూదేశమున జనియించిన మత ప్రవక్తలలోఁ బ్రథమాచార్యుఁడగు గౌతమబుద్ధుని పూర్వావతారకథలు. శూన్యవాదము, నిరాత్మవాదము మొదలగు బౌద్ధ సిద్ధాంతములను ఖండించిన శ్రీ శంకరాచార్యులవారు సైతము యీ సిద్ధాంతమునే జగన్నిత్యాత్మరూపమునఁ బ్రతిపాదించుటఁజేసి కాఁబోలు బ్రచ్చన్న బౌద్ధుఁడని పరమతస్థులచే దూషింపబడిరి. ఆ కాలమందలి జను లాతనిని భగవంతునిఁగానే సంభావించిరన్న నతిశయోక్తి కాదు. దుష్టశిక్షణ శిష్టరక్షణార్థము శ్రీమన్నారాయణుఁడు దశావతారములు ధరించెనని విశ్వసించు హిందూ ధర్మావలంబకులవలెనే తన్మతావలంబకులగు తద్భక్తు లా మహాత్ముఁడును క్షేతి, దాంతి, భూతదయా, దాన, వైరాగాద్యులగు ధర్మములను బోధించి యైహికసుఖపరతంత్రమగు మూఢ హృదయములను నిర్వాణపరతంత్రములనుగాఁ జేసి లోకము నుద్ధరింపఁదలంచి యైదున్నుట నలువదేడవతారము లెత్తెనని విశ్వసించుచున్నారు. ప్రత్యవతారము నందును శ్రీమన్నారాయణునివలెనే లోకోపకారార్థము మహాత్మాగము గావించె ననియు నమ్ముచున్నారు. హిందూమతస్థులు బుద్ధుఁడు నారాయణావతారమని విశ్వసించినను బౌద్ధులట్లు విశ్వసింపరు.

యథార్థము విచారింప హిందూ బౌద్ధ మతసిద్ధాంతములకు వైజాత్యముకన్న సాజాత్య మధికము. ఈ విషయమును నిట గ్రంథవిస్తరభీతిచే సంగ్రహింతును. బుద్ధుఁడు చార్యాకునివలె నాస్తికుఁడు గాఁడు. హిందూ గృహస్థులకువలె వేదోక్తములగు గార్హస్థ్య ధర్మములలో హింసాత్మకములగు శ్రౌతయజ్ఞ యాగములును చాతుర్వర్ణ్య భేదమును బుద్ధునకు సమ్మతములుగావు. “మరియు నచింత్యమైన యాత్మానాత్మవిచార మను కుష్క వాదములోఁ బడక వైరాగ్యముచే మనస్సును నిష్కామముగాఁ జేసికొమ్మ ; ఆత్మ యున్నను లేకున్నను మనోనిగ్రహము ప్రథమకార్యము.” అనియే బుద్ధుని సిద్ధాంతము. ఆకాలమున మతాచార్యులు తమ తమ మతసిద్ధాంతములఁ గూర్చి యభినివేశముతో వాద ప్రతివాదములు చేయుచుండుటచే బుద్ధుఁడీ వాదములలోఁ బ్రవేశింపక పైవిధమునఁ దెలిపెను. శంకరులవారు నుడివిన బ్రహ్మముగానీ యాత్మగానీ బొత్తుగా లేనేలేదని యాతని యుద్దేశముగాదు.

ఏలనఁ గొన్ని సుత్తలందు బుద్ధుడే బ్రహ్మసాయుజ్యస్థితి నుదాహరించెను. మరియు “నేను బ్రహ్మభూతుడనై యున్నాను” అని పెక్కుచోట్ల ముక్తకంఠముతోఁ బలికెను. ఆత్మనుగూర్చి చేయు పాతాళ ప్రశ్నలు మాని “అహింస, సత్యము, అస్తేయము, శౌచము, మనఃపూతత, సత్పాత్రదానము, ఆత్మైశ్వర్యదృష్టి” మొదలగు నిర్వాణ ప్రాప్తిసాధనముల నవలంబింపుడని బోధించెను. రోగమును గుదుర్చుటకుముందు దాని మూలకారణమును గుర్తించి వైద్యుఁడు దానినిఁ దొలఁగించునట్లు సాంసారిక దుఃఖరూపమగు రోగము నుపశమింపఁజేయుటకుఁ దత్కారణ మారని నిర్మూలింప వలయును. సంసారదుఃఖమునకుఁ గారణము తృష్ణ లేక వాసన. ఒక నామరూపాత్మకమగు దేహము నశించినపిమ్మట మిగిలియున్న యీ వాసనాత్మక బీజమునుండి మరొక నామరూపాత్మకమైన దేహము వెలువడును. దానినుండి వేరొకటి యుదయించును. కావున నీ పునర్జన్మరూపమగు సంసారదుఃఖమునుండి విముక్తుఁడగుటకు మానవుఁడు యత్నింపవలెను. దానికి సాధనములు వైరాగ్యము, ఇంద్రియ నిగ్రహము, అహింస, భూతదయ మొదలగునవి. వీనిమూలమునఁ దృష్ణ లేక వాసన నున్మూలింపవలయును. ఈ క్రమమునే బౌద్ధులు దుఃఖము, సముదయము, నిరోధము, మార్గము అని పేర్కొని వీనికి నార్యసత్యములని పేరిడిరి. ఇందలి నాల్గవ సత్యమైన మార్గము, అనఁగా వాసనాక్షయము లేక తృష్ణాక్షయము లేక నిర్వాణము (దీప మాజిపోయినవిధమున వాసనలాఱుట) ను బొందుటకు మనుష్యుఁడు మనస్సును నిర్విషయముగాఁ జేసికొనుట. ఉపనిషత్కారులు చెప్పిన ఆత్మనిష్ఠ, బ్రహ్మ సంస్థ, బ్రహ్మభూతత, బ్రహ్మనిర్వాణము అను నవస్థయుఁ బైని బుద్ధుని నాల్గవ సత్యమగు మార్గమును భిన్నములుగావనియే తోచును. రెండు ధర్మములయందును మనస్సు యొక్క నిర్విషయస్థితియే సాధ్యము.

బుద్ధుఁడాత్మాస్థిత్వము నిర్ధారింపకున్నను జిత్రమును బ్రశాంతము విరక్తము నిష్కామముగను జేయుటకు సోపానములగు వైరాగ్యాదులే నిర్వాణప్రాప్తిసాధనములని చెప్పుటవలన నుపనిషత్కారుల మోక్షసాధనములే పేర్కొనఁబడినవగుచున్నవి. కావున బౌద్ధులయొక్కయు హిందువులయొక్కయు వర్ణ న లిషదేర్పడముతో సరిపోవుచున్నవి. మరియుఁ బునర్జన్మ సిద్ధాంతములు, పాపపుణ్య ఫలకల్పనములు, కర్మవిపాకము మొదలగునవన్నియు నీ రెండు మతములందును దుల్యములే. కావున గృహస్థాచరణీయ యజ్ఞ యాగాది కర్మలయందును, జాతుర్వర్ణ్య వ్యవస్థాదికములగు కొన్ని యల్ప విషయములందును దక్క నవశిష్టములగు మతధర్మములందు హిందూ బౌద్ధులకు భేదము లేదనవచ్చును. బౌద్ధమతము నూతన సిద్ధాంతములను దెలుపలేదు. లేస్సగా విచారింప బౌద్ధధర్మ మను పుత్రుఁడు వైదిక ధర్మమను తండ్రికడఁ బంచుకొని వేఱుపడ్డవాడే కాని భిన్నుఁడుగాఁడు. అనఁగా బౌద్ధ సిద్ధాంతము సనాతన హిందూధర్మమునుండి గ్రహింపఁబడినదే కాని క్రొత్తదికాదు.

ఆకాలమున వైదికమత మడుగంటి బౌద్ధమతమే విశేషముగా భరతఖండ మెల్ల నేల వ్యాపించెనన్న గృహస్థులకు యజ్ఞ యాగాది కర్మకాండపీడయుఁ జాతుర్వర్ణ్య భేదపిశాచమును వదలిపోవుటచేతనే యయి యుండునని నా యూహ. మరియు నీ బౌద్ధమతము భరతఖండపు పెల్లయ దాటి టిబేటు, చైనా, జావా, సుమిత్రా, సింహళములకును బరువెత్తి పోయినది.

వైదిక ధర్మములను బురాణములువోలె బౌద్ధధర్మములను జాతకకథలు వివరించుచున్నవి. జనసామాన్యము కథలమూలమున విజ్ఞానమును సాధించునట్లు శుష్కవేదాంత గ్రంథములవలన సాధింపదనుట నిర్వివాదాంశము. కావ్యము కాంతానమ్మితమనుటలోఁగల రహస్య మిదియే. అట్లగుటఁ బ్రపంచములోని యెల్ల భాషల యందును గావ్య వాఙ్మయమునకుఁగల ప్రతిష్ఠ విశిష్టము.

ఈ జాతక కథలు మొట్టమొదటఁ బాళీభాషలో వ్రాయఁబడియున్నవి. వీనిలోని ముప్పదిరెండు కథలను ఆర్యశూరుఁడను కవి సంస్కృతీకరించి 'జాతకమాల' యని పేరిడెను.

మొదట దానినుండి యయిదు కథలను మాత్రము గొని గ్రంథమును విరచించితిని. ఆంధ్ర, మద్రాసు, మైసూరు విశ్వవిద్యాలయములవారు దానినిఁ బాఠ్యముగాఁ జేసిరి. పెక్కు పత్రికలవారు దానిని నాదరించిరి. వీనిచేఁ బ్రోత్సాహితుఁడనై మరి పదికథలను రచించి రెండవ భాగముగాఁ బ్రకటించితిని. దీనినిఁ గూడఁ బత్రికలవారును, విశ్వవిద్యాలయములవారును, సహృదయులును నాదరించుటచే మరికొన్ని కథలను వ్రాసి మూడవ భాగముగాఁ జేసితిని. భిన్నభిన్న కాలములలో రచింపఁబడుటచే భాగ విభాగము చేయఁబడినది. అంతకన్న వేఱు కారణము లేదు. మూడవ భాగము రచింపఁబడి పెద్దకాలమైనది. మొదటి రెండు భాగముల ప్రతులును జెల్లిపోయియుఁ జిరకాలమైనది. మూడు భాగములను గలిపి ముద్రింపఁదలంచి యార్థిక సాహాయ్యములేక పది యేండ్లనుండి నిరీక్షించుచున్నాను. ఎండ మాపులలోఁ బడి తుదికి విసిగి దినదినమునకు వార్ధక్యము పైఁబడుచుండుటచే మృత్యువువాఁతఁ బడకముందే వ్రాసిన దానిని ముద్రించి సహృదయులకు సమర్పింపఁదలంచి వ్యయభారమునకుఁ బూనితిని. తండ్రి తన కన్నబిడ్డను దన జీవిత కాలమునందే యొక యింటిదానినిఁ జేయవలెనని యభిలషించునుగదా !

ఈ కథలు మొదట మతప్రచారార్థము బయలుదేరినవి. వీనిలోఁ గావ్య శిల్పము కొఱవడియున్నది. నాకుఁ దోచిన విధమున రసానుకూలముగాఁ గొలఁచి మార్పులు వీనిలోఁ జేసితిని.

—గ్రంథకర్త.

వీ ష య సూ చీ

ప్రథమభాగము

1. జైంతివాదిజాతకము	...	1
2. వ్యాఘ్రజాతకము	...	37
3. శిబిజాతకము	...	57
4. విశ్వంతరజాతకము	...	65
5. శుద్ధబోధిజాతకము	...	92

ద్వితీయభాగము

1. బ్రాహ్మణజాతకము	...	111
2. బిసజాతకము	...	119
3. మహాకపిజాతకము	...	131
4. శ్రేష్ఠిజాతకము	...	138
5. రురుజాతకము	...	144
6. శశజాతకము	...	158
7. సుతసోమజాతకము	...	164
8. హంసజాతకము	...	179
9. మైత్రీబలిజాతకము	...	191
10. మహాబోధిజాతకము	...	200

తృతీయభాగము

1. మేషజాతకము	...	211
2. రాజవాదజాతకము	...	214
3. గజజాతకము	...	219
4. సన్నాస్యసిజాతకము	...	227
5. మృగజాతకము	...	240
6. ఆచార్యజాతకము	...	246
7. సద్ధర్మజాతకము	...	258
8. పిశాచజాతకము	...	271

జాతక కథా గుచ్ఛము

ప్రథమ భాగము

జ్ఞాంతివాది జాతకము

క. ఒకతూరి బోధిసత్త్వం

దకలంకప్రకృతి బ్రాహ్మణాస్వయమందున్

సకలగుణార్ణవం దగు పు

త్రకుడై శుభలగ్నమందుఁ బ్రభవం బయ్యెన్.

౧

ఉ. పున్నమచందమామ నగు ముద్దుమొగంబును, దమ్మిరేకులన్

బన్నపడంగజేయు నయనమ్ములుఁ, జక్కనియెత్తు నెన్నొసల్

పెన్నురమున్, దృఢాంగమును, బెంపగు మూఁపులు, దీర్ఘబాహువుల్

సొన్నపుమేనిచాయఁ దగి శోభిలు నాతఁడు చక్కనయ్య నాన్.

౨

ఆ. వె. వానికన్న ముందొ ? వానితోడనొ పుట్టె

భూతదయ ప్రభూతముగ నెడంద

జ్ఞాంతి దాంతి తొట్టి సద్గుణసముదాయ

ముగ్గుపాలతోడ నుప్పతిలై.

౩

క. కఠవకయ సకలవిద్యలుఁ

గరామలక మయ్యెఁ నందుఁ గల ధర్మంబుల్

చరియించుచుండుఁ దూ చాఁ

బరిత్యజింపక యతండు బాల్యమునుండిన్.

౪

సీ. కుంటిగుడ్డులఁ జీరి కూడుగుడ్డ లొసంగి

వలసిన యుపచారముల నొనర్చు;

నాకలిగొన్న నాగాంతకునకు నైనఁ

గొంచక మెయికండ గోసియిచ్చు;

బ్రాణంబుల హరించు పాపపుర్వులనేనిఁ
 గన్న బిడ్డలరీతి గాచి వదలు;
 నజకంగఁ బడుచున్న తరుగుల్మములనేనిఁ
 గని కంటఁ దడిపెట్టుకొనుచు నుండు;
 ఆ. వె. ఎత్తువడ్డపసుల నెత్తి మూపున మోయుఁ;
 బులుఁగుకాలు విఱుగఁ బూయు మందుః
 నతఁడు ముల్లువిఱుగఁ బ్రాణిమాత్రమునకు
 బిట్టుఁ బొగులుఁ దేలు కుట్టినట్లు.

క. చదువును జక్కందనమును
 గుదురును దన మనసుఁ జూఱగొనవచ్చె యశ
 స్సుదతీరత్నము తెలియని
 మదనావేశమున నా కుమారుని కడకున్.

ఆ. వె. బలినె రెట్ట; కండపట్టి శరీరంబు
 గట్టిపాతె; మీసకట్టువచ్చె;
 జవ్వనంపుమిసిమి సర్వాంగములనిండఁ
 గన్నులను విరక్తిచిన్నె లొదవె.

ఉ. చక్కని చుక్కలై, చదువుసంపదలఁ శుభలక్షణంబులఁ
 మిక్కిలివారలై, రమణినిఁ దలపించెడు చొక్కుమందులై
 చక్కెరవిట్టు కోల లయి చక్కెరబొమ్మలు నైనవారలఁ
 బెక్కురు విప్రు లాతనికి బిడ్డల నీయఁగ వచ్చి రత్తఱి.

క. తనయెత్తు ధనమువోయుదు
 మని తమబిడ్డలను బెండ్లియాడు మటంచుఁ
 వినిపింప వార లాతఁడు
 వనిత యనినఁ గంపతొడుగు వలె నెంచె మదిఁ.

ఉ. ఎందఱో సుందరుల్ పలవరింతు జపించుచు వాని నామమున్;
ఎందఱో వాని పొం దభిలషించుచు వేల్పుల మ్రొక్కుకొందు ; రిం
కెందఱో మందు మ్రాఁకులు వహింతురు వాని వశంబు నేకొనన్;
అందని మ్రానిపండునకు నఱ్ఱులు సాఁచుటగా నెఱుంగమిన్. ౧౦

క. వంచిన తల యెత్తఁడు, నొ
ప్పించఁడు పల్లెత్తుమాటఁ బెఱవారల, వీ
క్షించఁడు వెలిచూపునను బ్ర
పంచము, లోచూపు వదలి వర్తిలఁ దెపుడున్. ౧౧

గీ. పరిణతప్రాయమునఁ గాని పడయరాని
దృఢవిరాగంబును, గురూపదేశమునను
గాని కొనరాని తత్త్వవిజ్ఞాన మతని
వలచి వచ్చెనో ? నిండు జవ్వనముఁ జూచి. ౧౨

సీ. నఱకంగఁ బడుచున్న తరుగుల్ని వల్లి క
దంబంబు జైంతి పాఠంబు నేర్పఁ
గంటకక్షతులచేఁ గదలంగఁబాఱని
పాషాణములు దృఢవ్రతతఁ గఱప
క్షణభంగురములైన జలబుద్బుదంబులు
దేహాస్థిరత్వంబుఁ దెలుపుచుండఁ
బొడుపుఁ గ్రుంకులు దినంబును బొందు వేవెల్గు
జన్మపారంపరిం జదువఁజేయ

గీ. వెలుంగుఁ జీకట్లు సుఖ దుఃఖముల యశాశ్వ
తత్వ మెఱిగింప నాత్మ నిత్యతను బాడ
తైలసంతతి యాచార్యుఁ డేలవలయు ?
క్షితినిఁ దత్త్వోపదేశంబు నేయుపొంచె. ౧౩

గీ. అపర శుకమహర్షి యంచుఁ గొందఱు వల్కుఁ
జెప్పఁ బెక్కుమంది సిద్ధుఁడనుచు
యౌవనమున దుర్జయంబైన యింద్రియ
గ్రామ మడచి లెస్సగ్రాలె నతఁడు.

క. మనమున జనియించెను బ్రా
క్తన సంస్కారమున మోక్షకాంక్ష యతనికిఁ
గనువేదఱు గల యా జ
వ్యనంబున నలౌకిక స్వభావుం డగుటఁ.

క. నరులకుఁ గలిగెడు నానా
జరామరణ దుఃఖవితతి సహ్యముగామిఁ
బొరలఁగఁ గన్నీ రతఁ డొం
టరిగాఁ గూర్చుండి యిట్లెడందఁ దలంచెఁ.

గీ. “పాపభూయిష్టమగు నీ ప్రపంచకమునఁ
బుట్టుఁ; జచ్చును; గ్రమ్మఱఁ బుట్టుఁ జచ్చుఁ;
బుట్టు చావులు వెండియుం బొందుకొనుచుఁ
జక్రనేమి క్రమంబున జనుఁడు దిరుగు.

సీ. పలు విష క్రిమికీటములకుఁ దావలమయి
పాఢ్యద్ధ చీకటిబావి యంచు
నలువలంకులఁ దీరములులేని యుల్లోల
కల్లోలమగు లోఁతుకడలి యంచు
బొబ్బరిల్లుచు సింగములు పులుల్ పొదరిండ్లఁ
గడుకొన్న దట్టంపు టడవి యంచుఁ
గ్రుల్లి పుర్వులుపడి రోత నేయుచు గౌలు
గొలిపెడు పెను తొచ్చుగుంట యంచు

గీ. రోసి సంసారముం బాసి కోసివేసి

దారపుత్రధనాదిబంధముల నెల్ల

నారలు ధరించి పడసి మనఃప్రశాంతి

నడవిఁ బట్టిరి మన తొంటి యార్యజనులు.

౧౮

ఆ. వె. పూతపసిఁడివోలెఁ ; బొదిగి చక్కెరతోడ

మాటినట్టి వినపుమాత్రపగిది

నై హికంపు సౌఖ్య మాపాతహృద్యంబు

తుదికిఁ దద్రహస్య మెదకుఁ దెలియు.

౧౯

క. గిరిఁ ద్రవ్వె యెలుకఁబట్టిన

కరణి వ్యయపఱచి యమూల్యకాలం బెల్లకా

నరుఁ డణుతర సుఖమునకై

పరిశ్రమించుచు వహించు బహుదుఃఖములకా.

౨౦

ఆ. వె. కుడితిబడ్డ యెలుక వడుపునఁ, బెనురొంపిఁ

గూలఁబడ్డ యేనుగున్న భాతి.

ముండ్లకొమ్మఁబడ్డ పుట్టంబునై జనుం

దై హికములఁ జిక్కి యలఁత గాంచు.

౨౧

౪. మలభాండంబగు నీ శరీరమును సమ్మానించి కై నేసి భూ

షలఁ జీనాంబరరాశి రేఖవ బిడే స్వర్గం బిడే మోక్షమం

చలరుంబోడులఁగూడి మానవుఁడు నాట్యంబాడుచుం బాడుచుం

గులుకుం బంగరు తూఁగుటుయ్యెలలఁ దూఁగుం దత్త్వసమ్మాధుఁడై.

క. తన దారపుత్రధనములు

తను పెనుకొని వచ్చుననియో ? తా నీ లోకం

బున నుట్టిగట్టి యూఁగుదు

ననియో ! యనుకొనుచు మర్త్యఁ డరయఁడు పరముకా.

౨౩

శా. మేడల్ మిద్దెలు దొడ్లు తోటలును నిర్మింపఁ వలెఁ, గ్రొత్తపెం
డ్లాడంగావలె యౌవతంబును, నమూల్యంబైన భూషాదులఁ
వాడంగాఁ గొనఁగావలెన్ననుచుఁ జింతల్ నేయుఁగానీ నరుం
డేడుఁ వార్ధకమందునేని విడఁ డిస్సీ! తృష్ట యావంతయుఁ.

క. తన జీవితలక్ష్యంబే ?

మని 'దానిని డాయుమార్గ మదియే' మనియుఁ
అనుకొనఁ దే కోశమునను
మనుజుం దొకపరియు మోహమగ్నత్వమునఁ.

ఆ. వె. ఆత్మలక్ష్యరోధు లగుచున్న యాంతర

శత్రువుల జయింపఁజాల కిస్సీ!
బాహ్యశత్రుగణము పయి కేల దందెత్త?
నింటగెలిచి రచ్చకెక్కఁజెల్లు.

క. మొలకెత్తి యెడఁదమూలను

మెలమెలఁగా సాఁగి, యాక్రమించి కెలంకుల్
బలముగ నల్లు విషయశా
ఖల నాశాలతిక; త్రెంపఁగాదు నరునకుఁ.

క. ఒక విషయము సిద్ధింప మ

తొక విషయముపైకిఁ బ్రాఁకు; నొదవిన నది వే
తొకవిషయమునకు సాఁగును;
సకలం బీ వరుసఁ దృష్ట జగ మల్లుకొనుఁ.

ఆ. వె. ఆశవలనఁ గ్రోధ; మద్దానఁ బాపంబు;

దాన నరక; మీ విధముగ సతము
ఆశ వేరు దన్ని యజ్ఞానముం బెంచి
భవపరంపరలకుఁ బనుచు జనుని.

క. సరిరాదం ద్రిహసుఖముం

బరలోకసుఖంబుఁ గోటిపాలున కేనిం

బురుషుని మనసున కాశను

బరిమార్పుటవలనఁ గలుగు పరసుఖమునకుఁ.

30

గీ. అంటుకొన్నఁ దగిలి తంటసంబన లాగు

విషయసంగమంబు వీడిపోక ;

అడుసుఁద్రొక్కనేల ? యడుగేల కడుగంగ ?

సన్న్యసించి తపము సలుపుకొందు.”

31

అ. వె. అనుచు దారసంగ్రహమురోసి తృణముగా

నెంచి బంధనములఁ ద్రెంచి యెల్ల

నొక్కనాఁటిరేయి యొంటిమై నతఁడేగి

యాశ్రయించె నొక్క యాశ్రమంబు.

32

క. కాంతాకనకంబుల క

శ్రాంతము దాస్యంబునేయు సంతసారుల కొ

క్కింతయును బోధిసత్త్వుని

శాంతియు దాంతియు రుచింపఁ జాలునె ? యరయఁ.

33

సీ. చెక్కించి చక్కఁగా సిద్ధంబుగాఁ జేయఁ

గాఁ బడినట్లున్న కందరములు

ప్రతిదినంబును నీరుపట్టి లెస్సగఁ బెంపఁ

బడుచున్నగతిఁ బొల్పు పండ్లచెట్లు

ఇచ్చవచ్చినరీతి ఋషివరుల్ త్రిప్పి కొ

న్నట్లుగాఁ బ్రవహించునట్టి యేళ్ళు

కల్పించి యొక్కనికై యేర్పఱచినట్లు

పొదలుచుండెడి పువ్వుఁబొదరుటిండ్లు

గీ. తరతమత్వంబు వెలిగఁ బెద్దగను బేర్పఁ
గాఁ బడినరీతిఁ గొమరారు గండశిలలుఁ
గలిగి చిత్తరుబొమ్మనఁ గానఁబడుచు
నాత్మ కానంద మొనఁగు నా యాశ్రమంబు.

ఆ. వె. అచటి తపసు లతని కర్వపాద్యము లిచ్చి
తలఁచుకొనుచుఁ దమ్ము ధన్యులుగను
దదుపదేశములకు నెద నిచ్చగించుచు
శిష్యులయిరి మెల్లఁ జెంతఁజేరి.

గీ. పెద్దకాలంబునుండి యా విపినవర్తి
వృక్షతతి నా వయోమాత్రవృద్ధు లయిన
తపసు లా జ్ఞానవృద్ధు ప్రాంతమున నిలువ
దివ్విటీ క్రింది దివ్వెల తెన్ను దోఁచె.

ఆ. వె. వానిశాంతమూర్తి వానివైరాగ్యంబు
వాని వదనబ్రహ్మవర్చసంబు
వాని సత్త్వవృత్తిఁ బరికించి భావించి
రా తపస్వి దేవదూత యనుచు.

సీ. శ్రుతిపర్వముగఁ గలశ్రుతు లొనర్చెడు శకుం
తములు గూర్చిని స్వాగతములు నదివె
నెడనీటి కెనయైన కడుఁ దియ్యనీటితోఁ
బఱచు వాఁగులు నీరువట్టు మానె
నారఁబండియు నేల కంటుకొమ్మలు గల్గ
వసుధారుహంబులు పం ద్లోనంగె
నల్లబిల్లిగఁ దీఁగలల్లి చల్లనినీడ
లిడుచున్న పొదరిండ్లు విడుదు లొసఁగె

గీ. కార్తెకంబులు వచ్చి సఖ్యం బొనర్చెఁ;
బాఁప మొత్తంబు పడగల వ్రాల్చి కొలిచె;
రాలురప్పలు ముండ్లు మార్దవముఁబూని
యడుగు లొత్తుచు నేవించె నా మునీంద్రు.

౩౮

ఆ. వె. చిగురు దొడిగె మ్రోడుచెట్లు దట్టంబుగా ;
వంజమాఁకు లెల్లఁ బండ్లుగాచె ;
జైరజలము మధురజలమయ్యెఁ బేయమై;
యా వనంబు నందు నతని రాక.

౩౯

క. నడివేసఁగి మిడియెండను,
గడితంబుగఁ గుంభవృష్టి గల తొలకరినిఁ,
వడఁకించెడు చలితఱి, నా
తఁడు బయలనె గోచివెట్టి తప మొనరించుఁ.

౪౦

గీ. అహరహము సాయములయందు నాశ్రమంబు
నారుబయలునఁ గూర్చుండి యట మునీంద్ర
బాలికాళికి ధర్మముల్ వక్కణించు
నా యమీంద్రుడు మధురవాక్యామృతమున.

౪౧

గీ. దురవగాహంబులై చిక్కువఱచుచున్న
తత్త్వ శాస్త్రార్థముల నద్భుతముగఁ దెలుపు
నరఁటిపం డొల్చిపెట్టిన కరణి నతఁడు
దీర్ఘ కాలానుభవము సాధించినట్లు.

౪౨

క. పలుశాస్త్రంబులు సదివినఁ
గలుగఁబో దనుభవం బొకని; కొక్కనికిఁ
గలుగును జదువకయున్నను
బలితం బగు పూర్వజన్మ వాసన కతనఁ.

౪౩

“గీ. తన్నుఁ బరులు కొట్టుచున్నఁ దిట్టుచు నున్నఁ
జంపుచున్న నరుఁడు జెంతివిడక
రాతిగుండెయైన ద్రవియించి యేటులై
పఱచునట్లు నేయవలయుఁగాదె !

చ. ఒఱపిడినైన జెంతిఁ గొనియుంటనె రత్నము ప్రోజ్జ్యలించుఁ; దఱ
నఱకిన వానికిం దరువు నైకముగా ఫలపుష్ప శాఖలఱ
గరుణవహించి యిచ్చుఁ గొని జెంతియె; కొంచక తన్నుఁ ద్రొక్కినఱ
ధరణి వహించు జంతుతతిఁ దాల్చియె జెంతి నిరంతరంబుగఱ.”

క. శాంతియు దాంతియు జెంతియు
గొంతైనను దొణఁకనీయఁ గూడ దవియె య
శ్రాంతము విశ్రాంతిని మన
స్వాంతంబున కొనఁగి మోక్షసాధకము లగుఱ.”

ఆ. వె. అనుచు జెంతిఁబూని యదె ధర్మసారమం
చన్యులకును గఱపు నాచరించు
జెంతివాది యంచు సార్థకనామంబుఁ
దాల్చియుండె నతఁడు దానఁ జేసి.

శా. ఆతం డచ్చటనున్న నాటఁగొలెఁ బుణ్యక్షేత్ర కల్పంబుగా
ఖ్యాతింగొన్న తదాశ్రమంబునకు నా యా యాత్రికుల్ పోవుచుఱ
ధాతం బోలిన యా మహామునిని సందర్శించి సద్భక్తిమై
పూతత్వంబు వహించు చుండు రనిశంబుం బ్రీతచిత్తంబునఱ.

చ. జరపుచునుండఁ గాలము ప్రశాంతముగా మునిచంద్రుఁ డీ గతిం
దరులకు వన్నెదిద్దుచు, లతాతతికిఱ రమణీయ నాట్యముల్
కఱపుచు శ్రోత్రపేయముగ గానము నేర్పుచుఁ గోకిలాళికిఱ
సరస కళాప్రపూర్ణుఁడు వసంతుఁడు చక్కఁగ డిగ్గ భూమికిఱ.

క. తరువులు సృజింపఁ చొడఁగెను

స్మరునకుఁ గావలయు నిశితశరజాలం బ

త్తఱి నా వసంతు నాజ్ఞను

మరంద దుర్విషహ విష నిమగ్నంబులుగాఁ.

౫౦

ఆ. వె. ముడిఁచి యొడలు చలికి మూఁడంకెగాఁ బండి

నిదురఁ గూరుచున్న మదనుఁ డపుడు

కనులు నులుముకొనుచుఁ గాల్చేతులను సాఁగఁ

దీసికొనుచుఁ బాన్పు దిగెను మెల్ల.

౫౧

క. తరుణీతరుణుల మనములఁ

బెరపెర ప్రారంభమయ్యెఁ బెద్దగ నా క్రొ

వ్వీరి విత్తుఁ డమ్ము దొడుగఁగఁ

జెఱకునఁ జుఱుకెక్కి మెల్ల సీతువు దొలఁగఁ.

౫౨

మ. వలపుల్ చిమ్ముచుఁ బువ్వుగుత్తుల మనః పర్వంబు గావించు దీ

వలు పేతెత్తిన లజ్జఁ దూఁగుచుఁ దరువ్రాతంబు పైవ్రాలుఁ; గొ

గిలికిఁలాగును లాఁతి తీవియలనుఁ గ్రేకొట్టు మోహంబునఁ;

గిలిగింతల్ పచరించు గండశిలలం గ్రేళ్లుంబు నెయ్యంబునఁ.

౫౩

ఆ. వె. తపనతాప మదన తాపంబు లొందొందు

తీసిపోక రెచ్చ దినదినంబు

యువతి యువకజనము లుత్సాహమొందిరి

గృహసరోవరములఁ గ్రీడలాడ.

౫౪

క. అత్తఱి నా దేశపు రా

జోత్తముఁడు వధూశతంబు నొగి జలకేళి

చిత్తుం డయి కొని యా ముని

సత్తము వన మంటియున్న సరసున కరిగెఁ.

౫౫

క. విడియించి యా మనోహర

తడాగతట మందుఁ గల లతాగృహముల న

య్యొడయఁడు తన శుద్ధాంతపుఁ

బడఁతుల క్రీడలకుఁ జిక్కి వర్తిలుచుండెన్.

క. కుతిదీఱక యొకరూపున

శతావతారములు దాల్చి చరియిందెడినో

రతి పువ్విల్లునిఁ గలియఁగ

క్షితి నన యువతీజనంబు గెరలుచు నుండెన్.

మ. లలనల్ మన్మథపూజ నేయుచు, సముల్లాసంబుగాఁ బాడుచున్

గలకంతమ్ములఁ గమ్మఁదేనియలవాఁకల్ పాఱ, మంజీరమం

జుల నాదంబు లెసంగ లాస్యములు మెచ్చుల్ పుట్టఁ గావించు చు

య్యొలలం దూఁగుచు సంచరించి రవటన్ హృద్యంబుగా తేనికిన్.

క. పువ్వులబంతులఁ బ్రియుపై

ఱువ్వుచు నెల జవ్వనంపుఁ గ్రొవ్వునఁ దమపై

ఱువ్వింతుకొనఁగఁ దరుణులు

నవ్వుచుఁ గవ్వించి రతని నానాగతులన్.

క. కలకంతుల గానముఁ గో

కిలనాదముఁ గలియఁబడగఁ గీరరుతంబుల్

పలుకులు సరిపడ నరపతి

తెలియక తబ్బిబ్బు గొనె మదిన్ నవ్వఁ జెలుల్.

చ. తడఁబడుచున్న మాటలు, నితాంతము బిత్తరిచూపు, మెల్లనై

చిడిముడిగొన్న నెన్నడలు, చెల్వము దోచుట మోముదామరన్

బడఁతులకున్ స్వభావ మెలప్రాయమునం దిఁక మద్యపాన మి

బ్బడిగ నొనరై నత్తటి నృపాలుని డెందము చిందులాడఁగన్,

సీ. రమణీయకేశపాశము విప్పి విరియించి
 నెమిలిరూపమునఁ గాన్పించె నొకతె
 పలువర్ణభూషణాంబరములం గొని పంచ
 వన్నె చిల్క-గను గన్నట్టె నొకతె
 తరళదృక్కులు పర్వఁ బఱతెంచు చట్టిట్టు
 బాలకురంగినఁ గ్రాలె నొకతె
 మిసమిసలాడుమైపన నింపు నింపుచుఁ
 బూవుదీవియవోలెఁ బొలిచె నొకతె

గీ. అయ్యయి పదార్థముల కడ నయ్యయిగతిఁ
 గానిపించుచు నెకిమీని మాననంబు
 నలరుఁబోండ్లు హరింపఁగా నహమహమికఁ
 బూని నడయాడఁ దొడఁగి రా పువ్వుఁదోఁట.

౬౨

క. పొలయలుకఁ దీర్పు చొక చెలి,
 కులికించునుఁ జిలిపి పనుల నొక యువతినిఁ, గో
 యిలఁ బోలె నొకతె నెగచుచుఁ,
 బలువిధముల రాజు రాణివాస మలరౌకా.

౬౩

క. కరిణీయూధము తోడం
 గరీంధ్రుఁడుం బలె వధూటికాతతితోడన్
 ధరణిపాలోత్తముఁడు వి
 హరించుచు మునింగి తేలె నానందాబ్ధికా.

౬౪

అ. వె. సలిపి సలిలకేళి స్మరకేళి సవరించి
 యా నరేంద్రచంద్రుఁ డలఁతఁగాంచి
 పొదరుటీరమందుఁ బూపాన్పుపైఁ బండి
 నిదురవోయె హాయి గదుర మదికి.

౬౫

క. అలసట నడంచు;దుఃఖం

బుల నిర్మూలించు నూచముట్టుగ; సంప
న్నులను దరిద్రుల సరిగా
వలచిన చెలి నిద్ర దానివంటిది గలదే ?

క. వనరామణీయకమునకుఁ

దనియక పతి నిద్రగొంట దరిసించి విలా
సిను లెల్ల రా ప్రదేశముఁ
గనువేడుక వెల్లివిరియఁగా నరిగి రొగిన్.

గీ. వయసురానట్టి పడుచుల వరుసఁ గొన్ని

వయసువచ్చిన యువతుల పగిదిఁ గొన్ని
వయసుదీరిన కాంతల పగిదిఁ గొన్ని
వృక్షములు తద్వనమునఁ గన్విందునేయు.

చ. మును గననట్టి వృక్షములఁ బువ్వులఁ గాయలఁ బండ్లఁ గాంచుచున్
మును విననట్టి శ్రావ్యమగు పుల్గుల కూతల కొగ్గుచుం జెవుల్,
మును విహరింపనట్టి పొదమొత్తముఁ దూఱుచు విశ్రమించుచున్
మునుఁగుచు హర్షవార్ధిఁ బువ్వుబోండ్లు విహార మొనర్చి రవ్వనిన్.

సీ. తన రమ్యకరపాదతలములం బగఁగొన్న

గతిఁబొల్పు చిగురాకు గములఁ జిదిమి

తనదు సుందరపయోధరముల తెనవచ్చు

తోరంపుఁ బువ్వుగుత్తులను గోసి

తనదు కోమలగాత్రమును ముట్టి యెదిరించు

మవ్వంపుఁ దీవెల మలయఁజేసి

తన మృదుకంతగీతంబు విడంబింప

నరుదెంచు కోయిల నదలఁజేసి

గీ. తనదు నెమ్మేని కమ్మవాసనల సురభి
కుసుమములఁజేసి నిర్గంధకుసుమములను
వనరమకుఁ దద్దఁ దనచక్కఁదనపు తీవిఁ
జూపుచుఁ జరించె నట నొక సౌబగులాడి.

౭౦

చ. రమణులు మోముదమ్మిపయి వ్రాలెడు తేంట్లను ద్రోలు చోష్ట బిం
బము పయి మూఁగు చిల్కలను బాఱఁగఁజేయుచు, నాత్మశాఖలఁ
దమకముగొన్న చందమునఁ దమ్ముఁ గనుంగొని కంటకావనీ
జములు చెఱంగు లాగఁ బెలుచఁ వదలించుచుఁ బోయి రయ్యెడఁ.

౭౧

క. తలవని తలఁపుగ వృక్షం
బులు పెక్కు వికాసమొందెఁ బూవుంటోడుల్
కలకల నవ్వఁగఁ దాఁకఁగఁ
బలుకఁగ నర్మోక్తు లాటపాట లొనర్పఁ.

౭౨

ఉ. ఈ తలిరాకు లీ సుమము లీ ఫలముల్ సరిక్రాంత లివ్వి భూ
నేత కుపాయనంబుగను నేన యొసంగుదు మెప్పుఁగొందుఁ ద
త్ప్రీతికిఁ బాత్రుల నయి వెల్గుదు నంచుఁ దలంచి కోసి తఁ
లాఁతులు చూడనట్టులు చలమ్మునఁ దాచె నొకొక్క చెల్వయుఁ.

౭౩

మ. చిఱునవ్వుల్ విరిమొత్తమై తరులతాశ్రేణిఁ వెలింగింపఁగా,
సరసోక్తుల్ మధుధారలై వనమునం జాల్యారఁగా, వీక్షణో
త్కరముల్ తోరణగట్టఁ జక్కఁగ దిశాకాండంబునఁ మెట్టతా
మరలన్ సృష్టినొనర్పఁ బాదములు కొమ్మల్ పోయి రా తోటలోఁ.

౭౪

ఆ. వె. ముద్దుముచ్చటాడు పులుఁగుల జంటల
మరులు రేఁగి యాలుఁ దఱియు తేటిఁ
జక్కఁగొగిలించు జక్కవకవఁ గాంచి
నవ్వుకొనుచుఁ జనిరి పువ్వుఁబోండ్లు.

౭౫

గీ. మరులుఁదీఁగెను ద్రొక్కిన మాద్రి వారు
మఱచి పతిమాట విడిదికి మఱలుబాట
ముగ్ధలై యా వనంబు నపూర్వశోభ
గమ్య మెఱుంగక యేగిరి కడిఁదిదవ్వు.

౭౬

గీ. అరిగియరిగి వార లా మౌనిచంద్రుని
యాశ్రమంబు డాయ నాదరించి
స్వాగతం బొసంగె ఛాత్రబృందమువోలె
శుకపికాదినకలశకునికులము.

౭౭

ఉ. డాసిరి వారు మెల్లఁగ నెడందఁ గుతూహల మొప్పు బద్ధవీ
రాసనుఁడై ప్రశాంతవిషయస్పృహఁడై వినిమీలితాక్షుఁడై
భాసుర బ్రహ్మతేజుఁడయి భస్మమయాంగకుఁడై మనోజ్ఞుడ
ర్భాసనవర్తియై పొలుచు నా యమిసత్తము బోధిసత్త్వనిఁ.

౭౮

చ. చిలుకను ద్రోలి యా చెఱకుసింగిణి ప్రయ్యలు నేసి, త్రుంచి పూ
ములుకులు మూలముట్టు రతిమోహముఁ గోసియు సన్న్యసించి నా
రలు ధరియించి. ద్వంద్వముల రాయిడి నైఁచి తపం బొనర్చు పు
వ్విలుతుఁడనంగ నొప్పె మునిముఖ్యుఁ డటన్ నవకోమలాంగతన్.

౭౯

క. కని యతని శాంతరూపం
బును మంత్రము చేతఁ బోలెఁ బూవుంబోఁడుల్
తనువిభ్రమములు తక్కుఁగఁ
బ్రణత లయిరి శిరసు వ్రాల్చి పాదద్వయికిన్.

౮౦

గీ. భక్తిరస మొల్కుచున్న హృత్పంకజంబు
హస్తపాదాబ్జములును నేత్రాంబుజములు
గలిపి దండగ గ్రుచ్చి యా చెలులు నేసి
రా మునీంద్రుని దివ్య పాదార్చనంబు.

౮౧

క. చెలువుని కొసంగ నెయ్యం
బొలుకంగఁ దారు కోసియును దాచిన యా
ఫలపత్త్రపుష్పతతి ని
ర్మలభక్తిని నాతనికి సమర్పించి రొగిన్.

క. పతగతతి మొదలునేసిన
యతిథిస్వాగతసపర్య యాయతి మృదుఖ
షితములతోడన సంఘా
ర్జితఁ బడయుట సతులమనము ప్రమదం బొందెన్.

ఉ. వారల యప్పనంబులఁ దపస్వివరుం డెద నాదరించి వి
స్ఫారవిలోచనంబులఁ గృపారసపూరము జాలువాఱఁగా
వారల రత్నభూషణును వారి యమూల్యదుకూలవేషముల్
వారలతమ్మలంబు తెలుపంగఁ దడైహిక తత్పరత్వమున్.

క. బలిత మగు నేవగొనియున్
గలఁగక దాంతాత్మఁడగుటఁ గనికరమున వా
రల నుద్ధరింపఁగా నీ
పొలుపున ధర్మోపదేశముల నొనరించెన్.

గీ. “తఱచుగా జీవి జీవయాత్రా స్రవంతి
నింద్రియావర్త బృందంబునందుఁ జిక్కి
వాని త్రిప్పులఁ దిరుగుచు వశము దప్పి
మజ్జినోన్మజ్జనంబుల మ్రందుచుండు.

క. పురుగయి పులుఁగయి పశువై
పరస్పహస్రంబు లయిన బాములు గొని యి
ద్ధరఁ దుదికి జీవి వడయును
నరయోనిం బుణ్యలవమునన్ జననంబున్.

క. సుకృతోశ్చేకముకతనన

సకలేంద్రియవత్త్వ గాత్రచారుత్వ ధని

త్వకులీనత్వ మహత్త్వా

దికసంపద మానవునకుఁ దేజిలుచుండున్.

౮౨

మ. నరజన్మంబు వహించినాడనని యానందంబునన్ వీఁగుచుం

బురుషుం డక్కట ; యుత్తరోత్తర శుభంబుల్ పొందు నాలోచనం

బు రహిం జేయక చేతఁజిక్కిన ధనంబున్ గ్రుడ్డివాటంపు దూ

బజ గావించి యధోగతింగొను నవిద్యాంసుం డగుం బో! తుదిన్.

౮౩

ఉ. “ఉత్తరకాలమం దిటులె యుత్తమజన్మముఁ బొందఁ జేయ నే

సత్తవ మెట్టి హీనమగు జన్మము కల్గునొ ? యింక నాకు” నం

చుత్తలపాటుతో హృదయ మాఱటఁ గాంచక మానవుండు వె

ఱ్ఱెత్తిరితీ నేడ్చుఁ గడ కెక్కుడుగా ననుతాప మొందుచున్.

౯౦

గీ. తలఁచు నొక్కండు కడలి కేతాము నెత్త;

నెంచు నింగికి నిచ్చెన నెత్త నొకఁడు;

పృథివిఁ దలక్రిందు నేయ భావించు నొకఁడు;

తనదు వాసన లార్పంగఁ దలఁపఁ డెవఁడు.

౯౧

క. ధనకనకవస్తువాహన

తనయకళత్రములు దుఃఖదంబులు; తనతోఁ

జనుదేరవు; సద్ధర్మమె

మనుజుని వెనుకొనుచు సుఖనిమగ్ను నొనర్చున్.

౯౨

గీ. బుద్బుదప్రాయమగు ప్రాయమును, దటిత్వ

మాన మగు సంపదను నమ్మి మానవుండు

కట్ట! శ్వాపుచ్ఛముం గొని గంగ నీఁడు

వానిగతిఁ జెందుఁ గోరి నిర్వాణపథము.

౯౩

క. సుకృతోశ్చేకముకతనన

సకలేంద్రియవత్త్వ గాత్రచారుత్వ ధని

త్వకులీనత్వ మహత్త్వా

దికసంపద మానవునకుఁ దేజిలుచుండున్.

౮౨

మ. నరజన్మంబు వహించినాఁడనని యానందంబునన్ వీఁగుచుం
బురుషుం డక్కట ; యుత్తరోత్తర శుభంబుల్ పొందు నాలోచనం
బు రహిం జేయక చేతఁజిక్కిన ధనంబున్ గ్రుడ్డివాటంపు దూ
బజ గావించి యధోగళంగొను నవిద్యాంసుం డగుం బో! తుదిన్.

౮౩

ఉ. “ఉత్తరకాలమం దిటులె యుత్తమజన్మముఁ బొందఁ జేయ నే
సత్తవ మెట్టి హీనమగు జన్మము కల్గునొ ? యింక నాకు” నం
చుత్తలపాటుతో హృదయ మాటలఁ గాంచక మానవుండు వె
ఱ్ఱెత్తిరితీ నేడ్చుఁ గడ కెక్కుడుగా ననుతాప మొందుచున్.

౯౦

గీ. తలఁచు నొక్కండు కడలి కేతాము నెత్త;

నెంచు నింగికి నిచ్చెన నెత్త నొకఁడు;

పృథివిఁ దలక్రిందు నేయ భావించు నొకఁడు;

తనదు వాసన లార్పంగఁ దలఁపఁ డెవఁడు.

౯౧

క. ధనకనకవస్తువాహన

తనయకళత్రములు దుఃఖదంబులు; తనతోఁ

జనుదేరవు; సద్ధర్మమె

మనుజుని వెనుకొనుచు సుఖనిమగ్ను నొనర్చున్.

౯౨

గీ. బుద్బుదప్రాయమగు ప్రాయమును, దటిత్వ

మాన మగు సంపదను నమ్మి మానవుండు

కట్ట! శ్వాపుచ్ఛముం గొని గంగ నీఁడు

వానిగతిఁ జెందుఁ గోరి నిర్వాణపథము.

౯౩

జాతక కథా గుప్తము

శా. “కేళాకూకుల నాడుచుండిరో జలక్రీడల్, తగం, దూఁగుటు
య్యాలల్ దూఁగుచునుండిరో ? పొదల లాస్యం బాడుచున్నారలో ?
వీలాద్యూతము లాడుచుండిరో ? సుమాళిం గోయుచున్నారలో ?
కాలం బెంత గతించెనో ? తెలియ కిక్కంతామణుల్ తోఁటలోకా. ౧౦౦

క. సరసగల పొదరుటిండ్లను
దరుణులు నిదురించుచుండ్రు దప్ప”దటంచుకా
బిరబిర చని పరికించుచు
నరపతి భగ్నాశ మగు మనంబున నులికెకా. ౧౦౧

సీ. “ఏ యైంద్రజాలికుండేని నీ కొమ్మల
జిగురుఁగొమ్మలుగాఁగఁ జేసెనొక్కొ ?
ఏ మాంత్రికుం డేని నీ లతాతన్మల
నలరుఁదీవియలుగాఁ జలిపె నొక్కొ ?
ఏ మునిశాపమే నీ కురంగాక్షుల
లేడిమందలుగఁ గల్పించె నొక్కొ ?
ఏ వనదేవతయేని నీ చిలుకల
కొలుకులఁ జిలుకలఁ జలిపె నొక్కొ ?

గీ. ప్రాంతగిలు పూవుటమ్మలఁ బాఱవైచి
యా యనంగుండె తూజీరమందు సిడెనొ ?
నాదు రతనంపు బొమ్మల నాదుమోహ
దేవతలఁ గేళికాకామధేనువులను.” ౧౦౨

క. అని తర్కించుచు నవ్వని
మును గాంచిన యా ప్రదేశముల బల్మిఱుఁ గాం
చును ; బతి తోవక కాలా
లిన పిల్లియనంగఁ గళవళించు నెడందకా. ౧౦౩

జాతక కథా గుప్తము

శా. “కేళాకూకుల నాడుచుండిరో జలక్రీడల్, తగం, దూఁగుటు
య్యాలల్ దూఁగుచునుండిరో ? పొదల లాస్యం బాడుచున్నారలో ?
వీలాద్యూతము లాడుచుండిరో ? సుమాళిం గోయుచున్నారలో ?
కాలం బెంత గతించెనో ? తెలియ కిక్కంతామణుల్ తోఁటలోకా. ౧౦౦

క. సరసగల పొదరుటిండ్లను
దరుణులు నిదురించుచుండ్రు దప్ప”దటంచుకా
బిరబిర చని పరికించుచు
నరపతి భగ్నాశ మగు మనంబున నులికెకా. ౧౦౧

సీ. “ఏ యైంద్రజాలికుండేని నీ కొమ్మల
జిగురుఁగొమ్మలుగాఁగఁ జేసెనొక్కొ ?
ఏ మాంత్రికుం దేని నీ లతాతన్మల
నలరుఁదీవియలుగాఁ జలిపె నొక్కొ ?
ఏ మునిశాపమే నీ కురంగాక్షుల
లేడిమందలుగఁ గల్పించె నొక్కొ ?
ఏ వనదేవతయేని నీ చిలుకల
కొలుకులఁ జిలుకలఁ జలిపె నొక్కొ ?

గీ. ప్రాంతగిలు పూవుటమ్మలఁ బాఱవైచి
యా యనంగుండె తూజీరమందు సిడెనొ ?
నాదు రతనంపు బొమ్మల నాదుమోహ
దేవతలఁ గేళికాకామధేనువులను.” ౧౦౨

క. అని తర్కించుచు నవ్వని
మును గాంచిన యా ప్రదేశముల బల్మిఱుఁ గాం
చును ; బతి తోవక కాలా
లిన పిల్లియనంగఁ గళవళించు నెడందకా. ౧౦౩

క. కాంతుని కన్యనితోఁ దన

కాంతామణి యేకతమునఁ గానంబడినఁ

స్వాంతము రగులదె ? కన్నుల

సంతమసము గ్రమ్ముకొనదె ? శాంతి దొలఁగదె ?

౧౧౦

గీ. మూటగట్టి నిజేంద్రియంబులను భక్తి

నతని కప్పన నేయుట నతివ లటకు

వచ్చి నిలుచున్న తమ భర్తవంకఁ గనరు

వినరు నాతని దగు పదధ్వనినినేని.

౧౧౧

క. తనయానతి లేకయ యి

చ్చను విహరింపంగ వెడలు చంద్రాస్యలపైఁ

గొనియున్న బిట్టుకినుకను

మునిపైఁ దీర్పంగఁ జోయె భూపతి మొఱిత్తె.

౧౧౨

క. మొదలనె మోహగ్రస్తుఁడు ;

తదుపరి సుమహాప్రభుత్వ దర్పిద్ధతుఁ ; డా

పిదప నవివేకి ప్రకృతిని ;

మది ధర్మాధర్మములను స్మరియించు నెటుల్ ?

౧౧౩

క. “ఈ మిండతపసి యెవ్వం ?

దీ మునిముచ్చెవ్వ ? దిట్టు లీ గతి నాకాం

తామణుల వశము నేకొని

కామోద్రేకమునఁ గన్నుఁగానక యుండెఁ.

౧౧౪

మ. తరుణీబృందము విశ్వసింపఁగ బకధ్యానంబుఁ గావించుచుఁ

దఱియఁ రాఁగను మంత్రతంత్రవిధులఁ వశ్యోషధ ప్రక్రియఁ

మఱవం జేయుచుఁ గ్రీతదాసులనుగా మారించి స్వేచ్ఛాగతిం

జరియిం త్రీదృశతాపసబ్రవులు నానా మన్మథ క్రీడలన్.

౧౧౫

క. కాంతుని కన్యనితోఁ దన

కాంతామణి యేకతమునఁ గానంబడినఁ

స్వాంతము రగులదె ? కన్నుల

సంతమసము గ్రమ్ముకొనదె ? శాంతి దొలఁగదే ?

౧౧౦

గీ. మూటగట్టి నిజేంద్రియంబులను భక్తి

నతని కప్పన నేయుట నతివ లటకు

వచ్చి నిలుచున్న తమ భర్తవంకఁ గనరు

వినరు నాతని దగు పదధ్వనినినేని.

౧౧౧

క. తనయానతి లేకయ యి

చ్చను విహరింపంగ వెడలు చంద్రాస్యలపైఁ

గొనియున్న బిట్టుకినుకను

మునిపైఁ దీర్పంగఁ బోయె భూపతి మొఱకై.

౧౧౨

క. మొదలనె మోహగ్రస్తుఁడు ;

తదుపరి సుమహాప్రభుత్వ దర్శోద్ధతుఁ ; డా

పిదప నవివేకి ప్రకృతిని ;

మది ధర్మాధర్మములను స్మరియించు నెటుల్ ?

౧౧౩

క. “ఈ మిండతపసి యెవ్వం ?

దీ మునిముచ్చెవ్వ ? దిట్టు లీ గతి నాకాం

తామణుల వశము నేకొని

కామోద్రేకమునఁ గన్నుఁగానక యుండెఁ.

౧౧౪

మ. తరుణీబృందము విశ్వసింపఁగ బకధ్యానంబుఁ గావించుచుఁ

దఱియఁ రాఁగను మంత్రతంత్రవిధులఁ వశ్యాషధ ప్రక్రియఁ

మఱవం జేయుచుఁ గ్రీతదాసులనుగా మారించి స్వేచ్ఛాగతిం

జరియిం త్రీదృశతాపసబ్రువులు నానా మన్మథ క్రిడలన్.

౧౧౫

క. పరపరన పండ్లు గొలుకుచు

నొరనుండియు సురియఁ బెఱికి యులుముచును గడున్

మెఱుఁగుం దాల్చిన మేఘము

తెఱుఁగున వాచయమేంద్రు దెసకుం బఱచెన్.

౧౨౨

శా. సింగంబో? పులియో? యెలుంగో? పజతెంచెన్ మీదికంచున్ మదిం

గంగారుంగొని పెల్లు చెల్లచెదరై నానాదిశల్ పర్వ సా

రంగుల్ వోలెఁ బడంతు లయ్యతిథిఁ గ్రూరస్వాంతు నా మౌని న

ర్పం గావింపఁగ నర్హ్యపాద్యముల సంరంభించె శాంతాకృతిన్.

౧౨౩

ఉ స్వాగత మాదరింపక నృపాలుఁడు త్రోసి తదర్హ్య పాద్యముల్

నాగమువోలెఁ జుట్టి యమినాథు వధింపఁగఁ గత్తి నెత్తఁగా,

డాఁగి భయంబునం గుఱగటం గల రాణులు కాంచి కాంతునిన్

ప్రొఁగఁగఁ గంకణంబులను నూపురముల్ మణిమేఖలల్ వడిన్.

౧౨౪

క. అరుదెంచి నిరపరాధినిఁ

బరత త్తజ్ఞుని మహాత్ము వ్యర్థముగఁ గటా!

పరిపూతగోవునుం బలెఁ

బరిమార్పఁ దలంచు నాత్మ పతి వారింపన్.

౧౨౫

క. వినతోత్తమాంగలయి యా

వనితారత్నములు డాసి పాణిద్వంద్వం

బును గీలించి శిరస్సుల

నని రమృతంబొలుక నిట్టు లతిభక్తిమెయిన్.

౧౨౬

క. “అబ్రహ్మణ్యము నాథా!

ఈ బ్రహ్మిష్ఠావతంసు నేల వధింపన్?

గోబ్రాహ్మణ హితుఁడవు క

ట్టా! బ్రహ్మవధం బొనర్చు టర్హం బగునే?

౧౨౭

క. పరపరన పండ్లు గొలుకుచు

నొరనుండియు సురియఁ బెఱికి యులుముచును గడున్

మెఱుఁగుం దాల్చిన మేఘము

తెఱుఁగున వాచయమేంద్రు దెసకుం బఱచెన్.

౧౨౨

శా. సింగంబో? పులియో? యెలుంగో? పజతెంచెన్ మీఁదికంచున్ మదిం

గంగారుంగొని పెల్లు చెల్లచెదరై నానాదిశల్ పర్వ సా

రంగుల్ వోలెఁ బడంతు లయ్యతిథిఁ గ్రూరస్వాంతు నా మౌని న

ర్చుం గావింపఁగ నర్హ్యపాద్యముల సంరంభించె శాంతాకృతిన్.

౧౨౩

ఉ స్వాగత మాదరింపక నృపాలుఁడు త్రోసి తదర్హ్య పాద్యముల్

నాగమువోలెఁ జుట్టి యమినాథు వధింపఁగఁ గత్తి నెత్తఁగా,

డాఁగి భయంబునం గుఱగటం గల రాణులు కాంచి కాంతునిన్

మ్రోఁగఁగఁ గంకణంబులను నూపురముల్ మణిమేఖలల్ వడిన్.

౧౨౪

క. అరుదెంచి నిరపరాధినిఁ

బరతత్త్వజ్ఞుని మహాత్ము వ్యర్థముగఁ గటా!

పరిపూతగోవునుం బలెఁ

బరిమార్పఁ దలంచు నాత్మ పతి వారింపన్.

౧౨౫

క. వినతోత్తమాంగలయి యా

వనితారత్నములు డాసి పాణిద్వంద్వం

బును గీలించి శిరస్సుల

నని రమ్యతంబొలుక నిట్టు లతిభక్తిమెయిన్.

౧౨౬

క. “అబ్రహ్మణ్యము నాదా!

ఈ బ్రహ్మిష్ఠావతంసు నేల వధింపన్?

గోబ్రాహ్మణ హితుఁడవు క

ట్టా! బ్రహ్మవధం బొనర్చు టర్హం బగునే?

౧౨౭

సీ. సప్తజిహ్వలు సాచి జగమేర్పు కార్పిచ్చు
 కడనున్న పెనుమంచుగడ్డ యనంగ
 మిట్ట వేసంగి నెండబెట్ట విశ్వము మాడ్చు
 రవియొద్దనున్న చంద్రముఁ డనంగ
 బడగల విసముఁ గ్రక్కెడు కాలసర్పంబు
 కడనున్న పీయూషఘట మనంగ
 నల్లకల్లోలమై యాభీల మగు నబ్ధి
 దరిఁగ్రాలెడు ప్రశాంతసరసనంగఁ
 గీ. ఆకృతిం గొన్న రౌద్రమై యడలు గొలుపు
 తేనికడ నిల్చియుండె నిర్భీకుఁడగుచు
 రూపముంగొన్న శాంతినాఁ దాపసుండు
 కదలఁ బాఱని యంతరంగంబుతోడ.

౧౩౪

ఆ. వె. కాంచి యవ్విధంబు జ్ఞాంతివాది ముసీంద్రుఁ
 డాత్మశాంతి వదల కాదరించి
 భూవు నర్హ్య పాద్యములను గ్రమ్మఱఁ బూజ
 నలుపనెత్తి యట్లు పలికె మెల్ల.

౧౩౫

చ. “క్షితి జనియించినట్టి ప్రతిజీవియుఁ బాయను నేఁడొ ! రేపొ ! జీ
 వితముల, దీనికై పరితపింపసుమీ ! లవలేశమేని నో
 క్షితిప ! మదాశ్రమంబు దయవేసిన నీ విట నా యొనర్చు స్వా
 గతము గ్రహింపవైతి వని కాల్పు విచారపు టగ్గి నా మదిన్.

౧౩౬

ఉ. కంచెయె చేని మేసిన ప్రకారమునన్ భువి దుష్టకోటి శి
 క్షించఁగ శిష్టకోటిఁ బరికింపఁగఁ ప్రాపయి యున్న త్యాదృశా
 భ్యంబిత పుణ్యమూర్తులె తపస్విజనంబు వధింపఁబూనఁ బ్రా
 పంచిక ధర్మముల్ నిలుపు వా రెవరయ్య ! తలంచి చూడుమా !

౧౩౭

సీ. సప్తజిహ్వలు సాచి జగమేర్పు కార్పిచ్చు
 కడనున్న పెనుమంచుగడ్డ యనంగ
 మిట్ట వేసంగి నెండబెట్ట విశ్వము మాడ్చు
 రవియొద్దనున్న చంద్రముఁ డనంగ
 బడగల వినముఁ గ్రక్కెడు కాలసర్పంబు
 కడనున్న పీయూషఘట మనంగ
 నల్లకల్లోలమై యాభీల మగు నబ్ధి
 దరిఁగ్రాలెడు ప్రళాంతసరసనంగఁ
 గీ. ఆకృతిం గొన్న రౌద్రమై యడలు గొలుపు
 తేనికడ నిల్చియుండె నిర్భీకుఁడగుచు
 రూపముంగొన్న శాంతినాఁ దాపసుండు
 కదలఁ బాణి యంతరంగంబుతోడ.

౧౩౪

ఆ. వె. కాంచి యవ్విధంబు జ్ఞాంతివాది మునీంద్రుఁ
 దాత్మశాంతి వదల కాదరించి
 భూవు నర్హ్య పాద్యములను గ్రమ్మఱఁ బూజ
 నలుపనెత్తి యిట్లు పలికె మెల్ల.

౧౩౫

చ. “క్షితి జనియించినట్టి ప్రతిజీవియుఁ బాయును నేఁడొ! రేపొ! జీ
 వితముల, దీనికై పరితపింపసుమీ! లవరేశమేని నో
 క్షితివ! మదాశ్రమంబు దయసేసిన నీ విట నా యొనర్చు స్వా
 గతము గ్రహింపవైతి వని కాల్పు విచారపు టగ్గి నా మదిన్.

౧౩౬

ఉ. కంచెయె చేని మేసిన ప్రకారమునన్ భువి దుష్టకోటి శి
 క్షించఁగ శిష్టకోటిఁ బరికింపఁగఁ ప్రాపయి యున్న త్వాదృశా
 భ్యంచిత పుణ్యమూర్తులె తపస్విజనంబు వధింపఁబూనఁ బ్రా
 పంచిక ధర్మముల్ నిలుపు వా రెవరయ్య! తలంచి చూడుమా!

౧౩౭

గీ. శత్రునిగ్రహణక్రియాశక్తి కన్న

జైంతినిర్వహణక్రియాశక్తి మేలు;

దాన రాజర్షిపదము సార్థకము తేని;

కన్యమున నాతని నృశంసుఁ డండు ప్రజలు.

౧౪౪

మ. పలుశాస్త్రంబులు వేదముల్ నదివినఁ వాతాశనాధారుడై

తలక్రిందై తప మాచరించినఁ గడుఁ ధర్మోత్తరుండైన భూ

తల మవ్వని ననార్యుగాఁ దలఁచు “శాంతం భూషణ” మృన్న పె

ద్దల వాక్యంబు నెవండు శాసనముగా ధ్యానించి పాలింపఁదో?”

౧౪౫

చ. అనెడి హితోక్తి కా నరవరాధముఁ డల్కను బేర్చి బిట్టు, పా

లను విన మెక్కు పామువలె “లావువిరాగము నాటుకొన్న నీ

మనసున నేల? నన్ను బలిమాలుదు వీ గతిఁ బ్రాణరక్షణం

బునకయి దీనదీనముగ మూఢునిరీతి” నటంచుఁ బల్కినఁ.

౧౪౬

మ. యతిచంద్రుండు వచించె నిప్పగిది నిఁ యాచింపఁగా లేద జ్ఞౌ

పతిచూడామణి ! నశ్వరంబయిన నా ప్రాణంబుపైఁ దీపిచే

క్షితి నిర్దోషిని బీదసాదుని వధించెన్ భూవరుం డన్న శా

శ్వత దుష్కీర్తివహింతు వీ వనుచు నా స్వాంతంబు పొక్కుం గడుఁ.

౧౪౭

క. నా యట్టి యభాగ్యుం డొకఁ

డీ యిలఁ జన్నించుకతన నీదృగ్గతి నీ

క్తి యపకీర్తి ఘటిల్లును

గా ! యని నా యెద సహస్రఖండంబు లగుఁ.

౧౪౮

క. కయిజాతినఁ గాజ్జాతినఁ

బయినిం జేయంగఁ దగ్గ పని యున్నదె ? తె

స్సయుఁ దొల్త విచారింపని

క్రియ కుట్టుచునుండు మదిని వృశ్చిక మనఁగఁ.

౧౪౯

గీ. శత్రునిగ్రహణక్రియాశక్తి కన్న

జింతినిర్వహణక్రియాశక్తి మేలు;

దాన రాజర్షిపదము సార్థకము తేని;

కన్యమున నాతని నృశంసుఁ డండు ప్రజలు.

౧౪౪

మ. పలుశాస్త్రంబులు వేదముల్ నదివినఁ వాతాశనాధారుడై

తలక్రిందై తప మాచరించినఁ గడుఁ ధర్మోత్తరుండైన భూ

తల మవ్వని ననార్యుగాఁ దలఁచు “శాంతం భూషణ” మృన్న పె

ద్దల వాక్యంబు నెవండు శాసనముగా ధ్యానించి పాలింపఁదో?”

౧౪౫

చ. అనెడి హితోక్తి కా నరవరాధముఁ డల్కను బేర్చి బిట్టు, పా

లను విన మెక్కు పామువలె “లావువిరాగము నాటుకొన్న నీ

మనసున నేల? నన్ను బతిమాలుదు వీ గతిఁ బ్రాణరక్షణం

బునకయి దీనదీనముగ మూఢునిరీతి” నటంచుఁ బల్కినఁ.

౧౪౬

మ. యతిచంద్రుండు వచించె నిప్పగిది నిఁ యాచింపఁగా లేద జ్ఞె

పతిచూడామణి ! నశ్వరంబయిన నా ప్రాణంబుపైఁ దీపిచే

క్షితి నిర్దోషిని బీదసాదుని వధించెన్ భూవరుం డన్న శా

శ్వత దుష్కిర్తివహింతు వీ వనుచు నా స్వాంతంబు పొక్కుం గడుఁ.

౧౪౭

క. నా యట్టి యభాగ్యుం డొకఁ

డీ యిలఁ జన్నించుకతన నీదృగ్గతి నీ

క్తి యపకీర్తి ఘటిల్లును

గా ! యని నా యెద సహస్రఖండంబు లగుఁ.

౧౪౮

క. కయిజాతినఁ గాజ్జాతినఁ

బయినిం జేయంగఁ దగ్గ పని యున్నదె ? తె

స్సయుఁ దొల్త విచారింపని

క్రియ కుట్టుచునుండు మదిని వృశ్చిక మనఁగఁ.

౧౪౯

క. “ఓ కపటయోగి ! చూడుము

నీ కథ సాంతంబొనర్తు నిమిషార్థములో ;

నా కత్తి చూడకటిని నీ

మైకండలఁ దీర్చ సంభ్రమంపడుచుండెన్.

౧౫౬

మ. ఇదె! నీ దంభము వెల్లడింతు”నని భూమీశాధముం దున్నత

ప్రదరాఘాతముచేత మౌనిజనరాధ్వాహోలతం ద్రుంచె బె

ట్టిదవున్ రక్తరుదుల్ సిరావితతి నుండిన్ మీదికిం జిందఁగా ;

హృదయంబుం బగిలించుఁ జూపఱకు నా దృశ్యంబు దుష్ప్రేక్ష్యమై.

౧౫౭

మ. చలియింపండు మనంబునందు; వదనచ్ఛాయంబుఁ గోల్పోడు; గ

న్నుల రానీడు విషాద బాష్పలవమున్; దూషింపఁడా దుష్ప్రభున్;

దలఁపం దెట్టి ప్రతిక్రియం గడిచి బాధం బొందుచున్; గాని యు

త్తలమొందున్ ముని తేని దుర్యశముకై తప్తాంతరంగంబునన్.

౧౫౮

క. గఱుల న్నఱకఁగ రాఁగాఁ

బురందరుం దేఁడు సంద్రముల డాఁగిన య

గ్గిరులెల్ల నీ మునీంద్రుని

చరితకుఁ దల వాంచుకొనవె ? సత్యముగ వినన్.

౧౫౯

క. మిను విఱిగిపడ్డఁ, బిడుగులు

దనపైఁ బదివేలు పడ్డఁ దపియింపం డా

తమను వీరుఁడు తనకొఱకయి;

వనటం గొనుఁ గాంచి పరులపాటున కెడఁదన్.

౧౬౦

ఉ. “కిమ్మనఁ డీతఁ డిప్పగిదిఁ గేల్లెగి రక్తము పాఱుచున్న నా

శమ్ముల; మాఱకుండె ముఖలక్షణ మల్పముఁ; గానరాదు కో

పమ్మును నా పయిన్” సవి నృపాలకుఁ డక్కజమొంది క్రూరకా

ర్య మొనరించి నాడనో? మహాత్ముడో యీతఁడు! పాపి నైతి నో!

౧౬౧

క. “ఓ కపటయోగి ! చూడుము
నీ కథ సాంతంబొనర్తు నిమిషార్థములో ;
నా కత్తి చూడకటిని నీ
మైకండలఁ దీర్చ సంభ్రమంపడుచుండెన్.

౧౫౬

మ. ఇదె! నీ దంభము వెల్లడింతు”నని భూమీశాధముం దున్నత
ప్రదరాఘాతముచేత మౌనిజనరాధ్వాహలతం ద్రుంచె బె
ట్టిదవున్ రక్తరుదుల్ సిరావితతి నుండిన్ మీఁదికిం జిందఁగా;
హృదయంబుం బగిలించుఁ జూపఱకు నా దృశ్యంబు దుష్ప్రేక్ష్యమై.

౧౫౭

మ. చలియింపండు మనంబునందు; వదనచ్ఛాయంబుఁ గోల్పోడు; గ
న్నుల రానీడు విషాద బాష్పలవమున్; దూషింపఁడా దుష్ప్రభున్;
దలఁపం దెట్టి ప్రతిక్రియం గడిచి బాధం బొందుచున్; గాని యు
త్తలమొందున్ ముని తేని దుర్యశముకై తప్తాంతరంగంబునన్.

౧౫౮

క. గఱుల న్నఱకఁగ రాఁగాఁ
బురందరుం దేఁడు సంద్రముల డాఁగిన య
గ్గిరులెల్ల నీ మునీంద్రుని
చరితకుఁ దల వాంచుకొనవె ? సత్యముగ వినన్.

౧౫౯

క. మిను విఱిగిపడ్డఁ బిడుగులు
దనపైఁ బదివేలు పడ్డఁ దపియింపం డా
తమను వీరుఁడు తనకొఱకయి;
వనటం గొనుఁ గాంచి పరులపాటున కెడఁదన్.

౧౬౦

ఉ. “కిమ్మనఁ దీతఁ డిప్పగిచిఁ గేల్లెగి రక్తము పాఱుచున్న నా
శమ్మల; మాఱకుండె ముఖలిక్షణ మల్పముఁ; గానరాదు కొ
పమ్మును నా పయిన్” సవి నృపాలకుఁ డక్కజమొంది క్రూరకా
ర్య మొనరించినాడనొ? మహాత్ముడొ యీతఁడు! పాపిన్వైతిన్!

౧౬౧

ఉ. ఆ నరపాలు నంగముల నత్తటి వృశ్చికకోటి కట్టు చం
దానను, గాల్చి కఱ్ఱలను దద్దయు వాతలు పెట్టు రీతినికా
బూనిక గ్రుచ్చునట్లు కొఱపుల్ గొని, రంధ్రములం దొలంచు న
ట్లునంగ రానిబాధ యొకఁ డుద్భవమయ్యె తీణతీతోగ్రమై.

౧౬౮

చ. నిలువఁగఁ జాల కాతఁడవనింబడి పొర్లును, గాలునేతులకా
విలవిలఁ దన్నుకొంచుఁ బలవించును ; బారలు సాఁచి నాల్గు ది
క్కుల శరణార్థియై పఱచు ; ఘోరపుభూతముఁ గాంచుచున్న య
ట్టులు నెలుఁగెత్తి యేడ్చును గడుంగడుఁ ; పాపఫలంబుగా నిసీ :

మ. వినముం గ్రక్కుచుఁ బెద్దవిప్పి పడగల్ విచ్చేయుఁ బెన్నాగముల్ ;
గ్రసియింగంపను నోరువిచ్చి పయికికా లంఘించు శార్దూలముల్ ;
ముసలాద్యాయుధ పాణియై పొడువ నాలోకించు నై న్యంబు ; న
లెనలం బాపము చుట్టుకొన్నగతి ధాత్రీనాథునిం గన్నదెకా.

౧౭౦

క. బొమముడి బిగించి యులుముచు
ధుమధుమలాడుచును నెదుటఁ దోఁచి రనేకుల్
యమదూతలు ; పిల్చిరి తమ
సమీపమున కరుగుదేర జ్ఞాపతిఁ బితరుల్.

౧౭౧

క. గిరగిరఁ దిరుగుచుఁ బెనుసుర
కరువలి వలె వశముదప్పి గాత్రంబువదెకా
బఱియలువాఱిన భూగ
హ్వారమునఁ దలక్రిందుగా లతాంగుల యెదుటన్.

౧౭౨

క. తన కండకావరంబున
ధనాంధకారమున సద్ధితంబులు వెగరై
మునులకుఁ జెనంటి గూర్చెడి
జనునకుఁ గా కిట్టి గతులు సద్గతు లున్నే ?

౧౭౩

ఉ. ఆ నరపాలు నంగముల నత్తటి వృశ్చికకోటి కట్టు చం
దానను, గాల్చి కట్టులను దద్దయు వాతలు పెట్టు రీతినికా
బూనిక గ్రుచ్చునట్లు కొఱపుల్ గొని, రంధ్రములం దొలంచు న
ట్లునంగ రానిబాధ యొకఁ డుద్భవమయ్యె డ్డక్షణోగ్రమై. ౧౬౮

చ. నిలువఁగఁ జాల కాతఁడవనింబడి పొర్లును, గాలునేతులకా
విలవిలఁ దన్నుకొంచుఁ బలవించును ; బారలు సాఁచి నాల్గు ది
క్కుల శరణార్థియై పఱచు ; ఘోరపుభూతముఁ గాంచుచున్న య
ట్టులు నెలుఁగెత్తి యేడ్చును గడుంగడుఁ ; పాపఫలంబుగా నిసీ !

మ. వినముం గ్రక్కుచుఁ బెద్దవిప్పి పడగల్ విచ్చేయుఁ బెన్నాగముల్ ;
గ్రసియింగంపను నోరువిచ్చి పయికికా లంఘించు శార్దూలముల్ ;
ముసలాద్యాయుధ పాణియై పొడువ నాలోకించు నై న్యంబు ; న
లెసలం బాపము చుట్టుకొన్నగతి ధాత్రీనాథునిం గన్నదెకా. ౧౭౦

క. బొమముడి బిగించి యుఱుముచు
ధుమధుమలాడుచును నెదుటఁ దోఁచి రనేకుల్
యమదూతలు ; పిల్చిరి తమ
సమీపమున కరుగుదేర జ్వేపతిఁ బితరుల్. ౧౭౧

క. గిరగిరఁ దిరుగుచుఁ బెనుసుర
కరువలి వలె వశముదప్పి గాత్రంబువదెకా
బటియలువాఱిన భూగ
హ్వరమునఁ దలక్రిందుగా లతాంగుల యెదుటన్. ౧౭౨

క. తన కండకావరంబున
ధనాంధకారమున సద్ధితంబులు వెగఱై
మునులకుఁ జెనంటి గూర్చెడి
జనునకుఁ గా కిట్టి గతులు సద్గతు లున్నే ? ౧౭౩

జాతక కథా గుచ్ఛము

క. బ్రతికింపుము మా ప్రభువును

బ్రతికింపు కృపార్ద్రమతిని రాణుల మమ్ముకా

బ్రతికింపు మరాజకమున

యతినాథ : క్షమించి తొంటి యపచారంబుల్.”

౧౮౦

మ. అని ప్రార్థింపఁగ జెంతివాది యను “నేలా మీరు భీతిల్ల? నె

వ్వని పాపం బతనిం దినుకా; భయమెదకా వర్జింపుడి : చచ్చిపో

యిన వారెవ్వరు లేచివచ్చి రిప్పుడె క్లేతెంతు మీవారు ? వ

చ్చిన మీకన్నను నేన హెచ్చుగను హర్షింతుకా మనస్ఫూర్తిగకా.

౧౮౧

క. తరువుశాఖను బలెఁ గేలు దరుగుచున్న

వానిపయి లేని యలుక మీ పైని నేల ?

మరచిపోతిని గోపమ న్మాట యెప్పుడొ ?

ఇత్తఱిం గ్రొత్తగ క్షమింప నేమిగలదు ?

౧౮౨

చ. అవని యరాజకం బగు నటంచు భయంపడకుండు ; మీదు భూ

ధవుని సమీపబంధుసముదాయమునన్ శుభలక్షణాఢ్యుడై

ప్రవిమల వృత్తుడై పరగు బాలకు నొడలఁ గట్టి పట్టమున్

భువి కభిషిక్తుఁజేసి కొలువుం దతనిం దలవాంచి భక్తిమై.

౧౮౩

క. ఈ చోటియందుఁ గల ధ

ర్మాచరణ సరాయణాత్ముఁ డయి చతురుండొ

వాచంయమేంద్రుఁడు గురుం

డై చదువఁగఁ జేయు నతని నామ్నాయంబుల్.

౧౮౪

క. వరవడి దిద్దింపుం డా

చిఱుతుకచే జెంతిముఖవిశిష్టగుణంబుల్

స్థిరముగ నదుకుఁ డహింసా

పరమోధర్మ' యను సూక్తి వాని యెడందన్.”

౧౮౫

క. అని యాదేశసమానము

ముని యుపదేశం బొనర్చి మూసెను గన్నుల్
కననియు విననియు తేజము
జను లబ్బురపడంగ వెడలె శమిగాత్రంబున్.

క. కన్నుల వ్రేగయుగ్మ దుదిం

గన్నులకుం బండు వగుచుఁ గానంబడె న
భృన్నత మగు మునిదృశ్యము
మన్నింపఁగఁ బదియు నాల్గు మండలము లొగిన్.

ఉ. ఆ మహనీయు నాశ్రమమునందు వసించు పిపీలికాది నా

నా మృగపక్షి బృందము ఘనంబగు భక్తినిఁ జేరవచ్చి యా
శ్రీమృతకాయముం గని భజించిరి తద్దయు జాలువాఱగా
మోములబాష్పపూరము 'నమోనమ' యంచును వ్రాల్చి యొడలల్.

ఉ. ఆ నృపమంత్రు లాత్మహృదయంబులు గండిపడంగ నశ్రుసం

తానము కల్వగట్టుచు వనస్థల మంతయుఁ జెమ్మగిల్లఁగా
మౌనిని జందనాగరు సమంచితకాష్ఠచితి న్నమర్చి యెం
తేనియునూర్పులన్ విసరు చెట్టొ? దహింపఁగఁ జేసి రయ్యెడన్.

క. ప్రోవిడి యస్థి చయం బా

తావునఁ గల్పించి శిల్పితండంబులచేఁ
గోవెలఁ జెక్కించిరి ముని
దేవుని యీ కథను దేటతెల్లముగాఁగన్.

ఉ. అతని కూరుచున్న తరు, వాతని నిత్యము స్నానమాడు రే,

వాతని పూలుగోయు లత, లాతని పండెడు రాతి సెజ్జయున్
జ్ఞోతబీఁ బుణ్యతీర్థములుగా గణించుచుఁ బోవు యాత్రిక
వ్రాతము నిచ్చ అత్సవపరంపర లచ్చట నొప్పు నేటికిన్.

జాతక కథా గుచ్ఛము

చ. పరమపవిత్రమైన మునివర్య చితాభసితంబు నొక్కొరొ
క్కరె గ్రహించి దోసిటను గండ్లకు నద్దుచుఁ బోదు రిండ్లకున్
జ్వరితులకుం బిశాచగణ బాధితకోటికి నౌషధంబుగా
ధరణిని వాడుకొంద్రు సతతం బటకుం జనుచున్న యాత్రికుల్.

౧౯౨

జాతక కథా గుచ్ఛము

ప్రథమ భాగము

వ్యాఘ్ర జాతకము

చ. ఒకపరి బోధిసత్తుఁడు మహోన్నత ధర్మపథావలంబియై
అకలుషితస్వభావుఁ డయి యార్యపరిత్రకుఁడై బుధావతం
సక మయి వంశరత్న మయి సర్వజనస్పృహణీయభాగ్యుఁడై
ప్రటకతఁ గొన్న భూమిసురవర్యునకుం బ్రభవించెఁ బుత్తుఁడై

అ. వె. కామధేనువునకు గలిగెను నందిని;
వ్యాసమునికి శుకుఁడు ప్రభవ మొందె;
నరణి యందు నగ్ని యావిర్భవించెఁబో!
యనుచు నెల్ల రనిరి యతనిఁగాంచి.

క. పువు పుట్టంగనె పుట్టును
భువిఁ బరిమళ మన్న చందమున సద్విద్యా
నివహంబు వానితో ను
దృవమై తద్రసన యందుఁ దాండవ మాడెన్.

అ. వె. సర్వవేదములను సర్వశాస్త్రంబులఁ
బెక్కుకళల నతఁడు పుక్కిలించె
నబ్ధిసప్తకంబు నాపోశనముఁ బట్టు
నా యగస్త్యమౌని యవ్విధమున.

క. అనుకంప కిచ్చె హృదయముఁ;
దను వొసఁగె సురూపమునకు; దానంబునకుం
దన చేయిడె; నీతఁడు లే
దన కడుగుటె తడవుగా సమస్తం బొసఁగెన్.

క. ధర నతఁడు మించ ధర్మా
చరణంబున శమదమాదిసంపదఁ దన తం
డిరి నటఁ “బుత్తా” దిచ్చే
త్పరాజయ”మ్మనెడు సూక్తి తథ్యంబయ్యెన్.

సీ. పండ్లతోటల వ్రాలు పక్షిబృందంబుపై
నొడినెల గుఱినేయ నోర్వఁ డతఁడు
పంటచేలకుఁ బాటు పసులమొత్తము నాఁచు
పలుముండ్ల కంచె నోపం డతండు
తన పశ్యేరంబునఁ దిను బిడాలంబును
దొలకై నను నెట్టఁజాలఁ డతడు
తన్ను భక్షింపంగఁ దఱియు బెబ్బలి నైనఁ
గత్తికి నెరనేయఁ గడఁగఁ డతడు.
గీ. ‘ఆత్మవ త్సర్వభూతాని’ యన్న శ్రుతికి
‘ఆత్మవ నృన్యతే జగ’ త్తనెడి నుడికిఁ
దన చరిత్రము వ్యాఖ్యానమునుగఁ జేసి
మూర్త మగు భూతదయ నాఁగఁ బొలుచు నతఁడు.

సీ. పట్టి పుర్వులపిండు భక్షించు తొండలన్
బల్లలం గని మోము పుల్లసిల్లు
విషము గ్రక్కెడు పాముఁ గసిమసంగుచు నున్న
ముంగిసం గనుఁగొన్న మూతిఁ ద్రిప్పుఁ
బడి కాలిక్రిందట మడిసెడు క్రిమికీట
సంతతిఁ గాంచి బాష్పములు రాల్చు
మృగయామిషంబున మృగబృందము వదించు
బోయలం గని కన్ను పొడుచుకొనును

గీ. తనదు ప్రాణంబు లై నను వినిమయించి
ప్రాణముం బోసి బ్రదికింప వాని నెల్ల
పాట్లు వడుచుండుఁ బాప మా బాలయోగి
తన యశక్తతఁ గని డెందమునఁ గలంగు.

క. బాలుఁ డగు నతని సద్గుణ
జాలము మేల్బుంతి గాఁగ శ్రద్ధాశుత వృ
ద్ధాశులు వరవడి వ్రాసినఁ
జాలరు పడయంగ వాని సాదృశ్యంబుఁ.

గీ. పయసు మీతిన పాండితీవైభవమున
విషయనై స్పృహ్యమున సద్వివేకమునను
ధర్మకార్యైకదీక్ష నాతండు బొలిచెఁ
చిన్న యయ్యును బెద్దయై పెద్దలందు.

సీ. చికిలి నేసిన కాము చిగురుఁగోలఁబోసి
చెలువల ముండ్లకొమ్మలుగ రోయు
వెలగట్టఁగా రాని పెనురత్నరాసులఁ
గొఱగాని గాఱపెంకులుగఁ ద్రోయు
జిలుగు బంగారు దువ్వలువమొత్తంబు దు
ర్లలితకంటకపత్త్రములుగఁ దెగడు
వసిఁడియందలములుఁ బలుపుపాన్పులపిండు
బలితంపు టంపశయ్యలుగ నెట్టు

గీ. కావిపుట్టంబుఁ దాల్చంగఁ గానలందుఁ
గోనలందును వసియింపఁ బూన జడలు
తత్త్వము గ్రహింపఁ బ్రజకు బోధం బొనర్ప
యౌవనారంభమున నతం డభిలషించె.

ఉ. అతని వంకఁ గాంచు జలజాక్షి కటాక్షము మొక్కవోవుఁ బెన్
రాతినిఁ దాఁకు నారస మనంగఁ; దదీయతనూవిలాసముల్
బ్రాఁతిగ నొడ్డుఁదాఁకియు నివర్తిలు చున్న నదీతరంగ సం
ఘాతము తోడఁబుట్టువులుగాఁ దలఁపించును జూచువారికిన్.

౧౨

గీ. వాయువుం బోలె జలమునువలెను దుర్య
శేఁద్రీయంబుల బంధించి తృప్తి గెలిచి
శాంతిసాగరమున మానసంబు నెపుడు
నోలలాడించు చుండు నయ్యోగివరుఁడు.

౧౩

క. కని కొందఱు, విని కొందఱు,
ఘనభక్తిశ్రద్ధ లుఱలఁగా జనుదురు త
మ్మని దర్శింప నిసుక రా
లనివిధమున, నేల యీనులాగున సతమున్.

౧౪

క. తన కడకు నేఁగుదెంచెడి
జననంచయమున కహర్నిశముఁ గావించున్
ఘనతర ధర్మప్రవచన
మును బీయూషరసవర్షమును బోలె నిటుల్.

౧౫

గీ. “ఆవగింజంతయైన సౌఖ్యంబు కొఱకుఁ
బర్వతం బంత దుఃఖంబు వడుచు నుండ్రు
రాలు మోయుదు రొక కొన్ని పాలకొఱకు
సార మెఱుంగక జనులు సంసారమందు.

౧౬

ఉ. కాంచినదెల్లఁ గావలయుఁ గావలె నంచు నిరంతరంబు వే
ధించుచునుండఁ జిత్తము పదింబదిగా నరుఁ డెల్లవాని సా
ధించఁగ రేబవల్ తినఁగఁ దీతక కంటికిఁ గూర్చు రాక దుః
ఖించుచునుండ నాతని సుఖిత్వ మదెంద సుఖిత్వ మిస్సిరో.

౧౭

చ. పెను గుదిబండ కుత్తికకుఁ బెండ్లము ; బిడ్డలు కాలిబందముల్ ;
ధనతతి కేలిసంకెలలు ; తన్నివి యెల్లయు ముంచుచుండ జీ
వననడి ; బోవుచుండఁగను బ్రాణము లుక్కిరి బిక్కి రౌచు నే
జనుఁడు ప్రశాంత చిత్తుఁడయి సత్య సుఖంబు వహించుఁ జెప్పఁడి. ౧౮

క. తన దొడ్డి వేల్పుగిడ్డియు,
తన ముంగిట వేల్పుఁజెట్లుఁ, దనగృహమునఁ గాం
చనశైలముఁ జింతామణి
యును వెలిసిన నరుని కామ ముడుగదు లవముఖ.

క. కామోపభోగతతిచేఁ
గామము శాంతిల్ల దండ్రు కణమైన హవి
స్తోమమున నగ్నియుం బరె
నేమమునఁ ద్యజింప నదియు నిక్కం బడఁగుఖ.

శా. ఈ సంసారము పెద్ద కారడివియం, చీదేహ మిల్లంచుఁ, బె
ట్రాసంబుం గొని కాలచోరుఁ డట దూఱం జూచు నం చంత నా
శ్వాసాంతం బగు నంచు ఘోషిలును శాస్త్రవ్రాతముల్ ; కాన ద
త్వాసిం బూని శమాది నైనికుల సాహాయ్యంబుతో నుండుఁడి. ౨౦

ఉ. ఈహలు సాగరోర్ము లన నెత్తతి లేవ సమూల మెట్టు లీ
యైహిక దుఃఖ నాశ మగు ? నైంద్రియవృత్తుల నిగ్రహించి, స్త్రీ
మోహము దాటి, శాంతమతిఁ బూని విరాగము, వాసనాక్షతిఁ
దేహవిముక్తిఁ బొందుటకు దేహి ప్రయత్న మొనర్పఁగావలెఖ. ౨౧

క. అని యిహదుఃఖముఁ దత్కా
రణముఁ దదుత్పాటనాచరణమార్గంబుఖ
ఘనుఁ డతఁ డుపన్యసించును
వినువారికి వింతమార్పు వెలయఁగ నెదలఖ. ౨౨

సీ. నిండుజన్మనము జన్మియవట్టి తపియించు
 చున్న లేజన్మని నుజ్జగించి
 కనువేడుఱునఁ దన్నుఁ గొంగిలింపఁగఁ బాటు
 తెంచు రాలచ్చి విదిల్చి కొట్టి
 తన్ను భవాంభోధి దాటించు తెప్పగా
 భావించు నధికారపదవిఁ బాసి
 స్మరకామధేనువై సరవిఁ గోర్కులఁ బిండు
 భోగినీమణి పేర బొమ్మఁగట్టి
 గీ. మంత్రతంత్రంబులకుఁ బోలె మదులు దిరుగ
 నతని ధర్మోపదేశ వాక్యముల కలరి
 కాంక్ష నేయుచు శిష్యతీకంబు మెల్ల
 యువకు లొక్కొక్కరుగ వచ్చుచుండు గొలువ.

౨౪

గీ. ఉదుకుఁ గావుల నొక్కరుం; డూడ్చి కనవుఁ
 జల్లుఁ గలయంపి నొక్కఁ డాశ్రమము ముందు;
 కందమూలఫలాదు లొక్కండు తెచ్చు;
 మెత్తపఱచును వానికి బత్తి నొకఁడు.

౨౫

ఉ. తల్లిని మూఁగు పిల్లల విధంబునఁ గూరిమి మక్షికావళుల్
 బెల్లము నొద్ద వ్రాలు సరవిఁ, విరిదమ్మినిఁ జుట్టు తేంట్లునా
 నుల్లము బుల్లసిల్లఁగ సమూహములై జను లేగుదెంచి యా
 బల్లిదు తత్త్వవాక్సుధ లవారిగఁ గ్రోలుచు నుండు భక్తిమై.

౨౬

క. తనదేహ మాదిఁ బెను బం
 ధన మనుచుఁ దృణీకరింపఁ దలఁచెడి శమికిఁ
 దను దర్శింపఁగ వచ్చిన
 మనుజావళి యొసఁగు పసిఁడి మాడ లవేలా ?

౨౭

క. ఆతని ద్వేషించెడి వాఁ

డాతనిపై మరులుగొన్న యతివయు శిష్య

వ్రాతమున గలిసి పోవుదు

రాతని కనుచూడ్కి పడిన యా నిముసమునఁ.

సీ. అలరువిల్తుని మోహనాస్త్ర సందోహంబు

తళతళల్ కోల్పోయి చిలుమువట్టె ;

తరుణదంపతుల నర్తనశాలలై వెల్గు

శృంగారవనులు నిద్రించు చుండె ;

పానగోష్ఠి ప్రసంగానుకూలములైన

వెన్నెలరాతిరుల్ చిన్నవోయె ;

మృదువైన తాఁకుల మెయి హాయి గదిరించు

జిలుగు దువ్వల్వలఁ జెదలు మేనె ;

గీ. ప్రమద మిడు కేళకూకులు వట్టిపోయె ;

జెలువు వెలియయ్యె నిసుకతిన్నెల బయళ్ళ

బోధినత్తుని ధార్మిక బోధఁ బ్రజలు

జ్ఞాన వైరాగ్య సంపన్నులైన కతన.

క. అహరహము జ్ఞాన బోధల

బహుకాలము గడపి యదియు బంధముకాఁగా

గృహముం ద్యజించి శిష్యులు

సహాయులై రాఁగ నతఁడు చనె వనమునకుఁ.

మ. తరుషండంబు వసంతు నాగమము చేతం బోలె నా మానిశే

ఖరు రాకం జిగురించి పల్లవతతిం గన్వించుఁ గల్పించె ; ని

ర్హుర పూరంబు లగస్తిరాకను బలెన్ స్వచ్ఛంబులై పాటె ; నే

దైతఁ గప్రంబునఁ బోలె సౌరభము నిండెం దత్ప్రదేశంబునఁ.

గీ. కడచుచుండంగఁ గాల మాతఁడు తలంచె
“జనుఁడు వేయేండ్లు బ్రదికినం జావకున్నె ?
చావు దప్పనిచో నేల జడియు నతఁడు
విశ్వధశరీరబంధుడై పేరు విన్న.

32

క. మంచపుఁ దొడుగఱయై జీ
వించుచు మలమూత్రరాశి వెతగొను కన్నఁ
ట్రాంచితము గాదె ? యొడ ల
ర్పించి పరార్థంబు జనుఁడు మృతిఁబొందు టిలఁ.

33

సీ. అసలాహుతి నొనెర్చె నాత్మదేహము దీర్చ
బోయ యాఁకటినిఁ గపోత మొకడు
తన మేని కండలు తఱిగి త్రాసునఁ బెట్టి
శ్వేనంబుఁ దూఁచె రాజేంద్రుఁ డొకడు
శక్రుండు గోర నిశ్శంకంబుగా నిచ్చెఁ
దనదు వెన్నెముకను ముని యొకండు
తన రక్తమాంసముల్ తనివి దీఱ నొసంగె
వైనతేయున కొక్క పావనుండు

గీ. అన్యదీయంబు న్యాస మీ యంగకంబు
కాద యాత్మీయ మెవరి కే షణము నందు
వలయువారికి నర్పింప వలయుఁ గాని
గాఁపురము నేత దూష్యంబు తథ్యముగను.

క. తన చర్మ మొలిచి యిచ్చును
వెనుకాడక తరువు; వ్రీలి బీజ మొసంగున్
ఘన ఫలవృక్షంబు నచే
తనములును బరార్థ మాత్మతనువుఁ ద్యజించున్.

గీ. ప్రాణి జీవంబుఁ గావ నా ప్రాణ మొసఁగు
భాగ్య మున్నదె? యెంతటి వారి కద్ది ?
నాకు రాఁబోవు నెల్ల జన్మముల యందు
నట్టి పుణ్యంబు పుట్టంగ నభిలషింతు.”

34

మ. అని కాంక్షించుచు నా మునీశ్వరుఁడు యోగాభ్యాస యోగ్యస్థలం
బును శోధింప సశిష్యుడై గిరిదరుల్ పూవుంబొదల్ లోయలున్
వనముల్ వాఁగులు వంకలుం గనుచుఁ బోవం బోవ సద్యఃప్రసూ
త నిజాపత్యము మ్రింగు నాడుపులి ప్రాంతం బందుఁ గానంబడెన్.

35

మ. కని యా దృశ్యము కాలుసాఁగక పయిన్ ఖండింపఁగా బద్ధ రీ
తిని, నిర్దాతము వచ్చి పైఁబడిన భాతిన్ నిల్చె నిశ్చేష్టుడై;
కనులన్ నిండఁగ బాష్పముల్, మది కఱంగన్ వెన్నయుం బోలె, నో
ట నొకండైనను మాట రాక ముని దట్టంబైన దుఃఖంబునన్.

36

ఆ. వె. ముడుచుకొనును మోము; మూయును గనుదోయి;
యేవగించు; మఱియు నెడఁదఁ బొక్కుఁ;
జూడలేక త్రిష్ఠుఁ జూడ్కులం బ్రక్కకు
మునియుఁ జీత్కరించుకొనుఁ కడింది.

37

క. ఇంచుక డెందము సంబా
ళించుక తన శిష్యమండలిం గనుఁగొని వీ
షించితిరే? యీ దృశ్యము
చించెడు హిమవర్ష మనఁగఁ జిత్తాంబుజముఁ.

38

ఉ. “క్రమ్మఁగ లెస్స చీకటులు కన్గవ గాన్పునఁ జేసి, మండఁ దీ
క్షమ్ముగ జాతరాగ్ని, చనఁజాలక బెబ్బలి మేత కన్య దే
శమ్మునకుఁ, స్వసంతతిని నైఁపక మ్రింగఁ దొడంగఁ గన్న మో
హ మ్మయినం దలంపకయు, స్వార్థపరత్వ మనంగ నెట్టిదో.

39

గీ. ప్రాణి జీవంబుఁ గావ నా ప్రాణ మొసంగు
భాగ్య మున్నదె? యెంతటి వారి కద్ది ?
నాకు రాఁబోవు నెల్ల జన్మముల యందు
నట్టి పుణ్యంబు పుట్టంగ నఖిలషింతు.”

౩౬

మ. అని కాంక్షించుచు నా మునీశ్వరుఁడు యోగాభ్యాస యోగ్యస్థలం
బును శోధింప సశిష్యుఁడై గిరిదరుల్ పూవుంబొదల్ లోయలున్
వనముల్ వాఁగులు వంకలుం గనుచుఁ బోవం బోవ సద్యఃప్రసూ
త నిజాపత్యము మ్రింగు నాడుపులి ప్రాంతం బందుఁ గానంబడెన్.

౩౭

మ. కని యా దృశ్యము కాలుసాగక పయిన్ ఖండింపఁగా బద్ధ రీ
తిని, నిర్ధాతము వచ్చి పైఁబడిన భాతిన్ నిల్చె నిశ్చేష్టుఁడై;
కనులన్ నిండఁగ బాష్పముల్, చుది కఱంగన్ వెన్నయుం బోలె, నో
ట నొకఁడై నను మాట రాక ముని దట్టంబై న దుఃఖంబునన్.

౩౮

ఆ. వె. ముడుఁచుకొనును మోము; మూయును గనుదోయి;
యేవగించు; మఱియు నెడఁదఁ బొక్కుఁ;
జూడలేక త్రిప్పుఁ జూడ్కులం బ్రక్కకు
మునియుఁ జీత్కరించుకొనుఁ కడింది.

౩౯

క. ఇంచుక డెందము సంబా
ళించుక తన శిష్యమండలిం గనుఁగొని వీ
క్షించితిరే? యీ దృశ్యము
చించెడు హిమవర్ష మనఁగఁ జిత్తాంబుజముఁ.

౪౦

ఉ. “క్రమ్మఁగ లెస్స చీకటులు కన్గవ గాన్పునఁ జేసి, మండఁ దీ
క్షమ్ముగ జాతరాగ్ని, చనఁజాలక బెబ్బులి మేత కన్య దే
శమ్మునకుఁ, స్వసంతతిని నైవక మ్రింగఁ దొడంగెఁ గన్న మో
హ మ్మయినం దలంపకయు, స్వార్థపరత్వ మనంగ నెట్టిదో.

౪౧

క. తమ బిడ్డల బ్రదికింపంగఁ
దమ ప్రాణము ధారవోయఁ దలఁతురు తల్లుల్;
తమ బ్రదుకు కొఱకు బిడ్డల
నమాంతముగ మెనఁగు టిది మహాశ్చర్య మగుట.

ఆ. వె. విష్ణుకొనక కంటి రెప్పలతోఁ గుయి
కుంయి మనుచు, నెక్కి కొనుచు మీఁద
ద్రొక్కుకొనుచు, నెల్ల ప్రక్కలం బ్రాఁకుచు,
నున్న సిసులఁ దినుచు నుండె లాఁగి.

మ. మలభండం బగు నీ శరీరమును బెంపన్ నంజుడుల్ మేఁపి ప
క్షుల నానామృగసంతతిం జిదుముచున్ గ్రూరాత్ములై యుండ మ
ర్త్యులు విజ్ఞానులు మూఢజంతువుల రీతుల్ తెల్పుఁగా నేల? చిం
తిల దోసాలకుఁ బెద్ద బంగ యగుఁబో దేహాభిమానం బిలన్.

క. తన కలిమినిఁ దెలవాటును;
దన లేమిని ముచ్చముడుఁగు ధారుణి తమ మం
దని తలఁచు జనుఁడు తన కో
డినిఁ గూఱించి యవ్వ యుగ్గడించిన కరణిన్.

క. విషసంవృద్ధికె యాశీ
విషమునకుం బాలువోయు విధమున భువి మా
నుషు లొడలు మేఁపుదురు కి
ల్బిష వర్ధనముకె జంతు పీశితంబులచేన్.

క. మూలము సంసారం బు
త్తాలపు దేహాభిమాన తరువున కది ని
ర్మూలింపవలయుఁ జూడి త
త్త్వాలంబనమున జితేంద్రియత్వము చేతన్.

గీ. అదను గా దిది తడయంగ మొదల మీరు
వేగి కాహారమును వేగ వెదకి తెండు
మృత మృగంబులు లభించు నిందు ననుడు
నలుపురును గాననలువలంకులకుఁ జనిరి.

౪౮

ఉ. వా రటువో నొక్కొక్కటిగ వ్యాఘ్రశిఖల్ కడతేటుచుండ నా
హారము కోసమై యరిగినట్టి స్వశిష్యులు రామిఁ బిల్చుఁ బ
ల్మారులు; సంకటంపడుఁ; గలంగును; బేరెమువాటు నల్లెనల్;
తేఱక చేతులం బిసుకు; దెల్ల మొగంబును వేయఁజూచుచుఁ.

౪౯

చ. అతఁ డిటు కొంత నే పెడఁద నాదర బాదరఁ బొంది యెద్దియో
మతిని స్ఫురింపఁగా వదనమండల మందుఁ బ్రమోద రేఖ యం
చితముగఁ బిల్ల లిక్కరణిఁ జెల్లుడు శిష్యులు వచ్చినఁ వృథా
గతజలనేతుబంధనము గాదెయగుఁ నవి కాంచి స్వాంగముఁ.

౫౦

క. పరమేశ్వరుఁ డిచ్చిన యీ
శరీరమునఁ బులిని మేఁపి సంరక్షింపఁ
పర మీ నెత్తురుగందులఁ
బరోపకారమున కన్న భాగ్యం బున్నే ?

౫౧

ఆ. వె. ఎండి పుల్లవిటిగి యెన్నఁదో పడి కూలు
తరువు కరణి నున్న తనువు నందు
వెసఁ బరోపకారపీయూషమును జల్లి
యమరముగ నొనర్చు టర్హమగును.

౫౨

క. మలినంబై నిర్గుణమై
పలు రోగంబులకు నాటపట్టగు నొడలిఁ
బలియిచ్చి పరప్రాణం
బులఁ గాపాడుట యఖండ పుణ్యము గాదే !

౫౩

ఉ. చాలియు నన్యజంతువుల సంకటముల్ తొలగింప కున్నచోఁ;
జాలియు బీదసాదలను సాకక యుండినఁ గూడు గుడ్డలఁ;
జాలియుఁ గావఁగా విడిచినఁ శరణార్థిని; వాని జీవితం
బేల ? ధనంబులేల ? చదువేల ? మహాఘము వానిఁజుట్టదే !

గీ. ఆత్మసుఖముల కంతరాయం బటంచుఁ
బరులఁ దుఃఖంబు దీర్చని వారి కెట్లు
పట్టునో నిద్ర ? యన్న మెప్పగిదిఁ బోవు ?
బెట్టిదంబుగ హృదయంబు కుట్ట దేమొ ?

మ. చిరకాలంబున నుండి చిత్తమునఁ గాంక్షింతుఁ మదీయాంగ మె
త్తఱియందేని బరోపకారమునకై త్యాగంబు గావించునా ?
ధర నా కంతటి భాగ్య మున్నె ? యనుచుఁ దై వానుకూల్యంబుచే
కుటుంబఁ నేటికి లభ్యమయ్యె నది నాకుఁ నేడు సర్వం బగుఁ.

క. శతజన్మంబులకును నీ
గతి నా దేహము పరోపకారార్థం బ
ర్పితముగఁ జేసెడి పుణ్యో
న్నతి చేకూరంగ మనసునఁ వాంఛింతున్.

మ. అనుచుం గూనల కోసమై తడవు నావ్యాఘ్రాంగనోత్సంగ మం
దున నిశ్చంకగఁ గూరుచుండ మునిశార్దూలంబు దై వంబు నా
కనుకంపామతి నీ పదార్థమును బధ్యార్థంబుగాఁ బంపె మే
లనుచుఁ వాని యొడల్ తినందొడఁగె నాప్యాయంబుగా నత్తఱి.

గీ. వాడికోఱలఁ జీల్చుచుఁ బదును గోళ్ల
జించుచు సిరాముఖంబులఁ జిందుచున్న
నెత్తుఁ బీల్చుచుఁ గండలఁ మెసపు నతని
బడుగు దేహంబు పులికింప వ్యాఘ్రఘాత.

క. తనివొంది నా కృశాంగం

బున నాకలిఁదేఱి శాబములఁ బులి తిన మా

నునా ? లేదో యని పొగులును

ముని; తన బాధకు లవంబుఁ బొగులఁ దెడందఁ.

౬౦

క. తన యొక్కొక్కవయవమును

దినఁ బులి కందించుచుండె; దిని యదియును ద్రే

న్నెను తెన్నగ; నది విని యమి

యును గన్నులుమూసెఁ బెద్ద యూర్పుచు నెలమి.

౬౧

చ. పులి తెరఁదేర దవ్వలకుఁ బోయిన శిష్యులు కాన నాల్గఁమా

లలఁ బరికించి యామిషము లబ్ధము గామి లవంబు నొక్కెడఁ

గలఁగుచు రిక్త హస్తములఁ గ్రమ్మఱి వచ్చిరి నెమ్మొగంబులఁ

వెలవెల పాటు తోఁప నల వేఁగి కుఱంగటికిఁ గురుఁ గనఁ.

౬౨

క. అరుదెంచి గురునిఁ గానక

పరిసరమునఁ బడిన కావివలువను గిండిఁ

గుఱుతించి మృగము చెంగటఁ

బరికించియు నెంపప్రోవు వ్యథ గడలుకొనఁ.

౬౩

గీ. “రాహుముఖగహ్వరంబున రాజు వోలె

బోధినత్త్వండు శార్దూల ముఖముఁ జొచ్చె

రాజు క్రుమ్మఱు; మా గురురాజు రాఁడు

పూర్వ దేహంబుతోడ నీ పుడమి పైకి.

౬౪

క. మా దేవుఁడు; మా మిత్రుఁడు;

మా దేశికనత్తముండు; మా బంధువు; మా

సోదర్యుఁడు; మాతండ్రియు

మేదిని రవిసరవి నస్తమించెం గట్టా !

౬౫

అ. వె. లోకదీప మాతె; లోకేశ్వరుఁ డడంగెఁ;
 గల్పవృక్షకంబు కాలిపోయెఁ;
 బాలకడలి యొండె; ఛాండారము హరించె;
 వ్యర్థమైన బ్రదుకు బ్రదుక వలనె.”

మ. అని దుఃఖించుచు వాని కావికుబుసం, బాగిండి, నా శల్యపుం
 దునుకల్ కన్నుల కద్దుకొంచు శిరమందుందాల్చుచుఁ భక్తిమైఁ
 జని స్వీయాశ్రమ మధ్యభాగమున సంస్థాపించి యవ్వాని మీఁ
 దను నిర్మించిరి దేవశం బొకఁడు భక్తశ్రేణి పూజింపఁగఁ.

క. నలుపురుశిష్యులు నలునెఱఁ
 గులభువిఁ గ్రుమ్మలుచు దేశికుని తత్త్వసుధల్
 చిలుకుచు లోకులపై న
 గ్గలమగు గురుఋణము దీర్చఁగాఁగడఁగి రొగిఁ.

జాతక కథా గుచ్ఛము

ప్రథమ భాగము

శిబి జాతకము

క. తొలి బోధిసత్తుఁ డొకమా
రలశిబిదేశాధినాథు నాత్మజుఁడై క
ల్వలవిందై కడుఁ బున్నెం
బులపంఠై ప్రజకు, జన్మమును వహించెన్.

ఆ. వె. కురిసెఁ బూలవాన సురిరాజు ; మనరాజు
పసిఁడివాన గురిసెఁ బ్రజలపైని ;
నర్థికోటి కెల్ల నాతె నాకలిదప్పు,
లతని జన్మ వార్త నాలకింప.

క. కుసుమాస్త్రిని చుట్టంబన,
వసంతునిసగోత్రుఁ డనఁగఁ బరికింప జయం
తు సజాతీయుం డన నా
రసాతలాధీశు తనయరత్నం బొప్పెన్.

సీ. బాలరంభా స్తంభజాలసౌభాగ్యంపు
మొత్తంబు గరఁగించి పోసినట్లు
కమనీయమల్లికాసుమపరీమళరేఖ
బిట్టు పేర్కొని గడ్డకట్టినట్లు
మానిత హైయంగవీనమార్దవభూతి
చెన్నాఱఁగా త్రోగుగొన్నయట్లు
సలలితమాకందఫలరససంపత్తి
మధురరూపంబుగా మాటినట్లు

గీ. కరుడుగట్టిన మీఁగడతరంగ యనంగ
నమ్మతరసపక్వ మైన భక్త్యం బనంగ
సుందరం బయి హృద్యమై శోభనమయి
చేసె నేత్రోత్సవంబు నా శిశువు ప్రజకు.

గీ. వదలి సురలోకమును వేల్పుమొదపు వచ్చె ;
వెడలి నందన మరుదెంచె బుడఁకుఁత్రాఁకు ;
తలఁపుమానిక మతని సౌధంబు సొచ్చె ;
గోళమును వీడి యా బాలుకౌలు వొనర్చు.

సీ. పులకండములకుఁ దోఁబుట్టువు లనఁ జెల్లు
జిలివిలిపలుకులఁ బలుకుచుండు ;
జలదంబు మఱువడ్డ శశితమ్ముఁ డనఁగ న
వ్వుచు మోము మూసి దోబూచులాడు
నమ్మతవరాన్నిధి యలల నై దోండ్లన
లలితంపుఁ జిలిపిచేతల నొనర్చు
వెలిదమ్ములను నల్ల కలువలన్ విరజిమ్ము
గతిఁ జూపుమొత్తంబుఁ గడల వినరు

గీ. ముంగురులతేంట్లమొత్తంబు మూఁగుచుండ
మోముదామర నత్యంత మోహనముగఁ
బండువులపైనిఁ బండువుల్ వలెను వాని
శైశవక్రీడ లలరించె జనుల నెల్ల.

క. ఆవయవములతో సద్గుణ
నివహంబుఁ, దదీయసుగుణనివహముతోడం
దవు వివ్యావైభవమును
బ్రవర్ధిలెఁ గ్రమక్రమముగఁ బైఁబడ నేఁడుల్.

క. నెలకయి వెన్నెలపులుగుల
వలెఁ బూర్ణ ప్రాయుఁడైన వానికొఱకు న
ర్థులు గడుఁ దపింప నాతం
దెలజవ్వన మొందె బాల్య మెడలి ఫలముగన్.

౮

క. కొలువరులను, వికలాంగుల,
బలితపుఁబేదఱిమి నార్తిఁ బడు సాధువులఁ,
అలరించును స్వీయాంగం
బులవలె నతఁ డన్నవత్తముల నిడి సతముఁ.

౯

సీ. పచ్చగడ్డియును మొల్వని చొటిపఱులు
ముక్కారుఁ బండు భూములగ మాతె;
వట్టిపోయిన యట్టి వారిద్రేణులు
కుంభవర్షంబులు గురియుచుండె;
నెండిపోయిన యాలపిండు పొదుంగులు
బానల నిండుగాఁ బాలొసంగె;
మహిఁ బుల్ల విఱిగిన మ్రాఁకులమొత్తంబు
బండ్లకొలందిగాఁ బండ్లుగాచె;
అ. వె. పరిమళింపఁ దొడఁగె స్వర్ణంబు కమ్మఁగాఁ;
బ్రథితలవణవార్ధి స్వాద్య మయ్యెఁ;
బండుచుండె నేల బంగరపుంబంట;
యౌవరాజ్య మంది యాతఁ డేల.

౧౦

క. పురవీధుల నొకపరి సం
చరించుచు నిగూఢవృత్తి జ్ఞోపతిపుత్రుం
డరనెను దరిద్రజనముల
పరిస్థితు లెడంద గండివడ దుఃఖమునఁ.

౧౧

సీ. “తల దాచుకొనఁగ నియ్యలఁ బూరిగుడిసెయుఁ
 గనక కొందఱు కడగండ్లు గుడువఁ
 గడుపుఁజిచ్చార్ప గ్రుక్కెడు గంజినీళ్లును
 దొరకక పెక్కుండ్రు దురపిలంగఁ
 గట్టుపాఁతకు మాటు చుట్టి మేనికిఁ జాఁప
 మానరక్షణముఁ బెన్నందినేయ
 బలపాలు గట్టఁ గాళులు డాసి యిల్లెలు
 పలువురు బికిరంబు వడయ కేడ్వఁ

గీ. బసిఁడిమిదైలు గట్టుచుఁ బంచపక్వ
 ముల భుజించుచుఁ హొంబట్టుపుట్టములను
 దాల్చుచు వ్యయించుచును వినోదముల కొఱకు
 బ్రదుకువా రెంతటి పరార్థపరులు దలఁప ?

౧౨

క. తన విషయభోగములకుం,
 దనదు దురభ్యాసములకుఁ, దనవేషార్థం
 బును గడియించును మనుజుఁడు
 ధనంబు; మఱిగాదు దానధర్మంబులకు॥

౧౩

క. తిందురొ ? పస్తు పరుందురొ ?
 ఎందఱు భూమండలమున నిట్టి దరిద్రుల్
 వందురు చుందురొ ? యెఱుఁగరు
 కొందఱు మానవులు; తెలిసికొనఁ బూనరిసి.

౧౪

క. కలవాఁడు లేనివాఁడును
 గలవానికె యిత్తు కట్క కాన్కలు విందుల్;
 దులపం బోవరు వారెం
 గిలి చేయియు శోచ్యు లగు నకించనతతిక॥

౧౫

క. జనులకు లభింపఁ బుణ్య

ర్జనావకాశంబు పద్మజాతుఁడు లోకం

బున దుర్గతులను సృజియిం

చెనొ ? యది కాకున్న సరిగ సృష్టింపందే ?”

౧౬

మ. అని చింతించుచు మంత్రులం బిలిచి నాఁ డాజ్ఞాప్తిఁ గావించె “భో

జననత్రంబులు, వత్తశాలలు, నివాసస్థానముల్, నాదు ప

త్తన మం దేర్పఱపుం దొసంగుఁడు దరిద్రశ్రేణి వాంఛించు వ

స్తునికాయం బదియెల్ల తేదనక సంతోషింపఁగా రేబవల్.”

౧౭

క. అని పలికి మూఁడుప్రొద్దులు

సని తన్నిర్మితము ధర్మసత్రములకు వ

చ్చిన యర్థు లడుగు దానికి

నినుమడి ముమ్మడిగ నిచ్చు నెద లుప్పొంగఁ.

౧౮

సీ. తనదు గంపెఁడు పిల్లలును వెంటఁబడి యేడ్వ

జ్జద్బాధపడుచు నొక్కొక్క వచ్చు;

గనులు బొత్తలుపడి కనరామిఁ జేకోలఁ

దడవుకొంచును దారిఁ దరియు నొకఁడు;

చలికిఁ దాళక కప్పు సాలక యొడలెల్ల

ముడిచి మూటగ నొక్క బుడుత డాయు;

నడువఁజాలక నేలఁ బడి దేఁకియుం బ్రాఁకి

వచ్చుఁ గుందుచు నొక్క పిచ్చుగుంటు;

గీ. తన మనోవ్యథ నెఱిగింపఁ దరముగాక

మూకుఁ దొకఁ దేగు మోఁడుచు మొగముఁ గడువు;

దమదు చిన్నమ్మ పుత్రుని దర్శశాల

కిట్లు పెద్దమ్మపుత్రకు రేగుచుండ్రు.

౧౯

చ. తలఁచు మహాపకారముగ దానపరిగ్రహణంబు; యాచకా
వళి యిలువేల్పు లంచు నెద భావనసేయుఁ; గృతార్థమయ్యె నా
కలిమియు నాదుజన్మ మని జ్ఞాపతిసూనుఁడు పొందుచుండెఁ బే
రెలమిని నేలయాను గతి నెత్తటి నర్థుల రాకఁగోరుచున్.

౨౦

గీ. పంచభజ్యెన్నములను భుజించుచున్నఁ
గడుపునిండక యుండెను బుడమితేని
కర్థిముఖదైన్య మెడలి దీవ్యద్వికాస
మొందుటను గాంచకున్న దై నందినంబు.

౨౧

క. దాత యగు నతని కర్థి
వ్రాతంబునకుం దగం గరంబులు రెండే
దాత యొసంగి కటకటా !
తాతకుఁ గల మందబుద్ధితం బ్రకటించెన్.

౨౨

క. తన ధర్మశాల కాతఁడు
చనఁగా నొకనాఁడు తొంటిచందమున నటన్
గనఁబడకుండెను యాచక
జనుఁ డొక్కండైనఁ బెద్దశాపమునఁ బలెన్.

౨౩

ఉ. “ఎంత యదృష్టహీనుఁడనొ ? యే; నిది యెంతటి దుర్దినంబొ ? నే
నెంతటిపాపినో ? యకట ! యేలొకొ యాచకుఁ డొక్కరుండు నా
చెంతకు నొట్టుపెట్టి ప్రతిషేధ మొనర్చిన రీతి రాఁడు; మ
త్స్వంతము తప్పొనర్చిన విధంబున సిగ్గిలుచుండె” నంచొగిన్.

౨౪

క. కుడువఁడు; దొడుగఁడు; బూయఁడు;
బడుకొనఁడు; స్వరాజ్యకార్యపరతంత్రుఁడు గాఁ
దొడయఁడు; పొగులుచు నివ్విధిఁ
బడి దానవ్యసనమందు భావము గ్రుంగన్.

౨౫

క. మఱునాఁడు మంత్రిపరిజన
 పరీవృతుండై ప్రభుండు ప్రాతఃకాలా
 చరణీయదానములకై
 యరుదెంచెను శాల కలజయధ్వను లొలయన్ .

సీ. కుప్పనఁగూరలై కోటానకోటలై
 పడియుండె నొక్కట వలువపిండు;
 నిలువెత్తురాసులై వెలుఁగొందె నొకవంక
 నానావిధములైన నాణకములు;
 లక్షోపలక్షలై లలినొప్పె నొకక్రేవ
 స్వర్ణ రాజతతామ్రపాత్రగణము;
 గుట్టలుగుట్టలై కొమరారె నొకమూల
 ధాన్యాదినకలపదార్థచయము;

గీ. “ప్రభువు విచ్చేసియున్నాఁడు వచ్చి మీరు
 వాంఛితంబులు వడయుండు వరుస” ననుచుఁ
 బరిజనులు చాటుచుండిరి ద్వారముకడఁ
 గాని యొక్కండు మందునకైన రాఁడు.

గీ. “నిన్నఁటిదినంబు చందాన నేఁడుగూడ
 దుర్దినం బొక్కొ ? యొకరుండుఁ దోఁపఁడేల ?
 యాచకుం” డని యెకిమీఁడు వ్యాకులింపఁ
 జీఁకుమానిసి యొకఁడు విచ్చేనె నటకు.

ఉ. కన్నులు గానరావు; సరిగా వినిపింపవు వీనులేనియుం;
 దిన్నఁగ నేల నూఁడుకొని నిల్వఁగఁజాలవు కాళ్లు; బిట్టువం
 గెన్నడు; మెల్లు రాల్పడె నొగిన్; దడఁబాటుగ మాటలాడు నా
 పన్నుఁ డతండు; లేరు భగవంతుఁడు దక్కఁ బరాయిచుట్టముల్.

ఆ. వె. చివికి చివికి చినిగి చెడుగొలు గొట్టెడి
గుడ్డపాఠ, యొక్క కుండబొచ్చె,
పుచ్చియున్న వెదురుబొంగుచేకట్టెయు,
నకని యొద్ద నున్న యావదాన్తి.

30

ఉ. కాశలు తొట్రువాటు వడఁగాఁ దల యూఁగ, నొడల్ వడంకఁగాఁ
దూలుచు సోలుచుం బుడమి ధూళిని బ్రుంగుచుఁ దట్టుకొంచుఁ జే
కోలను నేల, నా కొలుపుకూటము వాకిటి కేగుదెంచి పెన్
జాలినిఁ గొల్పుచుం గరమునం గొని మూకుటిచిప్ప నిట్లనున్.

31

క. “జయ ! జయ ! యేలినవాఁడా !
జయ ! జయ ! మానోమువంట ! జయ ! జయ ! సామీ !
జయ ! జయ ! పేదలపెన్నిధి !
జయ ! జయ ! మారాజుబిడ్డ ! చల్లఁగ మనుమీ !”

32

గీ. అనుచు దీవింప రాజభటాళి వచ్చి
“యయ్య ! ధనధాన్యకనకవస్త్రాదివస్తు
గణము తండోపతండంబు గలదు కాన
వలయునది యెల్లఁ గొంచక వచ్చి కొనుము.”

33

క. అనఁగా విని యావృద్ధుం
“డనఘా ! యివియేల ? వలవ; దడిగిన దెల్లన్
వెనుకాడక యొసఁగెద వని
విని వచ్చితి గంపెఁదాన పెట్టుక యిటకున్.”

34

మ. అని చేయెత్తి నమస్కరింప విని బ్రహ్మానందుఁడై రాజు “నన్
దనియింపం జనుదెంచె దైవ” మనుచున్ దానై సమీపించి యా
తని “వేయేల ? త్వదీప్సితం బడుగు; మద్గాత్రంబు తొట్టెల్లయున్
అనుమానింపక యిత్తు; నా బ్రదుకు ధన్యంబయ్యె” నం చాడినన్.

35

క. కొతుకుచు నుండఁగఁ దెలువక

బతిమాలం దొడఁగె నృపతి; వార కతఁడు “నీ

ప్రతినం జెల్లింతే”యన

బతి పిఱుదివియకయుఁ బెక్కు బాసలు వలికెఁ.

౩౬

క. “నయనిధి : సర్వేంద్రియముల

నయనంబు ప్రధానమండ్రు; నా కది శూన్యం

బయినది; ప్రాగ్జని పాప

క్రియాఫలము దాఁటఁగలఁడె షీతి నింద్రుండేఁ.

౩౭

క. ఒకతల లాఁతిబెడందలు;

ఒకతల యీగ్రుడ్డితన మయో ! దేవర ! మా

మకజీవితంబు పెనునా

రకమై నన్నలఁచు; మేలు ప్రాణము వోవఁ.

౩౮

క. పాతాళంబును జొచ్చిన

భాతిని, గిరిగహ్వరమున వసియించు క్రియఁ,

బ్రాతిగ లోకాలోకము

నాతలఁ దిరుగాడు చున్న యట్లుంటేఁ బ్రభూ !

౩౯

ఉ. కావున నేల నాకుఁ గనకప్రముఖం బగు వస్తుజాత మో

దీవర ! నీ ప్రతిజ్ఞ వెనుదీయక చెల్లఁగఁ జేయఁ బూనియు

న్నావని నిశ్చయించి నయన మొక్క టిమ్మని కోరుచుంటి వా

పోవుచు నేకనేత్రుఁ డయి పోవుదువే యనియుం గడుంగడుఁ.”

౪౦

మ. అని యయ్యంధుఁడు వల్కు తేఁడు గొని రోమాంచంబు, “నంగంబు లె

ల్లను నర్పింపఁ దలంచు నాకు నిది స్వల్పంబైన దానంబ; యై

నను నే యాచకుక్కిరి కిబ్బడిగ దానం బిచ్చు మర్యాద నుం

టిని; గానం గొనుమయ్య : యిచ్చెదను మన్నేత్రద్వయం బాఁదటఁ.

౪౧

గీ. నేడు సుప్రాతః; మీ నాడు నిక్కమైన
వర్య; మీ ప్రొద్దు నాకు దివ్య మగు పుణ్య
దివసము; భవాదృశునకు నాతిభ్య మొసఁగు
భాగ్య మొదవుట నిం కేమి వలయు నాకు? "

౪౨

చ. అని తన కన్నులం బెఱికి యందుని బొత్తల నుంచు మంచు వై
ద్యుని నొడువంగఁ జెంత సచివోత్తము లా ప్రభు సాహసోక్తులఁ
విని "యిది యేటిదానము ? వివేకివి ! కన్నులు లేనివారిటుల్
కనులకు నేడ్వ, నీవు వెఱుకం దలపెట్టితె యున్న కన్నులఁ.

౪౩

క. తమ కేడుగడయు సఖుఁడును
దమ మువ్వున కాఁదుకొనెడు ధర్మప్రభువుఁ
దమ పెన్నిదానమును, స
త్యముగా నని నిన్నుఁ దలఁచు ప్రజ యెట్లు మనుఁ.

౪౪

క. మడులో ? మాన్యములో ? కడు
విడిముడియో ? చెల్లు దానవిధి; కదియైనం
గడిఁది సుతి మీఱరా దె
ప్పుడునుం; దనుమాలు ధర్మమునఁ గీదొదవుఁ.

౪౫

ఉ. ఈతఁడు బిచ్చగాఁ డగునయేని ధనంబులుఁ దొట్టి వస్తునం
మాతముఁ గోర కిప్పగిదిఁ గంటినిఁ గోరునొకో ? విచారముల్
లోఁతుగఁ జేయవైతివి; ఖలుల్ పొనరించిన వంచనంబో ? యు
ర్వీతలనాథ ! దైవమే పరీక్ష యొనర్పఁగ వేస మూనెనో ?

౪౬

గీ. కాఁటికినిఁ జాఁచుకొని కాళ్ళు కాలమునకు
నెదురు చూచుచు నున్న యీ ముదుకవాని
కెట్టి లాభంబు సిద్ధించు నిట్టి కోర్కెఁ
గాన మా మాట విది మాను కనికరించి."

౪౭

క. అని మందలింప మెల్లన
విని యేలిక లేతనవ్వు విరియఁగ మొగమం
దున ననుఁ “బ్రతిశ్రుతార్థము
జనుఁ దొసఁగమి నరకమునకుఁ జను నండ్లు బుధుల్. ౪౮

క. పరు లర్థించిన దీయక
కొఱగాని దొసంగు దాతకు ఫలం బున్నే ?
ధరణిం బ్రతిగ్రహీతయుఁ
బరలాభము దాన దాత వలెఁ బొంద నగున్. ౪౯

మ. అదియుం గా కిల నెండుటాకు వలె దేహం బెన్నఁదో రాలు; సం
పదలుం గ్రొమ్మెఱుగుల్ వలెం జపలముల్; భార్యాసుతాదుల్ తనుం
గదియం జాలరు; ధర్మ మొక్కఁడె సుఁడీ : కల్యాణసంధాయకం;
బదె సంసారమహాబ్ధిమగ్నులకు సాయం బిచ్చుఁబో : నావనాన్. ౫౦

క. స్వయముగ నరపతి ధర్మ
క్రియాకలాపంబు లాచరింపని యెడ నె
మ్మెయిఁ జేయు లాఁతిజన మో
జ “యథా రాజా తథా ప్రజా” యన వినరే ? ౫౧

క. శ్రుతులును స్మృతులును ధర్మము
స్త్రుతి నేయును బహువిధములఁ; దొల్లిట శిబిభూ
పతిముఖ్యులు ‘ధర్మో ర
క్షతి’ ‘ధర్మం చర’ యటన్న చదువుఁ జదువరే ? ౫౨

ఉ. దైవమె యీతఁ దైనఁ గడు ధన్యతముండను జీవకోటిలో;
జ్ఞైవలయంబు నం దొకఁడు శాస్త్రపు పేరిటి వాఁడు నాకు ను
న్నే ? వెనుదీయ నీయ నొడలేనియు మా శిబివంశక్రీ ను
శ్వైవలయంబునన్ నిలువఁ బెట్టని నన్ను సురల్ శపింపరే ? ౫౩

క. వెన్నెముక నిచ్చె నొకముని ;
మన్నీఁ దొకఁ డిచ్చె నొడలి మాంసంబెల్లన్ ;
గన్నిచ్చుట ఘనకార్యమె ?
యెన్నఁగ; నేకాంశమైన నేఁ జాలుదునే ?

ఉ. కాన ననుగ్రహించి ననుఁ గాదని యడ్డక నా యొసర్చు నీ
దానము నేయ నిచ్చి సుకృతంబును గట్టుకొనుం ; డితండు జా
గైన గ్రహింప కేగెడినొ? యాత్మఁగలంగుచు; నేఁడు నిన్నచం
దాన నపుణ్యవర్తన మనన్ వలెనో గద! డెప్పరంబుగన్.”

క. అని పలికి వెజ్జిచేఁ దన
కనుగవఁ దీయించి బిచ్చగాఁ దొక్కటి చా
లున యన్నను నదికించెను
దన కేలవ పులకరింపఁ దద్వదనమునన్.

క. పెఱకుచు నుండఁ గనుల్ చూ
పఱు నైఁపక కడిఁది బాధపడ నా లోకో
త్తరచారిత్రుఁడు సమ్మద
భరితాంతఃకరణుఁ డగుచు స్వస్థత నిలిచెన్.

ఆ. వె. పుడికి పుచ్చుకొన్న వడుపున స్వర్గంబుఁ,
బిడికిలించి నట్లు విశ్వసుఖముఁ,
బురులు గట్టినట్లు పుణ్యసర్వస్వంబు,
క్షీతివరుండు సంతసిల్లు చుండె.

చ. ముదుకఁడు మెచ్చుచున్ మదిని భూవరచంద్రు నఖండదాన సం
పదఁ, గురియించుచుఁ జలముఁ బ్రాప్తపికాంబుద మట్లు దీవనల్,
పదఁపడి మ్రొక్కి యాజ్ఞఁగొని వచ్చినదారినిఁ బట్టి పోయె బె
ట్టిద మగు కింకతో మొరకటించి మొగంబులు సూడఁ జూపఱుల్.

క. అలవోక వచ్చె నల మా

తలిచోదిత మగు మహారథంబున వేగ

న్నులదొర వేలుపుఁబూమా

లలవలపు గుబుల్కొనం గెలంకుల నటకుఁ.

౬౦

ఆ. వె. వారిదంబు లేని వర్షంబు వడుపునఁ,

బూవులేని కమ్మతావివోలే

జూలు లేక కలుగు సుతునిచందంబున,

వేల్పుడేని రాక వింతగొలిపె.

౬౧

చ. ముకుళితహస్తరై సచివముఖ్యజనుల్ నిలుచుండ భూమిపా

లకమణి యా హాహాళికలఁ విని తత్రప్తిబోధనంబులఁ

మొక మటు త్రిప్పి బత్తిమెయి మ్రొగ్గతిలం బడి తత్పదాబ్జయు

గ్మకమును సమ్మదాశ్రవులఁ గడ్డి పొనర్చె నెడందఁ బూజయుఁ.

౬౨

చ. సురపతి లేవనెత్తి శిరసుఁ స్పృశియించుచు “రాజ ! నీమహ

త్తర మగు త్యాగబుద్ధికి ముదంబు వహించితి; సర్వథా శిబీ

శ్వరకులధర్మముఁ నిలిపి శాశ్వతకీర్తి వహించినా విగో

వరమును గోరు మిత్తు” నన వాంచి తలఁ. నుతులఁ నృపుం డనుఁ.

౬౩

చ. “కృతయుగమందుఁ బోలే సుసమృద్ధిగ దున్నక పండుచుండె సా

ర్థతఁ గొని రత్నగర్భ; యమృతంబు లొసంగుచు నుండె నంబుద

ప్రతతి; నిరీతులై ప్రజలు బాసట నేతురు నాకుఁ బుణ్యన

మృతపథగాములై; కొఱఁతమాలి సుఖించెడుఁ దిర్యగాదులుఁ.

౬౪

ఆ. వె. ఆగజాంతమైన యైశ్వర్య మున్నది;

కలనునేని నాకు వెలితి లేదు;

భవదనుగ్రహమున; వర మేమి వాంఛింతు ?

నయినఁ జేతు నొక్క ప్రార్థనంబు.

౬౫

జాతక కథా గుచ్ఛము

ఆ. వె. ముదితయాచకాళి ముఖవికాసపుఁ గాన్పు
లోచనములు లేమి లుప్తమయ్యె;
బ్రదుకఁజాల నయ్య : యది వెలిగఁ దేవ !
కాన మరణ మిమ్ము : కనికరించి.”

౬౬

చ. అని వచియింప నవ్వె యమరాధిపుఁ డిట్లను “నిట్లు బెట్టిదం
బున నినుఁ బ్రాణముల్ కొఱుకు మ్రుక్కడు లద్దులు కారె ? వారిపై
గనికర మేల యిప్పటికి? జ్వేవర !” నావుడు తేఁడు వల్కు నో
“యనఘ ! మదీయజీవితము కన్నఁ బ్రియుం డగు నర్థి యెట్టిఁడుకా.

౬౭

ఉ. యాచకుఁ జూడరామి హృదయంబునఁ బొక్కుచు రేబవల్ మహా
నీచపు జీవయాత్రఁ బయనించుచుఁ బెన్ యమబాధఁ బొందుచున్
గాచిన మద్దునన్ మునుఁగు నాయమునన్ మనుకన్న స్వర్పతీ !
తోచు మృతించు ట్పర్హమని; దుఃఖహరౌషధ మన్య మున్నదే;

౬౮

క. ఆ మాటకు వానపుఁ డ
త్యామోదాయ త్తచిత్తుఁడై యిట్లను “నో
భూమిప : యాచించియు ని
న్నా మెయిఁ బీడించి నట్టి యంధుఁడ నేనే.

౬౯

మ. నను మన్నింపుము : తావకం బగు వదాన్యత్వంబు దర్శింప వ
చ్చినవాఁడం గొనుమా ! త్వదీయ మగు నక్షిద్వంద్వ” మంచున్ స్పృశిం
చెను భూకాంతు ముఖారవిందమును ; పిచ్చెన్ రేకులో నాఁగ నా
తని కన్నుల్ ; పడెఁ బూలవాన ; కొనె నంతర్దాన మింద్రుం దొగిన్.

౭౦

జాతక కథా గుచ్ఛము

ప్రథమ భాగము

విశ్వంతర జాతకము

గీ. మున్నొకప్పుడు విశ్వ విద్వన్నుతుండు
విక్రమకళాప్రపూర్ణుండు వీర్యధనుఁడు
జ్ఞాపరోత్తంసుఁడై తగు సంజయునకుఁ
బుత్త్రుకుం డయి బోధిసత్త్వండు వుట్టె.

క. పుత్త్రోత్సవంబుఁ బంచఁడు
ధాత్రీనాథుండు ; సమ్మదంబునఁ బ్రకృతుల్
నేత్రోత్సవం బొనర్చుచుఁ
జిత్రముగ వసంత మందుఁ జెరలాడరునున్.

క. పలువురు పోవుటఁ గొమరుఁడు
గలిగినఁ జేయకయు నామకరణం బెకిమీఁ
డిల బ్రదుకె భాగ్య మనుచుం
దలఁచుచు విశ్వంతరాభిధం బిల్పెఁ దుదిన్.

క. ధరఁ బూజ్యుఁ డనంగ నిర
క్షరకుక్షి యటన్న కరణి జనముట విశ్వం
తరుఁ డన నవివేకి యటం
చరుదారఁగ వ్యవహరింతు రక్కాలమునన్.

గీ. ఇల హరిశ్చంద్రుఁ డను పేరఁ బొలుచు జనుఁడు
పెద్ద కల్లరి గావచ్చుఁ; బిచ్చి పేరి
నరుఁడు గావచ్చు విద్వాంసుఁ; డరయఁ గలవె
సార్థతానర్థతలు పూరుషాళిపేళ్ళ.

క. పంచప్రాణంబులఁ బ్రే
మించుచుఁ దలి దండ్రు లతని మేకొని నేలన్
డించక పువ్వుం బోలె న
మంచితగతిఁ దాల్చి శిరసునందె సతంబున్.

సీ. భావించు వరవడి వ్రాయంగఁ దాత తం
ద్రులయు నవ్వారి పూర్వులయుఁ గీర్తిఁ;
బరియించును వదాన్యవరులైన శిబి దధీ
చ్యాది పూజ్యుల దివ్యమైన కథలు;
స్థాపింపఁ దలపెట్టు దానంపు లక్ష్మీ ప్రా
సాద నిర్మితికిఁ బునాదిరాయి ;
అనుకరింపంగఁ బ్రయత్నించు చుండు స్వా
ర్థత్యాగు లగు ధరారమణమణుల ;
గీ. వామి వేయంగ సద్గుణవర్గ మెంచు ;
గాదెలం బోయఁ బుణ్యంబుఁ గడఁగుచుండుఁ;
బాఁతటికిఁ గొల్వ యశము భావమునఁ బూను ;
బాల్యమున రాసుతుండు విశ్వంతరుండు.

ఆ. వె. మొలకలైన లోనితలఁపులు మెలమెల్ల
ననలుగొనలు వేసికొనుచుఁ బెరిగి
ప్రూనుగట్టఁదొడఁగె మహికాంతుసూనుండు
దినదినాభివృద్ధిఁ గనుచు నుండ.

ఉ. చందరమామలోని రుచిజాలమునందలి తీపి, మల్లికా
బృందములోని స్వచ్ఛత, శరీషములోని మృదుత్వ సంపదల్,
చందనచర్చనస్థమగు శైత్యముఁ జేరిచి రాకుమారు నా
డెందము నేతలు నుడులు దెప్పర మొప్పుగ నల్వ చేసెఁబో!

సీ. కట్టియున్నాఁ డాత్మకరపంకజంబునఁ

గానంబడని దానకంకణంబు;

నిర్మించి యున్నాఁడు నేల నల్చెఱుగులఁ

బాత్రులకయి ధర్మసత్రములను;

వహించియున్నాఁడు ప్రత్యహం బాసక్తి

సఖిలదీనోద్ధారయజ్ఞదీక్ష;

గ్రహించియున్నాఁడు కమనీయ రమణీయ

మగు కీర్తికన్యాకరాంబుజంబు

గీ. ప్రజలు మేలన, నొనన బంధువితతి

బళిబళి యని మెచ్చంగఁ జెలిమికాండ్రు,

చిన్నయయ్యను సద్గుణశ్రీకుఁ డగుటఁ

బెద్దయై జవ్వనంబున వెలిగె నతఁడు.

౧౦

క. తలఁచుచుఁ జుట్టంబులుగాఁ

జెలికాండ్రుగ దైవములుగ ఊతిపతితనయుం

డల మందిరాగతాభ్య

ర్థుల సంతసపఱచు నీవిఁ బ్రొద్దులు మూఁటక.

౧౧

మ. వలువల్దాల్చుచు దక్షిణల్ వడయుచుఁ భక్ష్యప్రపూర్ణాన్న మా

గళ మాప్యాయిత నారగించి వికలాంగశ్రేణి నిత్యంబుఁ ద్రేఁ

పులనుం ద్రేన్పుచు నాశిషంబుల నిడుం బుంఖానుపుంఖంబుగాఁ

గలుగఁ శ్రీయుఁ జిరాయురున్నతియు సత్కల్యాణసంపత్తియుఁ.

౧౨

గీ. తనయుఁడై రామచంద్రుండు దశరథునకుఁ

గొమరుఁడై ధర్మజుఁడు పాండుకుతలపతికి

సంజయమహీశ్వరునకు విశ్వంతరుండు

పుత్తుఁడై పేరు నిలిపె నీ భూతలమున.

౧౩

క. తన జన్మదినోత్సవమున
మనుజేశ్వరసుతుడు దివ్యమంగళభూషా
తనుడై పట్టపుచేనుం
గును నెక్కి పురంబు వెడలెఁ గొలువ మెఱవడుల్.

౧౪

క. కొనుచుం గాన్కలు నీరా
జనములు మ్రొక్కులును వందిజనముల స్తోత్రం
బును సాహోనాదంబులు
జనసంకులమైన నగరసరణిం జనియెన్.

౧౫

క. చని దానవుఁజావడికడఁ
దన పట్టపుచేను డిగ్గి తనకై యమరిం
చిన రత్నకంబళంబున
జనపతిసూనుం దొగిన్ నిషణ్ణుం డయ్యెన్.

౧౬

సీ. అందదుకులపాఠ నతికించి మేన న
గ్నప్రాయయై బిచ్చకత్తై యొకతె
ఎడనెడఁ దూలుచుఁ బుడమి మెల్లఁగ నీచ
కా శ్శీడ్పు చొక మూఁడుకాళ్లముసలి
దినదిన మేకాదశినిఁ జేసి శోషిల్లి
నడపీనుఁగైన మానవుఁ దొకండు
కాలునేతులులేమిఁ గావడిమూటయై
మోయంగఁ బడుచున్న పురుషుఁ దొకఁడు
గీ. మూఁకుటిం గొని యొకరుండు, ముంతఁబట్టి
యొకఁడు, చిల్లిచిప్పను బూని యొండుఁ జనిరి
జ్ఞాపరేంద్రుని సుతు దానమంటపమున
కెలమిఁ బూఁదోఁట కేగు తేఁటలను బోలి.

౧౭

చ. వలసిన యెల్లవస్తువుల వారల కిచ్చి ముదంబుఁ గూర్చి రా
ట్టిలకుఁడు పంప, నొక్క ఊతిదేవకుమారుఁడు చచ్చి యక్షతల్
ఫలము లొసంగి దీవనములం బొనరింపఁగ వేదమంత్రవా
క్కులఁ, బరితుష్టుడై ప్రభువు గొబ్బిన వానికి మోఁకఱిల్లుచున్. ౧౮

సీ. “మూర్తిఁ గైకొన్న విజ్ఞానభూతి యనఁగ
నాకృతి వహించియున్న బ్రాహ్మ్యం బనంగఁ
దనరు నీరాక నాయిల్లు ధన్యమయ్యె
భవదభీష్టంబుఁ దెలుపుము తవిలి తీర్తు.” ౧౯

క. అని విన్నవింప బ్రాహ్మణుఁ
డను “నెఱదాతపు నృపాలః యడిగిన దెల్లకా
వెనుదీయ కిత్తు వను చెద
జనియింపఁ గుతూహలంబు ననుదెంచితిఁ జూ !” ౨౦

ఉ. నావుడు “నిన్ను బోటి సుమనస్కుని కిచ్చుటఁజేసి కాదె నా
జీవిత మర్థవంతమగు; జెప్పఁగఁ దొట్రువపా టదేల ?” నా
భూవరచంద్రుఁ; డిట్లడిగె భూసురపుత్రుఁడు నందు సూచి యో
“జ్ఞేవర ! నీదు పట్టపుగజంబును నాకు ననుగ్రహింపవే !” ౨౧

క. అనుటయె తడవుగ నరవర
తనయుఁడు దన పట్టపేర్లు దానం బీయం
గను బూన మంత్రముఖ్యులు
“జనపతి ! యీ దానసాహస మనుచితమగుకా. ౨౨

సీ. మాళవనాథుండు మటుమాయమై పోయెఁ
బికపికలై న సైనికులతోడ
నంగాధిపతి పలాయనమంత్రము పఠించె
సకుటుంబముగ వింధ్యశైలమునకు

సుత్కులపతి ప్రదీనోద్దీనసండిన

గతులభేదంబులఁ గఱవఁ దొడఁ గెఁ

గేరళాధీశుండు కేల జాఱఁగఁ గత్తి

ముచ్చెమ్మటలు వోసి మూర్ఛవోయె

గీ. పరగ నీ పట్టపేనుంగుపైని నెక్కి

సమరయాత్రకు నడవ మీ జనకుడైన

సంజయుం; డిది జయరమాశ్రయము; ధరణి

నాథ! విడవకు తాతలనాఁటి దీని.

౨౩

చ. ఇది శుభలక్షణాధ్య మగు నేను సుమీ! తెకతెంపులేని సం

పద లిది వేలువుందొడుకుభాతి నొసంగును; దీన నెట్టి బె

ట్టిదములు రాజ్యలక్ష్మికి పుట్టిల్లవు; ధర్మపథావలంబమున్

వదలక యుండ్రు పండుగులపైఁ దగఁ బండుగులెల్లరుం బ్రజల్.

౨౪

క. రతనంబు రాతివలె, దే

వతావ్రతిమ మట్టిబొమ్మవలెఁ ద్రోయకుమీ

మతిఁ దలఁచి; కలిమిచెలువను

బ్రతిరోధింపకుము మూసి ద్వారం బధిపా!

౨౫

క. విజితారిబృంద మీ య

క్కజమగు గజ మపహరింపఁగాఁ దలఁచి యెదన్

నిజ మీ కుట్రను బన్నిరి;

గజ మేటికి బ్రాహ్మణునకుఁ గాకున్నఁ బ్రభూ!

౨౬

క. పిచ్చైత్తింపఁగఁ బూనిరి;

చచ్చుటకై యిదిరి మందు శాత్రవతతి; మే

మెచ్చరికపడి ప్రతిక్రియఁ

జెచ్చెరఁ గావింపకున్నఁ జెడియుందుమ ముఖ.

౨౭

గీ. మహిని నీ దానలక్ష్మి కీ మాన్యమైన
వారణమె విశ్వసింపుము కారణ మని
యమరవృక్షంబు నఱకకు మయ్య ! తలఁపు
మానికంబును జిదికింపఁ బూనకయ్య.

౨౮

క. ఒక్కనికి దీని నిచ్చినఁ
దక్కినవారల గతేమి ? తలఁపవు రాజా !
పెక్కండ్రు కడుపుఁ గాలుచుఁ
బొక్కఁగ నుచితంబె ? యొకనిఁ బోషింపంగఁ.”

౨౯

క. అని యూఁది దంతిదానం
బు నిషేధింపఁగ నమాత్యముఖులు జనరా
ట్రనయుండు నవ్వకొని తన
మనమునఁ బ్రత్యుత్తరించె మాహాత్యమునఁ.

౩౦

శా. “ఈ దంతావళ ముత్తమోత్తమముగా నీరల్ ప్రశంసించి న
న్నీ దానంబును మానుమం చనెద రొనే యిద్ది ? సర్వోత్తమం
బై దీపించెడు వస్తుదానమునఁ గాదా ? పుణ్యమౌ నంచు శా
స్త్రాదుల్ ఘోషిలుచుండఁ గక్కుఱితి నేయం జెల్లనే యిమ్మెయిఁ ?”

౩౧

క. అని పలికి సచివులను, వా
రణదాన మొనర్చెఁ బ్రభువు బ్రాహ్మణునకు వ
ద్దని చేయి పట్టుకొన్నను ;
నని రత్తటి “హా హతాః స్మ”యని కలఁగి ప్రజల్.

౩౨

మ. ప్రకృతుల్ క్షోభము వొంది సంజయ మహీపాలాగ్రణిఁ దాసి “పు
త్రికు దానవ్యసనంబు మాన్పుమని నిఁ బ్రార్థించినఁ మాదు మా
టకు రవ్వంతయు లక్ష్యపెట్టమి నిరాటంకంబుగా నేఁ డన
ర్థకముల్ పై పడుచుండె ద్వారము సముద్ఘటించిన ట్లుగ్రతఁ.

౩౩

సీ. ఇగిరిపోయెను నీకు లెండలు మెండయి
 కాసారములను జుక్కయును లేక
 అప్రతీకారంబులైన తెగుళ్ళచేఁ
 బంటలు మొదలంట మంటఁ గలిసె
 మారి మసంగిన మాద్రుఁ గార్మకములు
 వెలుపుట్ట నూళ్ళపై కుటుకు చుండె
 నేల యీనినరీతి నెగడి తెక్కలికాండ్రు
 ప్రజలఁ బీడింతురు బాహిరముగ
 గీ. ధైర్యకవచంబుఁ దొడిగి శాత్రవనృపాళి
 బద్ధపరికరబంధులై యుద్ధములకుఁ
 గత్తి నూలుచు నున్నారు మౌవరేంద్ర !
 శాంతమగు వారినిధిఁ బ్రభంజనము రేఁగె.

౩౪

క. మన పట్టపుతేనుఁగు నీ
 తనయుఁడు దానం బొనర్చె దానఫలము మీ
 మ్మును మమ్ముఁ గుడుపఁ దొడఁగెను
 జనవర ! మే మెచటి కేనిఁ జనియెద మింకఁ.

౩౫

క. తృజియింపుము నీ పుత్రుని
 గజమును రప్పింపఁ జూడు క్రమ్మఱ నీ యా
 తృజు వెడలింపని యెడలను
 నిజమిదె ! వందనము నీకు నీ కొల్వైనకున్.”

౩౬

గీ. అని యేకగ్రీవంబుగ
 జనములు శఠియించి నడవ జతన మొనర్పఁ
 జనపాలాగ్రణి చింతిలి
 యనునయ వాక్యముల నిట్లు లనె వారలకుఁ.

౩౭

చ. “తనయులఁ గన్న వారలు గదా ! తమ రందఱు తప్పొనర్చినఁ
జనకుఁడు పుత్రు వెల్వఱచు చందముఁ గంటిరె ? నైఁచుగాని నా
తనయుఁడు పుణ్యుఁ; డెల్ల బెడఁదల్ తొలఁగింతును నేన వచ్చి యీ
క్షణమున; నేకపుత్రకుఁడఁ గావున నన్ను ననుగ్రహింపుఁడీ !” ౩౮

క. అనినను మూర్ఛించిన యా
జనములు దయమాలి యాత్మజాతుని విడు మం
చును గడు బలాత్కరించిరి
జనపతిఁ; బామరులు వట్టి చలమరులుగదా ! ౩౯

క. ప్రకృతిక్షోభ మొకటఁ బు
త్తృకమోహం బొకట మనసుఁ ద్రచ్చఁగ షీతిపా
లకుఁడు వచింపఁడు మూఢా
త్మకుఁడై ‘యిదమిథ్త’ మని సమాధానంబుఁ. ౪౦

క. విని కర్ణకర్ణిగ న
జనపతినూనుండు ప్రకృతిజనశాసనముం
దన తండ్రికార్యమూఢత
మనమునఁ దలఁకకయ లేశమాత్రముఁ దలఁచెఁ. ౪౧

శా. “పుత్రన్నేహము వీడి కానలకు “నఁ బొ” మ్మంచు భాషించునే ?
గోత్రానాథుఁడు; కాక యెవ్విధిని మూర్ఖుల్ లోకు లాపోదు ? రీ
గాత్రం బాదిగ నెల్ల దానమిడ సంకల్పిచు నాకేల యీ
ధాత్రీరాజ్యము ? నీ తురంగభటమాతంఁగాదు లీ తేరులుఁ ? ౪౨

ఉ. కోరిన మేర కీవి యిడఁ గూడును గాని స్వలాభ సంపదం
గూఱిచి చింతనేసి కొని కోవిదు డిచ్చునె ? ధర్మువొనె ? యీ
తీరున నున్న మూఢవితతిం బరిపాలనముం బొనర్పఁగా
నోరువ; రద్దొనర్చిన నిజోక్తినిఁ, గ్రమ్మఱ వచ్చివేఁడినఁ. ౪౩

క. కుడి యెడమ భేద మెఱుంగని
జడమతు లయిరేల నా ప్రజాసంతతి యి
వ్వడువున ? వీరలు ప్రాజ్ఞత
వడయఁగ నేనయి చరింతు వనమునఁ దపముఁ.

౪౪

క. షితి నేకక్రియ కార్య
ద్వితయమును ఫలించు నట్లు తిరముగ నీ నా
దు తపంబు ప్రకృతిశాంతికిఁ
దత ప్రజామూర్ఖతావదానమున కగుఁ.

౪౫

చ. అని యెద నిశ్చయించుకొని యాదర మొప్పఁగ ధర్మపత్నినిం
గనుఁగొన రాణివాసమునకై చని దానముఁ దొట్టి లోకశా
సన పితృసంకట స్థితులు శాంతముగా వినిపించి “యెల్లి ప్రొ
ద్దునఁ బయనింతుఁ గానలకుఁ దోయరుహానన ! తెల్ప వచ్చుతిఁ.

౪౬

చ. అడిగిన లేదు నాక యధికాధికదానములం బొనర్పు నీ
కడఁ గల వట్టుఁబుట్టములుఁ గాంచనభూషణ సంచయంబు; నో
పడఁతుక ! యత్తమామల సపర్య మెలంగుము జాగరూకవై
బుడుతల నేమ మారయుచుఁ బుణ్యపథంబునఁ బొమ్ము ! నిచ్చలున్.

౪౭

సీ. అన్వర్థనాముల నాచరింపఁగఁ జూడు
శిబి దధీ చ్యాహ్వయ శిశు యుగంబు
మన కన్నబిడ్డల మాద్రుఁ బ్రేమింపుము
సకలదాసీదాస సంచయంబు
ఆనంద పడుచు సమర్పింపు కొడుకక
యన్యోపకారార్థ మంగకంబు
అగ్రహింపకయు మర్యాద నీక్షింపుము
నను రాష్ట్రము వెలార్పు జనచయంబు

గీ. వ్రతము లొనరింపుమీ! యీతిబాధ లడఁగి
సర్వ జనములు సుఖియింప సంతతంబు
పుట్టి మెట్టిన యిండ్ల కపూర్వశోభఁ
దెమ్మ: యిదె బోయివత్తు సాధ్వీలలామ:!”

౪౮

క. అని పాపల చెక్కిళ్లను
దనియఁగ ముద్దాడి వెడలఁ దలఁచెడు భర్తం
గనుఁగొని నయభయభక్తులు
మనమున ముప్పిరిగొనంగ మానిని వలికెన్.

౪౯

ఆ. వె. “వెంబడించుఁగాదె! వెన్నెల జాబిల్లిఁ;
బరగు మెఱుఁగుదీఁగ వారిధరముఁ;
బువ్వఁ దొడిమె; గంధము సరోరుహంబును
నిన్ను విడువ నాకుఁ జన్నె నాథ :

౫౦

చ. నిలువను జీడపుర్వ నయి నీ వ్రతపత్త్రవినాశకంబుగన్;
మెలఁగఁ బ్రకంపనం బగుచు నీదు ప్రశాంత మనోవనంబునన్;
గలఁపను మంథశైల మనఁగా భవదీయ తపస్సముద్రమున్;
గొలుతును నీదుపాదము లకుంతిత భక్తిని శిష్యురాలనై.

౫౧

సీ. అలికి మ్రుగ్గులు దీర్చి యద్దంబువలెఁ జేతుఁ
బ్రాహ్మంబు నందు నాశ్రమతలంబుఁ
గొనివత్తు వనమందుఁ గ్రుమ్మటి జల ఫల
పుష్పంబులను గండమూలములను
బదిలపర్చుచు నుందు నుదికి నిర్మలముగా
బొంత గంతలఁ గావిపుట్టములను
వర్తింతు నౌషధప్రాయనై వహియింప
నొడలు తపంబున బడలికలను

గీ. నీడనై యెల్ల వెంటల నిలుతు నీకుఁ
గనుదు నీ దివ్యమంగళాననశశాంకు
హృదయ శోకాంధకారంబు చెదిరి పోవ
వత్తుఁ బ్రాణేశ! నే నిన్నుఁ బాయఁ జాల.

౫౨

క. నీ చరణసేవ యెడపడ
దోచును సురలోక మేని దుర్నరకముగా;
శోచిష్కేళుఁడు చల్లఁగఁ
దోచును నీకడ వసింపఁ దొలఁగక నాథా!”

౫౩

చ. అని వరపుళ్ళ బిల్చి కనకాభరణాదులఁ దీసి పంచి యె
ల్లను ధరియించి వల్కలములన్, మొగ మందలి బొట్టు వేయిభూ
షణముల పెట్టుగాఁ, జరణసారస భాస్వదల క్తకం బొగిం
దన యసమానపుణ్యవనితాత్వము జాటఁగ, నిల్చె ముంగటన్.

౫౪

చ. వల దనఁ జాల కా నృపుఁడు పైనపు సన్నహనంబుతోఁ బుర
స్థలమున నిల్చియున్న తన సాధ్వినీ మేకొని యెట్టుకేని, “వ్యా
కులపడు బిట్టు నాదు జనకుండు సమగ్రము నా యుదంతముం
దెలుపఁగఁ జేయు విఘ్నముఁ దుదిం బ్రకృతీష్టుఁడు గామిఁ గీడగున్.

౫౫

క. కావున నా పితృపాదుల
శ్రీవర పాదముల కెరఁగి దృఢమగు భక్తిన్
భావమున, నెలవుఁ గొందును
దైవము గాకతఁడు వట్టి తండ్రియె నాకున్ ?”

౫౬

గీ. తలఁచి యీగతి నర్థరాత్రమునఁ దమ్ముఁ
బ్రకృతియైనను గనక నిద్రాసమాధి
మగ్న మయియుండ, విపిన సీమమున కరిగె
నతఁడు సకుటుంబముగ నెక్కి యరదమందు.

౫౭

మ. మఱునాఁ డెప్పటియట్ల ప్రొద్దుటఁ బ్రణామం బాచరింపంగ ద
గ్గఱకుం బుత్రుని రాని కారణ మెఱుంగం గోరి పంపంగఁ గిం
కరు లెచ్చో యువరాజు, రాణి, శిశువుల్ కాన్పింపమిం జూచి తె
ల్పిరి; తత్సేవకు వల్ల విన్న కథయున్ వినించి రా పిమ్మటన్. ౫౮

క. పిడుగడఁచిన వడుపున న
య్యొడయఁడు మూర్ఖిల్లి పెద్దయుం గాలం బా
కొడుకున కేడ్చుచు మంచపుఁ
దొడుగఱయై కడిఁదిఁ గ్రుస్సి దుస్సియు నుండెన్. ౫౯

క. “తరిఁ ద్రొక్కి యున్న నన్నుం
బరికింపక యొక్కపలుకుఁ బలుకక చనితే ?
గురుభక్తి వదలి” యనుచుం
బరిపరివిధముల రుదించు స్వప్నములందున్. ౬౦

క. “బ్రతుకక బ్రతుకక యొక్కఁడు
బ్రతుక సుతుం డతఁడె నాకు రక్షకుఁ డనుచున్
మతి నమ్మినఁడ; నేత
ద్రతి దేశత్యాగి యయ్యెఁగా !” యని పొగులున్. ౬౧

క. “క్షితి ‘ధర్మో రక్షతి ర
క్షిత’ యను నభియుక్తి విశ్వసింపుమి : యా దే
వతలె త్వదీయుల మం”త్రని
హితపండితు లూఱడించి రిత్తటి తేనిన్. ౬౨

మ. నకుటుంబంబుగఁ దద్వనిన్ నవనవజ్ఞైశాతముల్ నూత్నవ
ల్లకలున్ నవ్యమనోజ్ఞపుష్పవితతుల్ వీక్షించుచున్ నిర్దురో
దకముల్ పక్వఫలంబులుం దమకు జుద్బాధ నివారింప భూ
పకుమారుండు రథాధిరూఢుఁ డయి పోవం బోవఁగా నచ్చటన్. ౬౩

జాతక తథా గుచ్ఛము

క. ఒక్కెడఁ బాటుఁడు పురపురఁ
బొక్కుచు వెంటాడు దారపుత్రులతోడన్
ఒక్కం దెదురై రాసుతు
చక్కటి కేతెంచి పలికె 'శరణం' బనుచున్.

౬౪

క. "శరణార్థి కథయ మిచ్చితి
శరీరముం దొట్టి నాదు సర్వం బిదిగో !
వెఱవకు మర్పింతున" యన
ధరావరుఁడు, జన్నిగట్టు తగ నిట్లనియెన్.

"క. మా పాలి ఖాగ్యదేవత
నీపేరిట వచ్చెఁగాక నిర్జనమయి యీ
శ్వాపదబహుళం బగు వని
కే పురుషం దేని వచ్చునే తలపోయన్ ?

౬౬

ఉ. 'దేవర ! యాత్రకై బయలు దేఱితిఁ దోడ్కొని యాలు బిడ్డలకా;
బోవుచు నుండ నీ విపినభూమినిఁ గేసరిగర్జనంబు భీ
త్యావహమై వినం బడఁగఁ ద్రాళ్ళను ద్రెంచుక మా రథాశ్వముల్
జేవఁ దొలంగి పర్విడె; వచిందెడి దేమిఁక మాదు దుర్గతికా.

౬౭

చ. వెదకితిఁ గాన నెల్లఁ గనిపింపవ యెయ్యెడఁ దేరివార్వముల్;
గొదగొని మూఁడు నాళ్ళ గొలెఁ గూటికి నీటికి వాచి యిందు నం
గదఁ బడుచున్న వారలము గావున నిమ్ము ! భవత్తురంగముల్
పదిలముగాఁ దరింపఁగల పారల మివ్వని నీకుఁ బుణ్యమౌ."

౬౮

క. అనుచుం బ్రార్థింపఁగ నా
జనవరసుతుఁ డాడి తప్పు జాల్ముఁడు గామికా
దనగతినిఁ జూచుకొనకయుఁ
బనిచెం బాపని కొసంగి వారువము లొగికా.

౬౯

గీ. ఆలుబిడ్డలు గలరు ; కారడవి వలదె ;
తనకు వలె తేని ? కనుకోక కొనియె హరుల
పరసుఖవిచార మొందునే స్వార్థపరుడు ?
కత్తిఁ దాల్చుని సూనరి కాఁడె యతఁడు ?

౭౦

క. తన బ్రదిమి కొఱకు నన్యుల
తనుమాంసం బొలువఁ దలఁచు ; దనమాంసం బీ
యను దలఁచు బరుల బ్రదిమికి
ననయము భువిఁ బుణ్యజనుల స్వార్థపరార్థుల్.

౭౧

క. తురగములఁ బన్ని బ్రాహ్మణుఁ
డరదమునకుఁ బిల్ల జెల్ల లందఱు నెక్కన్
అరనిముసంబున దాఁటెను
మరలింపక దృష్టినేని మహినాథు డెసన్.

౭౨

ఉ. అంతటఁ దేరు డిగ్గి హృదయంబునఁ గొందల మొండఁ బోక వి
శ్వంతరుఁడుం గళత్రమును న్యందన మీడ్చుచు మెల్లఁగా నర
ణ్యంతరసీమఁ గంటకమయంబు శిలామయమైన బాట న
త్యంతముఁ బాదముల్ రుధిర ధారలుఁ గ్రక్కఁగ నేఁగు చుండఁగన్.

౭౩

క. అరుదెంచి బాడబులు నలు
పురు తేరిని లాగువారిఁ బొడఁగని మోదాం
కుర మెడఁద బొటమరింపఁగ
నరణ్యరోదనము సఫలమయ్యె నటంచున్.

౭౪

చ. “వెడలుచు నున్న వారలము బిడ్డల పెండ్లికి; నేఁడు మూర్త; మి
క్కడ నడురేయి గర్తమున గాఢతమంబునఁ దల్ల క్రిందుగాఁ
బడె నరదంబు; చక్రములు భగ్నము లయ్యె; నొడళ్లు నుగ్గుగాఁ
బడితిమి చావు దప్పి యిటు బైటను బ్రాక్తన పుణ్య సంపదన్.

౭౫

గీ. ఓ మహాభాగ : కడచిన నీ ముహూర్త
మింక నేడాది దనుక లే దీదృశంబు
అక్కటికఁ బూని మాకు నీ యరదమిమ్ము
నెగడుఁ బెండ్లొనరించు పున్నెంబు నీకు."

౭౬

క. ఈ గతి నభ్యర్థింపఁగ
నా గోత్రావరకుమారుఁ డవ్వారి యవ
స్థాగతిఁ గని జాలిం బడి
వీఁగఁగఁ దన డెంద మిచ్చివేసె రథంబున్.

౭౭

క. నడువఁగఁ జాలని యా పసి
బుడుతల నిరువురినిఁ జంకఁ బుచ్చుకొనియు నె
క్కిడుకొని వీఁపుల బుజములఁ
గడుఁగడుఁ దొడిఁబడుచుఁ జనిరి కారడవిఁబడిన్.

౭౮

మ. తరువుల్ రాజకుటుంబకంబునకు ఛత్రవ్రాతముం బట్టె; జా
మరముల్ తీవలు వైచె; హెచ్చరికలం బల్కెం బికశ్రేణి; య
క్కఱమై మంగళ వాద్యముల్ పతగ సంఘాతంబు మ్రోగించె భూ
వరు మాహాతమ్య మెఱిఁగి నట్టు; లవి నేవల్ నేయునే కానిచోన్.

౭౯

చ. మొకములు ద్రిప్పి చూడకయుఁ బోవుచు నుండెను బజ్జనుండి కా
ర్యైకములు, ద్రోవకుం దొలఁగి క్రేవకు గండశిలాతతుల్ చనెన్;
సకు లన ముండ్ల మొత్తములు శాతతఁ బాసి మృదుత్వ మొందె; దీ
వ్రకరుఁడు సూపె మిత్రతను రాజకుటుంబము పోవునత్తఱన్.

౮౦

చ. చనిచని వారు కన్గొనిరి శైలము నొక్కఁడు, దాని నంటి ప్ర
క్కనె ప్రవహించు నిర్లురనికాయముఁ, దన్నికటంబునందుఁ జ
క్కని పొదరిండ్లు, స్నిగ్ధ తరుకాండము, నచ్చటఁ గ్రేళ్లువాటుచుం
గనులకు విందు నేయు హరిణముల, గొండ్లి నొనర్చు నెమ్ములన్.

౮౧

సీ. భక్తియుక్తంబుగాఁ బాద్యంబు నర్పించు
 నెల్లప్పు డా నెలయేళ్ల జాళ్లు
 హృదయపూర్వకముగా నిచ్చు స్వర్ణంబును
 దినదినం బా పూవుఁదీవగములు
 ఆప్యాయనమ్ముగా నాహార మర్పించుఁ
 జేతికి నా పండ్లచెట్లపిండు
 ఆర్ద్రచిత్తంబుతో నడుగు నేమంబును
 గలకలకూయు నా పులుఁగుతండ
 గీ. మన్నిటికి మిన్న యేమన నచట వెలసి
 యున్న శ్రీశాంతిదేవి మహోత్సవమున
 నమృతవాక్కుల దీవించు నరుగు దెంచు
 నతిథిబృందంబునకు మహోన్నతి ఘటింప.

౮౨

సీ. తాపనేంద్రులకు నిత్యమును శుక్రాషింపఁ
 గ వసంతలక్ష్మి మేల్కాంచి యుండు
 మునిపుత్త్రికలు గాత్రముల నెత్తి పాడఁ బో
 గండుఁగోయిల శ్రుతిఁ గలుపు చుండు
 బ్రహ్మచారుల వేదపాఠంబులోఁ గీర
 వరశారికాళి కవళ్లు దిద్దు
 సామగానమునకు శైలంబు హృదయంబు
 కరఁగి నిర్దురములై పఱచుచుండు
 గీ. నకృతక మనోహరములై న యచటి యుటజ
 కంబు లానందరాజ్య శృంగాటకములు
 ఋషిజనైక తపోధన క్రితమైన
 యా ప్రపంచంబు స్వర్గమర్త్యములనంధి.

౮౩

జాతక కథా గుచ్ఛము

క. కనులకు, వీనుల, కొడలికి,
మనంబునకు, ఘ్రాణమునకు, మరి జిహ్వకు, విం
దొనరించెడు నా కోనను
జనవరుడు వసింపఁ దలఁచె సకుటుంబముగఁ.

౮౪

క. తమకై వనదేవత సి
ద్ధము నేసిన కరణి రమ్యతరమైన కుటీ
రమునందు విడిసి యటఁ గం
దమూలఫలభోక్త యగుచుఁ దప మొనరించెఁ.

౮౫

క. అలరుంగొమ్మలఁ గొమ్మలు,
నలహరిణార్చకములందు హరిణార్చకముల్,
చిలుకలలోపలఁ జిలుకల
వలెనై విహరింతు రచట బాలు రిరువురుఁ.

౮౬

క. రాజుల రా జత్తటి ముని
రాజై తృష్ణాక్షయంబుఁ గ్రమమునఁ గొని నీ
రేజదశవారిబిందువు
నోజను సంస్కృతినిఁ దాఁకియుం దాఁకఁ దొగిఁ.

౮౭

సీ. మీమాంసకమతంబు మేకొని వాదించు
నొకకర్మకుండు మహోన్నతముగఁ
గాణాదమతము వక్కాణించు లెస్సగా
నొక సంయమీశ్వరుం డుజ్జ్వలముగ
సాంఖ్యగమమతంబుఁ జర్చించు వీఁకమై
యొక్క తత్త్వజ్ఞుని మిక్కుటముగ
అద్వైతమతము సిద్ధాంతించి ఛాపించు
నొక పారకాంక్షి సయుక్తికముగ

గీ. న్యాయ యోగమతంబుల నాశ్రయించి
వాద మొనరింతు కొంద తా సాదుదోడఁ
దనదు మతధర్మము లతండు తఱచి తెలుప
స్వమతమును వీడి వారు తచ్చాత్రు లయిరి. ౮౮

క. మొదలం బ్రకృతుల మూర్ఖత
వదలింపం దలఁచి యా తపశ్చర్యఁ గొనెన్
తుది నది యతనికి నిర్వా
ణదమై యిటు ద్వ్యర్థసాధనంబుగ నయ్యెన్. ౮౯

క. వ్యసనంబుల నన్నింటినిఁ
గసిమనఁగెను మూలముట్టు; కానీ దాన
వ్యసనము విడదయ్యెను మా
నస మింగువకట్టుగుడ్డ నాఁగ నతనికిన్. ౯౦

చ. అతఁడు తపఃక్రియా వ్యవసితాత్మకుడై పరమార్థచింతనా
యుతుడయి ప్రౌద్ధులం గడుపుచుండఁగ నీక్రియ నొక్క బ్రాహ్మణుం
దతిగమన ప్రయాస శిథిలాంగుఁడు స్విన్నకృశాననుండునై
అతిథిగ వచ్చె నొక్క దినమందున బ్రాహ్మణి వెంట నంటఁగన్. ౯౧

గీ. వచ్చుచుండిన విప్రదంపతులఁ గాంచి
భక్తి నెదురేగి రాజర్షి వారిఁ దెచ్చి
యర్హ్య పాద్యంబుల నొసంగి స్వాగతంబు
నర్పణముసేసెఁ దనడెంద మలర నెలమి. ౯౨

క. మరియుం బల్కెను “గారీ
పరమేశ్వరు లట్లు మీరు వచ్చుట మే మె
ల్లరముఁ గృతార్థుల మైతిమి
పరఁగన్ మా యాశ్రమంబు పావన మయ్యెన్. ౯౩

జాతక కథా గుచ్ఛము

క. భవదీప్సిత మెయ్యదియో ?

వివరింపుడు కొడుకు వదలి పిలువీకను నా

సవిధమున నున్న సర్వం

బవుఁ గాదన కిచ్చువాఁడ నభ్యర్థులకుఁ.

౯౪

మ. బహుకాలంబుననుండి యాచకులు మా ప్రాంతంబు రాకుంట దు
స్సహ సంతాపమునందు మ్రగ్గెడిని మత్స్వంతంబు కట్టా ! నుదు
స్సహపాపంబు శిరంబునం బడిన యోజక బిట్టు చింతింతు సం
స్పృహణీయం బగు పర్వవాసరముగా నీ నాఁడు నే నెంచెదఁ.

౯౫

క. అని వినయవిధేయతలను

గనఁబఱచెడి తేనిఁ గాంచి క్షౌసురుఁడు మదిన్

వెనుకాడుఁ; గొడుకుఁ; జూచును

దన బ్రాహ్మణి మొగము; గద్గదత్వము నొందున్.

౯౬

క. సవరించుకొనుచు గొంతుక

నవనీపతితోడఁ బలుకు “నార్యా ! నేత్రో

త్సవముగ నీ క్రీడించెడు

భవత్సుతుల” ననియుఁ బలుకఁ బైపలు కోడెన్.

౯౭

గీ. మరలఁ గొంచె మాఁగి మజ్జిగకై వచ్చి

మంత దాచుకొన్న పోల్కి గాదె !

హృదయ వాంఛితంబు నెఱిఁగింప కుండుట

యనుచుఁ దెలుపఁ దొడఁగె మనసు మాట.

౯౮

చ. “పలుపుర విడ్డలం గనెను బ్రాహ్మణి మాదృశ మందభాగ్యు లి
క్కలియుగమందుఁ బుట్టరును గాంచగ నోచము వారి ముద్దుమో
ములుఁ గడుఁ దియ్యఁబల్కులును ముచ్చటలచ్చట లాటపాట లా
ఖలుఁడు యముండు మా కనులుగప్పి హరించెను వారి నందఱన్.

౯౯

క. భవదీప్సిత మెయ్యదియో ?

వివరింపుడు కొడుకు వదలి పిలువీకను నా

సవిధమున నున్న సర్వం

బవుఁ గాదన కిచ్చువాఁడ నభ్యర్థులకుఁ.

౯౪

మ. బహుకాలంబుననుండి యాచకులు మా ప్రాంతంబు రాకుంట దు
స్సహ సంతాపమునందు మ్రగ్గెడిని మత్స్వంతంబు కట్టా ! నుదు
స్సహపాపంబు శిరంబునం బడిన యోజక బిట్టు చింతింతు సం
స్పృహణీయం బగు పర్వవాసరముగా నీ నాఁడు నే నెంచెదఁ.

౯౫

క. అని వినయవిధేయతలను

గనఁబఱచెడి తేనిఁ గాంచి జ్యేసురుఁడు మదిన్

వెనుకాడుఁ; గొడుకుఁ; జూచును

దన బ్రాహ్మణి మొగము; గద్గదత్వము నొందున్.

౯౬

క. సవరించుకొనుచు గొంతుక

నవనీపతితోడఁ బలుకు “నార్యా ! నేత్రో

త్సవముగ నీ క్రీడించెడు

భవత్సుతుల” ననియుఁ బలుకఁ బైపలు కోడెన్.

౯౭

గీ. మరలఁ గొంచె మాఁగి మజ్జిగకై వచ్చి

ముంత దాచుకొన్న పోల్కి గాదె !

హృదయ వాంఛితంబు నెఱిగింప కుండుట

యనుచుఁ దెలుపఁ దొడఁగె మనసు మాట.

౯౮

చ. “పలుపుర బిడ్డలం గనెను బ్రాహ్మణి మాదృశ మందభాగ్యు లి
క్కలియుగమందుఁ బుట్టరును గాంచగ నోచము వారి ముద్దుమో
ములుఁ గడుఁ దియ్యఁబల్కూలును ముచ్చటలచ్చట లాటపాట లా
ఖలుఁడు యముండు మా కనులుగప్పి హరించెను వారి నందఱన్.

౯౯

జాతక కథా గుప్తము

ఉ. ఇవ్వీధిఁ గోర విప్రుఁడు, మహీపతియుం ద్రుటికాల మాతృలో
నెవ్వఁగఁబొంది వాసనలు నిర్విషయం బయి డిందియున్న నా
మవ్వపు ముద్దుమూర్తులను మానికముల్వలె వెల్గ బాలురఁ
దువ్వచు మూరుకొంచుఁదలఁ దోచక నిల్చెను గాంచ చాసలఁ.

౧౦౪

క. అటులున్న జేనిఁ గని యి
చ్చట నస్మద్వాంఛితంబు సఫలంబగు ము
చ్చట కన్నడ దని పాఱుఁడు
కటకటపడు; నీరుఁగ్రుక్కుఁ గన్నులఁ; బొగులఁ.

౧౦౫

క. పరికించి విప్రుడైన్యము
ధరావరుఁడు “త్వాదృశులకు దానపు సేతఁ
దరియింతును ముమ్మాటికి
ధరామరా ! సంశయింతుఁ దగ నొక్కటికిఁ.

౧౦౬

చ. చనియెను గందమూలఫలజాలముఁ దేరఁగ వీరితల్లి కా
ననమున; కింతవచ్చును; క్షణంబు సహింపుఁడు విశ్రమింపుఁ డ
జ్ఞననియుఁ గూర్మిఁగాంచి కడసారిగ మూర్ఖుని మోముదమ్ము ల
ప్పనమొనరించు; నర్థమగు స్వత్త్వము తల్లిదిగాదె ? బిడ్డలఁ.

౧౦౭

క. నవమాసంబులు మోచియుఁ
గవుఁగిట నలారుముద్దుగాఁ బెంచిన త
ల్లి విలాపింపదె ? చూపమి
నవనీసుర ! నేఁ గృతఘ్నుఁ డగుదు నిజముగఁ.

౧౦౮

గీ. అనుడుఁ బెదవిని విజిచి బ్రాహ్మణుఁడు వలుకు
“మొలకనవ్వలఁ గాయు మోముల వెలుంగు
మోహనాకారులైన యీ బుడుతవాండ్రఁ
జేతులారంగఁ దల్లి మా చేతి కిడునె ?

౧౦౯

క. ఈ నెపమునఁ దప్పింపఁగఁ
బూనితె ? నీ మాట నోట బొంకక" యన్నఁ
వీనులను మూసి సిగ్గున
నానమును వాంచి భూవరాగ్రణి వలికెఁ.

౧౧౦

క. "ధరణీసురేంద్ర : విశ్వం
తరుని కళత్రంబు భిన్నతఁ నొడువు నెడఁ
బరమార్థం బిది శశిభా
స్కరులగతుల్ తప్ప; నారసన యూడిపడుఁ.

౧౧౧

క. తలఁపుం బలుకుం జేతలుఁ
బలుతెఱఁగులఁ గానఁబఱచు పలువను గా నో
జలజాసనగర్భాన్వయ !
పలుకులు వేయేల ? యిత్తు బాలుర నిదిగో !

౧౧౨

క. కొను" మని తన ప్రాంతంబున
వినోదముగ నాడుచున్న బిడ్డ లిరువురిఁ
మనమునఁ ద్యజించి తగులముఁ
దనివొందఁగ బ్రాహ్మణుండు దాన మొనర్చెఁ.

౧౧౩

మ. తన గాత్రంబును దొట్టి యెల్ల యదియుఁ దానంబుఁ గావింపఁ బూ
నిన పుణ్యాత్ముడు పుత్రదానమునకుఁ వెన్కాడునే ? స్వార్థసా
ధనమాత్మైకమతిం బరస్పరము సందర్శించుకోసక బ్రా
హ్మణుఁ డా తల్లిని బిడ్డల న్నెడపి పాపాచారుఁ డయ్యెం దుదిఁ.

౧౧౪

క. పెన్నిధులఁ గన్న పేదల
తెన్నున నా యాల్మగల్ మది మహాముద్వా
రాన్నిధి మునుంగఁ గొని యా
పిన్నలఁ జని రేడ్వ వారు బిక్కమొగములఁ.

౧౧౫

చ. కళకళలాడు ముద్దులమొగంబుల విన్నదనంబు దోప న
 శ్రుల జడిఁ జేసి యెఱ్ఱవడఁ జూపులు వాచి రుదింతు; తండ్రి వై
 పుల కలకేలు సాచుదురు పొక్కుచు; జంకలనుండి జాటుచుం
 బలుమఱు గింజుకొంద్రు పసిపాపలు; పిల్లు రెలుంగు రాల్పడఁ.

౧౧౬

క. ధనమపహరించి చరచర
 గనఁబడకయ పాటు చోరుకరణిని వారల్
 తనయులఁగొని త్వరితగతిఁ
 వనతరుషండాంతరమునఁ బడి చని రెటకో ?

౧౧౭

క. చెలియలనఁగ వనలక్ష్మికి
 వెలందుకలమానికంబు విశ్వంతరరా
 ట్టిలకుని కళత్రము కుసుమ
 ఫలపత్రాదుల గ్రహించి వచ్చుచు నుండఁ.

౧౧౮

ఆ. వె. తొట్రుపాటు గదిరి దోసిటి పూదొప్ప
 నేలజాఱి రాలెఁ బూలు క్రిందఁ;
 గంటకంబు గాఁడె; గాఁతెను బాషాణ
 హతుల జేసి నెత్తు రంఘ్రులందు !

౧౧౯

చ. “చెలువముగ్రుమ్మరింపఁ బెడచిందులు ద్రొక్కుచు మోహనాస్యమం
 డలములఁ గుంతలంబు లెలనవ్వు నటింపగ మోవిమూలలం,
 బిలుచుచు ‘నమ్మ ! అమ్మ’ యని మీదికి సాచుచుఁ జిన్ని చేతులఁ
 లలితవిలాసయానముల నా పసిపాపలు రా రదేలొకో ?

౧౨౦

ఆ. వె. చిన్నఁబుచ్చుకొన్న తెన్నునఁ దమ చెన్ను
 చెదరఁ దోచుఁ బూవుఁబొదరుబిండ్లు
 ఆశ్రమాంగణంబు నందు బాలకురంగి
 కనుల బాష్పములను గార్చుచుండె,

౧౨౧

క. చిలుకలు కూయవు ; కోకిల

ములు పాడవు ; దేంట్లు పుష్పముల వ్రాలవు ; ము

ద్దల నాడు చక్కనయ్యల

పలుకులు వినఁబడ ; విదేమి పాపమొ ?" యనుచుఁ.

౧౨౨

అ. వె. డెందమందు బెగ్గడిల్లుచు నయ్యంతి

యాశ్రమంబుఁ జొచ్చి యాత్మజులను

గాంతు చెంత నైనఁ గనక యమంగళ

శ్రవణభీతి నడుగ రాక నిలిచె.

౧౨౩

క. పగలిటి జాబిలి కరణిని

మొగంబు నిష్కళముగాఁగ ముంగటఁగల య

మ్మగువను గని లజ్జించుచు

వగవున క్షణ మూఱకుండెఁ బలుకక పతియుఁ.

౧౨౪

అ. వె. అడుగఁజాల కాపె నుడువఁజాల కతందు

నొకరు సూచుకొనుచు నొకరిమొగము

గ్రుడ్లనీరు గ్రుక్కుకొనుచు బింబప్రతి

బింబనముల యవ్విధంబుఁ గొనిరి.

౧౨౫

క. కొలఁదితడ విట్లు వారలు

నిలువంబడ మెల్ల మెల్ల నెలఁతకుఁ బతి పి

ల్లలకథ నామూలాగ్రము

తెలిపి క్షమింపుమనె నానతింగొని యీమిఁ.

౧౨౬

క. తన పుత్రదానమును విన

పనితామణి మేన గగురుపా టడరె ; దదా

సనమునఁ గ్రమక్రమంబునఁ

దనరె సముజ్జ్వలత ; సమ్మదంపడెఁ బతియుఁ.

౧౨౭

జాతక కథా గుచ్ఛము

క. “మన భాగ్యం బేమందును ?

గనితిమి యాచకునిఁ బెద్దకాలంబున; క
య్యనఘండు తనివిఁ బొందెను;
మనమునఁ జింతింపనేల మన”కనె సతియుఁ.

౧౨౮

ఆ. వె. సాధువాదములును సంతోషనాదముల్

జయజయారవములు చదలనిండెఁ;
బూలవాన గురినెఁ బుణ్యదంపతులపై;
ముందు నిలిచి దివ్యమూర్తి యొకఁడు.

౧౨౯

క. “మాతలిని నింద్రసారథిఁ;

బ్రీతుండై మీదు నీవిఁ ద్రిదివంబునకుం
దోతెమ్మనె; నీ యర్థి
వ్రాతము నీ కడ కతందె పంపెను జుమ్మి !

౧౩౦

క. వడఁబోసిన పీయూషము

వడువున, సంతప్తమైన స్వర్ణంబువలెఁ
గడుఁగడు వెలుంగు చుంటివి
పడి ముక్తాకలను రాజ ! వాసవుకతనఁ.

౧౩౧

చ. అనుడు నృపాత్మజుఁ డను “మహామతి ! ఇంద్రుని కాచరించి వం

దనమును నాకు మాఅటఁ గృతజ్ఞతఁ దెల్పుము; నాకు మేలుగాఁ
గనఁబడు స్వర్గలోకమున కన్నను మానవలోక; మిందు యా
చనికులు వత్తు కోర్కి మెయి; స్వర్గనివాసులు పూర్ణకామనుల్.

౧౩౨

గీ. అమరలోకంబు నందు సౌఖ్యములు పెక్కు

లనుభవించుట కన్న నయ్యవసరముల
నొడలు గోసియు నొసఁగుట యుచితతరమ
విబుధనాథున కివ్వార్త విన్నవింపు.”

౧౩౩

చ. పలుకఁగ నీగతిఁ దిరిగిపల్కక వీడ్కొని రాజపుత్రు మా
తలి చనె; నంత స్వప్రజలు తండములై యరుదెంచి “దేవరా :
తెలియక నీకు నీ యపకృతిం బొనరించిన యట్టి పెద్దద్రో
హులము మముఁ డమింపుము మహాన్నతిఁ గైకొనియేలు మిద్ధరఁ. ౧౩౪

క. కొనితెచ్చి యిచ్చి రొక బ్రా
హ్మణదంపతు లెట్లా నీ కుమారులను భవ
జ్జనకునకు; వార లచ్చటఁ
దనియించుచు నున్నవారు దాతను నవ్వఁ.” ౧౩౫

క. అని విన్నవింప నాతఁడు
తన తపమున జనుల మూర్ఖత నశించెఁగదా :
యనియును బుత్రులు సేమం
బున నున్నారనియుఁ బొంది మోదముఁ బలికెఁ. ౧౩౬

ఆ. వె. “చింకిపాఁత నట్లు చిలువ సీద్రము నట్లు
పెద్దకాల మయ్యె విడిచి రాజ్య
మతుకుకొనఁగఁ జాల నరుగుఁడీ ! మీ”రని
హితము కఱపి యనిపె నిరవులకును. ౧౩౭

క. అమృతం బాఘం బగు; ర
త్నము మసిబొగ్గెను; నందనము జీర్ణార
ణ్యమగును; రాజ్యము మలకా
పమ; తృష్ణాక్షయసుఖంబు వడసిన మదికిఁ. ౧౩౮

జాతక కథా గుచ్ఛము

ప్రథమ భాగము

శుద్ధబోధి జాతకము

క. తరతరముల నుండి మహా

త్తరమై వహ్నివలెఁ బూతతరమై ధర్మో

త్తరమై పుణ్యక్షేత్రము

కరణిని నొక విప్రకులము గలదు ధరిత్రికా.

౧

ఆ. వె. పాలసంద్ర మందుఁ బ్రభవించి యున్నఁ జం

ద్రుం డిసీః కళంకదూష్యుఁ డయ్యె;

బ్రాహ్మణాన్వయమునఁ బ్రభవించి మన బోధి

సత్త్వఁ డత్యుదారచరితుఁ డయ్యె.

౨

క. చదువుల సరస్వతియుఁ, బ

ల్లిద మగు గొనములకుఁ గూడలి, యశోలతకుం

గుదు, రక్రోధనుఁ, డట్టిం

డుదయింపఁడు ప్రాయికముగ నుర్విని నెపుడుకా.

౩

క. ప్రేయస్త్వము, సత్పురుష

జ్ఞాయస్త్వము, శేముషీమహత్త్వముఁ, గరుణా

భూయస్త్వము; విద్వజ్జన

గేయత్వము వడసి యతఁడు షీతిఁ బెంపుగానెకా.

౪

గీ. ధర్మదేవత మంత్రిపదంబు నొందెఁ

దత్త్వబోధంబు తగు కార్యదర్శి యయ్యె

సత్త్వసామగ్రి మిత్రరాజముగ నయ్యెఁ

బ్రాయమును బొందియున్న యా బ్రాహ్మణునకు.

౫

క. తన తాతలు ముత్తాతలు
జనకుండును దన కొసంగు జ్ఞానక్షేత్రం
బును నేద్యం బొనరిచి వి
న్ననువుగఁ దా శుద్ధబోధినామము వడనెఁ.

౬

గీ. సాఖిలాషంబు చారుదృశ్యమును గనఁడు;
ఆలకింపండు శ్రావ్యపికారవంబు;
మూర్ఖానంబోఁడు సురభిశపుష్ప మేని
నిండు జవ్వన మందుఁ గన్పించు నతఁడు.

౭

గీ. కొలిచి కూకట్లు పెండిలి సలిపియున్న
కొమ్మ బంగారుబొమ్మయై చిమ్మ మరులు
ప్రళయ పవనాక్షభితవార్ధి పగిది నతఁడు
కదలబాఱని యంతరంగమునఁ గ్రాలె

౮

ఆ. వె. కత్తిపైని సాముఁ గావించు వడుపున
బావియొడ్డునందుఁ బండినట్లు
చిచ్చు నొద్దఁ జిన్నచితు కున్నగతి వాని
యువతి తోడి మనికి యొప్పుచుండె.

౯

క. ఘనతర నితంబసింహా
సనమున స్మిత మనెడి ఛత్రచామరములతో
స్తనకనకకలశములతో
మనోజు రాజ్యరమ నాఁగ మగువ వెలింగెన్.

౧౦

గీ. ఆ తరుణి నూఁదుకొని మీనకేతనుండు
నిలిచి ముక్కుంటిగాఁ బతిం దలఁచి యెడఁద
నిట్టనిలువున నీఱయి నేలజాఱ.
వాడి చేముల్కి యూఁడనిఁబాడె దవ్వు.

౧౧

జాతక కథా గుచ్ఛము

సీ. తన మనోహరుని సుందర వక్త్రబింబంబు
 నాదర్శ ఫలకంబుగాఁ దలంచుఁ
 తన కాంతు లలితముగ్ధకటాక్షవితతిని
 సర్వాంగములకు భూషలుగఁ దాల్చుఁ
 దన నాథు సద్గుణతండంబు సామ్రాజ్య
 విభవలాభముగ భావించుకొనును
 దన ప్రాణపతి యశ స్తరుణీలలామంబుఁ
 జెలిమికత్తియనుగా నలుపుకొనును
 గీ. పతిహితాచారముం బూని భవ్యమైన
 భర్తృవల్లభ్య మార్జింపఁ బ్రయతపడును
 అల శశాంకుని రోహిణి వలెను గొలుచు
 నలఁతి దవ్వల వసియించు చతని వెలఁది.

౧౨

సీ. సతి శిష్యురాలయి సవరింప శుశ్రూషఁ
 బతి దేశికుఁడయి తత్త్వంబుఁగఱపు
 సతి పెద్దవరవుడై నలుప నూడిగములఁ
 బతి స్వామియై ప్రసన్నత వహించు
 నెచ్చెలియై సతి నెనరుఁ జూపఁ గడింది
 పతి చెలికాఁడయి పఱపు నెనరు
 గృహలక్ష్మియై సతి యెలయింప సతతంబు
 గృహవిష్ణువై పతి యెలయఁ జేయు
 ఆ. వె. నిండుజవ్వనమున నుండియు వృద్ధుల
 యవ్వధమున వదలి యైహికేచ్ఛ
 బ్రహ్మచర్యదీక్షఁ బాటింతు దంపతుల్
 వింతవడుచుఁ గాంచ విబుధవరులు.

౧౩

సీ. పతి వల్కలముఁ దాల్చి సతి వల్కలముఁ దాల్చుఁ
 బతి భస్మ మలఁదిన సతియు నలఁదుఁ
 బతి జడల్ దాల్చిన సతి జడల్ తాల్చును
 బతి స్నానమాడిన సతియు నాడు

పతి యుపాసం బున్న సతి యుపాసం బుండుఁ
 బతి పూజనేసిన సతియుఁ జేయు
 పతి వల్క్కుకుండిన సతి వల్క్కుకుండును
 పతి వల్క్కురించిన సతియుఁ బల్కు
 ఆ. వె. పతి కనంగఁ దన్ను సతి కాంచుఁ బతివంకఁ
 బతి తపం బొనర్చ సతి యొనర్చు
 నీడ వోలెఁ బతికి నెలఁతలమానికం
 బెల్ల వెంట లందు నెలయఁజేసె.

౧౪

క. శ్రుతి గలిసిన పాటవలెన్
 రతనంబును గూడుకొన్న రతనంబు వలెన్
 ఊతి విధియుత యగు శ్రద్ధయు
 గతినిఁ దదర్థాంగి యుచితగతిఁ దనరారెన్.

౧౫

చ. తరుణి తపోంతరాయ మని తత్సహవాసము రోసి కాననాం
 తరమున నాడుపుర్వయినఁ దారని తావునఁ గాపురింతు కొం
 దఱు మును; లిమ్మహోత్తునకుఁ దత్సహవాసమె దోహదంబుగా
 బరఁగ నిరంతరాయ మయి వర్తిలుచుండెఁ దపఃక్రియల్ తగన్.

౧౬

క. అనురూప, మనుప్రాయం,
 బనుగుణ, మనువర్తనంబు, ననుభావంబై,
 తనరుచు నా దాంపత్యము
 కనువిందును జెవులవిందుఁ గావించె భువిన్.

౧౭

క. రతిమన్మథుల ట్లా దం
 పతు లాకర్షక సురూపవైభవు లయ్యున్
 వితత ప్రణయులు నయ్యున్
 జితేంద్రియత నొంది వారు నెలఁగుదు రెపుడున్.

౧౮

జాతక కథా గుచ్ఛము

ఆ. వె. సతియె మేలుబంతి పతి కందు రా జంట;
బతియె మేలుబంతి సతి కంటండు;
సత్యదానశౌచశమదమాదుల స్పర్థ
గొనినరీతిఁ గూర్చికొనిరి వారు.

౧౯

క. ఆతఁడు వసిష్ఠఁ డని సా
ధ్వీతిలకము దా నరుంధతీ దేవియుఁగా
బ్రీతినిఁ దత్కాలజన
వ్రాతము గొల్వఁ దొడంగె వారి నిరువురిన్.

౨౦

గీ. అలరుచున్నను వారు గృహస్థవృత్తి
వెలయుచుండు వానప్రస్థవృత్తి యందె
వనమునందున్న గృహమున వాసమున్న
నిర్విశేషంబ యీదృఙ్మనీషులకును.

౨౧

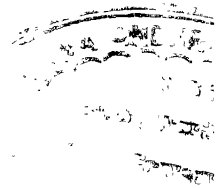
క. ప్రతిబంధ శూన్యమగు జీ
విత మింటను గడవుచున్న వృత్తికి సంఘా
ర్జిత రాదని కాఁబోలును
సతితో నతఁ డాశ్రయించెఁ జని యొక్కడవిన్.

౨౨

సీ. ఉన్నతికిం బోవు చున్న గొబ్బండుల
చెట్లమొత్తంబు నీక్షించుచున్నఁ
బండుల బరువుచే నిండి నేలకు వంగు
కొమ్మలుగల వృక్షకోటిఁ గన్నఁ
బరులకోసంబె జీవనములఁ దాల్చుచు
ననయంబు పాటు వాహినులఁ గన్నఁ
గంటకాదులు దమ్ముఁ గాడిన నిశ్చల
త్వమును మానని శిలాతతులఁ గన్న

గీ. మానవుని చిత్తమందు నే మాత్రమైన

జ్ఞానముండిన యెడల నశంకితముగ
సడలిపోదె ? తనంత దోషప్రవృత్తి
పరులు బోధింప నక్కఱవట్ట కచట.

చ. వలదనుమాట లే దెవరు వచ్చిన; నెన్ని దినంబు లున్న నోఁ
బలికెడువారు లే; రొకరివస్తు లివ్వను మాట లేద; య
న్నలుఁ జెలియండ్రుఁ దండ్రులు జనంబు లటఁ వసియించువార; లు
జ్వలముగ నందు దైవియగు సంపద తాండవమాడు నిచ్చలుఁ.

ఉ. కాయలఁ, గందమాల ఫలకాండములఁ భుజియించుచుం దరు
చ్చాయలయందుఁ గాపురము సల్పుచుఁ దాల్చియు జీర్ణమైన కా
షాయపటంబు, ద్వంద్వముల నైఁచియు నీ యువమౌని దంపతుల్
నేయఁ దొడంగి రయ్యెడఁ బ్రసీస్థితులై తపముం ద్రిసంధ్యలఁ.

ఆ. వె. చక్రవాకయుగము సరణి నన్యోన్యంబుఁ
బాసిపోక రేయుఁ బవలు వారు
యోగసాధనానుయోగతపఃక్రియా
చరణములను బ్రొద్దు జరుపుచుండ్రు.

క. పసుపాడియొక్కనాఁ డిం
పెసఁగంగా మడుఁగుఁ దాల్చి యెప్పటివలె నా
త్మ సమీపారణ్యమునకుఁ
గుసుమాపచయార్థ మరిగెఁ గోమలియుఁ దగఁ.

క. ధనబలసురూప నవయౌ
వనమదముల మూసపోనె బ్రహ్మయనంగాఁ
జనుదెంచెను దగి యొక్కఁడు
జననాథసుతుండు యువతినహితుం డటకుఁ.

జాతక కథాగ్రంథము

గీ. అతఁడు దశవత్సప్రాయ మందె మరగె
జుంబనాలింగనక్రియాసుఖ మొసంగు
బాలికలఁ; గన్ను గీఁచెను బానిసలను;
దరుణఁడగు వాని సంగతిఁ దడవనేల ?

౨౯

క. సందుల, గొందులఁ, జల్లని
పందిళ్ళను, బూవుఁబొదల, వాపీవితతిఁ
సుందరులఁగూడి యాతఁడు
కందర్పారాధనంబుఁ గావించుఁ గడుఁ.

౩౦

క. సుదతి యొకతె వాయంపఁగ
మృదంగ, మొక్కరితె వీణ మీటఁగ, లయయుఁ
మదిరాక్షి యొకతె వేయఁగ
ముదిత యొకతె నేయ లాస్యము నతం డలరుఁ.

౩౧

సీ. పురుషవేషముఁ దాల్చి పొలఁతి యొక్కతె కూడు
యువతివేషముఁ దాల్చి యున్న పతిని
సవతివేసం బూని పువ్వుఁబోణి యొకరిత
చెలుపునిఁ గవయు మచ్చిక తొనర్చి
పందెంబు గెలిచి సపత్నులు తెల్లబోఁ
గొని చనుఁ బతి నొక్క కోమలాంగి
ఆర్తిని నటియించి యనుసరింపఁగ భర్త
యేకాంతమున కేగు నింతి యొకతె
ఆ. వె. ఒకరి మెఱఁగి యొక్క, రొకరినిఁ గిక్కురించి
యొకరు, మోసపుచ్చి యొకరి నొకరు,
అలరుఁబోండ్లమొత్త మహమహమికఁ గూడి
తనిసి రతుల నతనిఁ దనువుచుండ్రు.

౩౨

ఆ. వె. మదిరఁ బుక్కిలించు మదిరాక్షి యొకతె; భూ
విభుఁడు దేవురించు; వెలఁది యొసఁగ;
దడిగినట్టి నిముసమందె యొసంగిన
వస్తువునకు గౌరవంబు గలదె ?

౩౩

సీ. “నిన్నుఁ బ్రతీక్షించుచున్నది సూః ఋతు
స్నాతయై కుంతలనాభుకన్య
కాంచుచున్నది గవాక్షమునుండి మార్గంబు
వార మౌట నవంతిపతి తనూజ
నిర్బంధపఱచుఁ బన్నిదము గెల్పుటఁజేసి
యంగదేశాధీశు ననుఁగుబిడ్డ
విడియంబుఁ బంపించి వేచియున్నది నీదు
రాకకై యుత్కలరాజకన్య”

ఆ. వె. అనుచు దాసి సేయు మనవుల నాలించి
ధూర్జుఁడయి యొక్కొక్క తోయజాక్షిఁ
గవసి సాఁకుఁ బన్ని కంఠగ్రహ మెడల్పి
దుస్సిపోవు నతఁడు దూరమునకు.

౩౪

క. తెగఁద్రావును; ద్రాగించును;
మగువలఁ దేలించు రతుల; మరిఁ దాఁ దేలుకా;
బగ లనక సంజ యనకయు
వెగటుగొనక యతఁడు మరుల వెట్టెత్తంగకా.

౩౫

క. కనకనలాడుచు మోహం
బనలం బనఁ గ్రొత్తక్రొత్తయంగన లను నిం
ధనముల నెదకుచునుండును
దనిపింగొని చల్లఁబడద తగ నాశనికిన్.

౩౬

ఆ. వె. మచ్చుమందు నల్లి, యిచ్చకంబులఁ బల్కి,
కాంచనాంబరాశఁ గలుగఁజేసి,
యభినవాంగనాళి నర్పింతు తారువు
కత్తియలు తదంతికమున సతము.

౩౭

క. లలనాసముదాయమునకుఁ
తలదువ్వును; బూలుముడుచుఁ; దమిమెయి దిద్దుం
దిలక; మలందును గందము;
బులియు నతఁడు సందుసూచి ముద్దులుగొనుచున్.

౩౮

గీ. అట్టిశృంగారి వసుధాధిపాత్యజుండు
వచ్చి పరివారనిర్మితపటకుటీర
కముల విడియించి రాణివాసమును, వెడలెఁ
దద్వనంబున విహరింపఁ దలఁపువుట్టి.

౩౯

గీ. పువ్వులం గోయుచున్న యా పుణ్యయువతి
కపుడు దక్షిణలోచనం బదరఁదొడఁగెఁ;
బెల్లిదంబుగఁ జిత్త ముద్విగ్నమయ్యె;
జాతెఁ బువ్వులపుటిక హస్తమున నుండి

౪౦

క. పయనపుబడలిక లడఁగఁగ
దయితామణులెల్ల గాఢతను నిద్రింపం
బ్రయల దిగనాడి యాతఁడు
బయలువెడలె వనము శోభఁ బరికింపంగన్.

౪౧

సీ. ఆపాదమస్తకం బల్లి పాదపముల
రమణీయముగఁ దోచు వ్రతవివ్రతఁ
గొమ్మలం గూర్చుండి కొఱుకుచుఁ దత్పుల
రసములఁ గ్రోలు కీరవ్రజంబు

నెయ్యంపుటలుకఁ బూనిన పెంటిపావురం

బును వెంటనంటు కపోతకంబు

సరసను ముద్దుముచ్చట లాడుకొనుచు మ

రంద మాస్వాదించు భ్రమరయుగము

గీ. ఆత్మవృత్తంబు నటియించినట్లు దోచి

కనులపండువుఁ గావింపఁ గాంచి యతఁడు

కొలఁది నేఁపటి కుత్కంఠగొని కడింది

వచ్చుచుండెను దనరాణివాసమునకు.

౪౨

ఉ. అత్తఁ దార్పకత్తై తగ నాతని డగ్గటి కాలు మ్రొక్కి “భూ

భృత్తనయా : త్వదర్థముగ నివ్వనమెల్లను రోసి తెచ్చితిన్

బుత్తడిబొమ్మఁ గాంతలకు మోహము రేఁగును దానిఁ గాంచ; నే

కోత్తరవృద్ధిగా సిరుల నొందరె ? త్వాదృశపుణ్య లియ్యిలన్.

౪౩

క. చెంపకుఁ జేరెఁడు కన్నులుఁ;

గెంపుల వెదఁజల్లుమోవి, గిరిక్రేపు లనన్

సొంపారు పయోధరములు;

శంపాలతఁబోని మే నెసంగును సతికిన్.

౪౪

క. ప్రాంచద్రుచి శశిని సురా

శించందగు దాని వదనలీలకు; నిరు లా

మించుంబోఁడి కురుల్; నే

త్రాంచలములు శఫరములకు నన్నాదమ్మల్.

౪౫

క. చిదిపియు దీపము వెట్టెం

గఁ దగ్గ పెనుసొగసు వయసు గలిగిన యా చి

న్నది పరిథవిల్లుచున్నది

మదనుండు సవారిగొను హుమాయి యనంగన్.

౪౬

క. తనయతిథి వగుట నీ కీ

వనదేవత యొసంగఁగా నుపాయనమును ని

వ్వనితామణి సృజియించెనో ?

యని తలఁతును; గాక కాన నతివ కలుగునే ?

౪౭

క. త్రైలోక్య మెన్నితడవలు

గాలించిన దానిఁ బోని కామిని గనరా

దేలా ? తినఁబోవుచు భూ

పాలక ! రుచి యడుగవలయుఁ బద ! చూపింతుఁ.”

౪౮

క. అని విన్నవింప నతని వ

దనంబు చేటంతగాఁగఁ దన కరవలయం

బును బారితోషికం బిడి

చనియెను వెన్నంటి యువతి సందర్శింపఁ.

౪౯

శా. వ్యాకీర్ణంబగు కేశపాశము నితంబాభోగముం గప్ప, న

స్తోత్రశ్రీ వెదఁజల్లఁగా వదనచంద్రుం, డంగలావణ్య మా

హా కల్గింపఁగ దాగురింతలకు లోనై కావిపుట్టంబునం,

దా కాంతామణి కోయుచుండె నటఁ బూజార్థంబు పుష్పంబులఁ.

౫౦

క. ఆ నెలఁత విని పదధ్వని

స్థానప్రత్యయముఁజేసి తలఁగక నిలువఁ

భూనాథుడు దగ్గఱి తన

చే నవలాచిగురుఁగేలు నేకొనఁబోయెన్.

౫౧

గీ. వాని ఘనసారవీటికాపరిమళంబు

వాని గళపుష్పమాలల వాసనలును

వాని మైపూఁతగందంపు వలపుపిండుఁ

గ్రమ్మ వెఱఁగంది మొగమెత్తి కొమ్మ గాంచె.

౫౨

క. కని యులికి స్వచిత్తాందో

శనమున కీ బెడదయే ఫలంబొకొ ? యనుచు

జనియెఁ బరాజ్ఞుని యయి పొద

వెనుకకుఁ బులిఁ గన్న లేడిపిల్లవలె వెనక.

అ. వె. తారసించి యంతఁ దారువుఁగ తైయు

నాపె యడుగుఁ దమ్ములందు వ్రాలి

“పడఁతి ! వీని చెట్టవట్టుము రాణివై

నేల నాల్గునెఱుగు లేలఁగలవు.

క. అడవిం గాచిన వెన్నెల

వడువున నీ చక్కఁదనము వమ్మువఱుప కి

యొడయని నగ రలరింపుము :

చెడిపోవక సార్థకంబు నేయుము బ్రదుకుక.

క. గనిలోఁ బుట్టిన రత్నము

జననాథునిశిరసు నెక్కు సరణినిఁ దరుణీ !

వసచరివి నీవు మా రా

త్తనయుని శిర నెక్కి వాని దాస్యముఁ గొనుమీ !

గీ. చిటికెవేసినమాత్ర నీ చెలువుకడకు

వేల్పుజవరాం డ్రహంపూర్వవృత్తి వత్తు;

వీధిఁ జనువేళఁ గిటికీల వీనిఁ గాంచు

యువతులకుఁ బోకము శూడుచుండుసుమ్ము.”

క. నావుడు “చీ చీ ! పోపో !

నీవెవతెవు ? వీఁ డెవండు ? నిప్పులతోడం

గావింపక చల్లాటముఁ

బోవుఁ” డని విదిల్చి త్రిప్పి మొగ మావలకున్.

క. బ్రతుకాస యున్న నీ పొల
మతివేగము విడిచి దొల కరుగుడు; కడు ని
ద్రితభుజగము మేల్కొలుపక
వ్యతిక్రమముచేత శాస్త్రీయగు నిక్కముగన్.”

౫౯

క. అని కన్ను లెఱవడ మన
మునఁ దనదగు నందచందములపై నేవం
గొని ధాతఁ బ్రువ్వఁదిట్టుచు
వనితామణి యుటజమునకుఁ బయనింపంగన్.

౬౦

ఆ. వె. ఒడుపుదప్పి వెడఁదపడగెత్తి బుసకొట్టి
పఱచు నురగి వెంటఁబడిన పగిది
మానభంగపడియు మానవేంద్రసుతుండు
వెలఁదిమానికంబు వెంటఁ దగిలె.

౬౧

క. శాపోపహతుని నలుపక
యా పావని దయ దలంప నాయమఁ దగిలెన్
బాపాచారుడు, మోహో
తాపావిష్టుడు గృతజ్ఞతాబద్ధులొకో!

౬౨

గీ. తనదు మంత్రంబు పాఠమిఁ దార్చుకత్తె
యెఱిఁగి యే పుట్టి మునుఁగునో? యిచటనున్న
ననుచుఁ బాటుత కంటికెంపునకు నళికి
యింద్రజాలాంగనయనా నదృశ్యయయ్యె.

౬౩

క. శ్రేయనంబు కపోతనివలె,
శ్వానంబు కురంగిఁబోలె, సర్పిని శిఖిచం
దానను, దద్యువతీమణిఁ
బూనిక వెంటాడె నా ప్రభుబ్రువుఁ డచటఁ.

౬౪

క. పులినోరికండ వడువున

వెలందుక యా బారినుండి విడివడి తమ యా

కులగుడినె దూతీ పతికడ

నిలిచెను దలఁ దడుముకొనుచు నిట్టూ ర్పెగయన్.

౬౫

ఆ. వె. అడుగులోన వచ్చి యొడయందు రోజుచుఁ

దడక విఱుఁగఁదన్ని గుడినెఁ జొఱుఁగ

నట సమాధి వదలి యార్పుచుఁ గనుతెప్ప

లాసనము నడల్పు నతఁడు దోచె.

౬౬

చ. తనకడ కేగుదెంచు జనతాహృదయస్థతమం బడంపఁగాఁ

గనుఁగవనుండి వెల్వడెడు కాంతులమొత్తము, బ్రహ్మతేజ మా

ననమునఁ దాండవింపఁగ వినములఁ జేయుచు నుద్ధతాళి, నా

జనవరు ముంగలం బరమశాంతుఁడు బ్రహ్మవరుండు గన్పడెన్.

౬౭

క. నరపతి రథసాగమనముఁ,

దరుణీతనూకంప ముఖవిధంబులఁ గని భూ

సురవరుఁడు తద్రహస్యము

స్ఫురింపఁ గీనియకయు సౌమ్యముగ తేనిఁ గనెన్.

౬౮

క. పరిమాణిచి యా విప్రునిఁ

దరుణీరత్నము హరింపఁదలఁచి ధరిత్రీ

శ్వరసుతుఁడు లాగి యెత్తియుఁ

గరాచురిని దుముకఁజోయెఁ గరిపై హరినాన్.

౬౯

క. అడుగు రవంతయుఁ గదలద;

కడింది మిఱుమిట్లు గొనెను గనుదోయియుఁ; దుం

దుడుకొందఁగ డెందం బొడ

యఁడు చిత్తరుబొమ్మవోలె నచటనె నిలిచెన్.

౭౦

క. కళ దప్పుచుండె మొగమునఁ;

గళవళ మెడ నతిళయించెఁ; గంపమొదవెఁ గా

ళుల; వాగ్బంధన మయ్యెను;

బులినింగనుగొన్న మేఁకపోతునకు వలెన్.

౭౦

క. అలుగఁడు, కలఁగఁడు, పలుకం,

డల పాఱుఁడు; రాకుమారుఁ డనలంబుకడఁ

గల తృణకణంబుగతి మదిఁ

దలదీల్చును మృత్యుముఖముఁ దరిసితి ననుచున్.

౭౧

క. పులుఁగులరాయనిఁ గాంచిన

చిలువకువలె వ్రాలె నృపతీశీర్షము నేలన్

మెలమెల్ల; శ్లాఘంగుండయి

తెలియక యసి జాఱ మ్రొగ్గతిలై నతనికిన్.

౭౨

గీ. పదియునాలుగు లోకముల్ భస్మరాశి

నలుపు కౌశికు దివ్యాస్త్రసంచయంబు

పెంపడఁగి మోకటిలై నిర్వీర్యమగుచు

బ్రాహ్మ్యతేజంబు నెవ్వఁడు ప్రతిఘటించు ?

౭౩

క. మృదువు సుతీక్ష్ణం బనుటకు

సుదాహరణ మిదియె; మౌని యురుశీతలదృ

ష్టి దహింపఁజేయఁ దొడఁగెను

గదా ! ప్రతాపతపనుఁ డగు క్షౌవరతనయున్.

౭౪

క. మరలను మొగమెత్తంగనె

తరుణీమణి గోచరించెఁ దల్లివిధముగన్

నరవతినూనునిడెందము

పరివర్తనమొందె భక్తిపరిపూర్ణంబై.

౭౫

క. స్వాహావై శ్వానరులా ?

ఆహైమవతీమహేశులా ? గీర్విధులా ?

శ్రీహరిరమలా ? యని సం

దేహించెను విప్రదంపతిని భూవుడొగిన్.

౨౭

గీ. కాదు మంత్రంబు; మాయయుఁగాదు; మందు

మ్రాఁకులుఁగావు; హేతు వీ మార్పుదలకు

ముగురుమూర్తులు నెఱుఁగరు ముని నిగూఢ

మగు మహాతేజపుబలంబు నన్యు లెంత ?

౨౮

క. భోగిని దిద్దంజాలును

యోగిగఁ; దామసుని సాత్త్వికోత్తంసునిఁగా;

రాగిని విరాగిగా నిల

నోగును బాగుగఁ దపస్వి యుత్తమదృష్టుల్.

౨౯

క. మౌనమునఁ గఱపుఁ దత్త్వ

జ్ఞానముఁ; బ్రేమమున గెలుచు శాస్త్రవతతిఁ; గ

ల్యాణ మొనర్చును భువి దుః

ఖానుభవంబున; మహాత్ముఁ డతిలోకుఁడకా !

౩౦

క. “అపచారమొనర్చిన నను

శపింప కలుగకయు దృక్ప్రసారముకతనన్

ఉపదేశించెను జ్ఞానముఁ

గృహ” నని కడు లజ్జనొందె నృపవరుఁ డెడఁదన్.

౩౧

క. ఆతనికథ యిట్లుండగ

నా తారువుక తైవల్ల నలరుంబోం ధ్ను

రీతిలపతివృత్తము విని

భీతమతిన్ వచ్చిరటకె వెదకుచుఁ ద్రోవల్.

౩౨

క. సురతటినీతీరములనఁ

బరమపవిత్రులయి పుణ్యవంతులయిన భూ

సురదంపతులను, బజ్జను

బరికించిరి ప్రతిశయానుఁ బతిని వెలందుల్.

౮౩

క. అతికాముకు నత్యుద్ధతు

నతియౌవనరూపబలమదాయత్తుని నీ

గతి నిస్తేజు నొనర్చిన

క్షీతిసురు మహిమకు వణంకి చేసిరి వినతుల్.

౮౪

క. మరియును విపదాశంకను

గరంబులను మొగిచి “తప్పుఁ గాఁచి యొసఁగుఁడీ

కరుణఁ బతిభిక్ష మా” కని

చెఱఁగులు సాఁచిరి మొగంబు జిగి మాయంగఁ.

౮౫

క. చల్లనిచూపుల వారల

యల్లంబులు పల్లవింప నొగి నమృతంబుం

జల్లుచు, మాటలఁదేనెల

జల్లులఁ గురియించు చిట్లు సల్లాపించెన్.

౮౬

క. “పురుషార్థంబుల మోక్షము

చరమము; ధర్మార్థకామ సామంజస్యా

చరణంబున లభ్యంబగుఁ

బరమం బగు లక్ష్య మదియె ప్రాణులకెల్లన్.

౮౭

గీ. బహుముఖంబుల ధర్మంబు పరిధవిల్లు

సత్యదానతపశ్శౌచశాంతిదాంతు

లనఁగ ఋజువృత్తితోడ వీనిని నడపుట

భవ్యమోక్షంపుఁ బ్రథమసోపానమండ్రు.

౮౮

క. తను నాశము నేసినవా

నిని నాశము నేయుఁ; దను మనిచినయతని మ
న్ను నటంచు శ్రుతిస్మృతు లె
ల్లను ఘోషిలు వేయినోశులఁ ధర్మంబున్.

౮౯

క. సతతంబు జనుఁడు ధర్మ్యవుఁ

గృతిచే ద్రవ్యముగడించి షీతి నది ధర్మో
న్నతికయి వినియోగించుట
ద్వితీయసోపానమండ్రు దీనినిఁ బెద్దల్.

౯౦

క. ధనదాసుండయి పురుషుఁడు

పొనరించును ధర్మదూరముగఁ జేతలు; దా
నను లక్ష్యమైన మోక్షము
గనిపింపద చాయయేనిఁ గనుచూపులకుఁ.

౯౧

క. ప్రతిరుద్ధేంద్రియవేగత

సతినిఁ ధర్మార్జనంపుసాధనమును గా
మతిఁ దలఁచి కాపురించుట
తృతీయసోపానమండ్రు దీనిని విబుధుల్.

౯౨

క. తఱియం జాలఁడు మోక్షముఁ

దరుణీదాసుఁడగు నరుఁడు ధర్మార్థంబుల్
నిరసించి ప్రవర్తించుట
దురితావహకార్య మందుఁ దూర్చి మనంబున్.

౯౩

మ. మలభాండంబగు నీ శరీరమును సమ్మానించి కై నేసి భూ

షలఁ జీనాంబరరాశి రేఖవ లిదే స్వర్గం బిదేమోక్ష మం
చలరుంబోడులఁ గూడి మానవుఁడు లాస్యంబాడుచుం బాడుచుం
గులుకుం బంగరుతూగుటుయ్యెలల దూఁగుం దత్త్వసమ్మాధుఁడై.

౯౪

మ. నరజన్మంబు వహించినాడ నని యానందంబునకా వీఁగుచుం
బురుషుం డక్కట ! ఉత్తరోత్తరశుభంబుల్ పొందు నాలోచనం
బు రహితేయక యావనంబుఁ జరితంబుకా వ్రేల్చి కామాగ్నిలో
ధరణిం బొందు నభోగతిం; దుదికి నుత్తామ్యన్మనస్కుండగున్.

౯౫

క. కడవంత కాయయును లోఁ

బడుఁ గత్తికి; శౌర్యధైర్యబలసాహసవం
తుఁడు తేఁ డెంత ? త్రిమూర్తులు
పడిపోవఁగలారు కాలు వదనము నందుకా.”

౯౬

క. అని యుపదేశింపఁగ నా

మునీశ్వరుఁ, డపాస్తచిత్తమోహులయి వధూ
జనములు రాకొమరుండును
మనుష్యతను గొంటి మనుచు మతి నలరి రొగిన్.

౯౭

గీ. ఆమరగంగాంబువుల స్నానమాడినట్లు

కడిఁది శాపావసానంబు వడసినట్లు
మించు సిద్ధాంజనంబు లభించినట్లు
పొలఁతులును తేఁడుఁ దలఁచిరి మోహ మెడల.

౯౮

క. జనపతి పునఃపునర్వం

దనముల నొనరించి క్షమాపణముఁ గోరియుఁ దాఁ
గనుఁగొన్న దృశ్యము సతీ
జనమునకు వచించుకొనుచుఁ జనె నెలవునకుకా.

౯౯

క. ఆదర్శప్రాయంబుగ

భూదారసుతుండు రాజ్యమున ధర్మము న
ల్పాదంబుల విహరింపఁగ
జేఁదుగ విషయముల రోసి క్షీతిఁ బాలించెకా.

౧౦౦

జాతక కథా గుచ్ఛము

ద్వితీయ భాగము

బ్రాహ్మణ జాతకము

క. తొలి బోధిసత్తుఁ డొకపరి

నిలయంబై పుణ్యమున, కనింద్యగుణుండై,

తిలకంబై సజ్జనులకుఁ,

గలిగెను బ్రహ్మాన్వయంబు కడు ధన్యముగాఁ.

౧

క. తోఁబుట్టువు ధర్మము; వి

ద్యాబుద్ధులె పెద్దబలఁగ; మార్యచరిత్రం

బే బహు సంపద; విప్రుం

డా బాలకుఁడు శకపురుషుఁ డంటకుఁ దగుఁబో !

౨

క. ఏతఁడు జననం బందుట

జాతి సమున్నతి వహింపఁ జాలును భువియం,

దాతని జన్మమె సఫలము;

లాఁతులుగారే యజాగశస్త్రన సదృశుల్ ?

౩

క. సుకృతావతారమగు తం

ద్రీకిఁ బుట్టిన సుతుఁడు భిన్నరీతిగఁ దగునే ?

ఒకవిత్తు నాటఁగా వే

తొకమొలక జనించునొక్క యుర్విని నెందుఁ ?

౪

గీ. బీజమున దాఁగిన మహోచ్ఛవృక్షమువలె

బాలకుండైన యాతని వర్తనమున

నిర్వచింపగరాక మనీషిమాత్ర

దృశ్యమానంబు మాహాత్య దీప్తి దాఁగె.

౫

క. తన వినయ విధేయతలకా,
 వినీతుల విధేయులుగను బెడపెద్దలఁ జే
 యును దనకు; వెలయును విల
 క్షణ మగు సతిశయ మొక్కొక్క జనునందు నిలన్.

౯

ఆ. వె. బాలుడైన సతఁడు వందనీయుండయ్యె
 బాలచంద్రుఁడట్లు ప్రజలకెల్ల;
 దినదినాభివృద్ధిఁ గొనుచున్న యతఁడెంత
 కనులవిందు నేయఁగాఁగలఁడో ?

౧౦

క. అందంబునఁ జందంబున,
 నందక వాఙ్మనసముల కుదాహరణంబై
 మందికి, నాతఁడు శైశవ
 మందును సదీసన్నయశము నంది వెలింగెన్.

౧౧

క. షీతి గురువులకు గురుండనఁ,
 బ్రతిభాయుక్తుం డతఁడు పరగుచు విద్యా
 తతిఁ గఱచె గురుగురుత్వముఁ,
 బ్రతిష్ఠఁ గావింప శిష్యభావాశ్రితుడై.

౧౨

ఆ. జీవరత్నమేని శ్రీ సముజ్జ్వలమౌనె
 సానఁ దీఱకున్న జగమునందు ?
 ఉజ్జ్వలించునే గురూపదేశము లేని
 చదువు సద్వివేకశాలికైన ?

౧౩

గీ. ఆ కుశాగ్రీయబుద్ధి విద్యాచయంబు
 నేకసంధాప్రతిగ్రాహి యగుచు నేర్చి
 ప్రాగ్రసరుడై సమస్తకలార్థితతికి
 గురుని మించిన శిష్యుడై వరలె నోలి,

౧౪

క. నేలయును విత్తనంబులు

మేలివియగు నేనిఁ బంట మేల్మేలగు; నా

చాలునఁ దెలివియుఁ గఱపులు

మేలివిగలవాఁడు గొనఁదె మేలగు విదైల్ ?

౧౨

గీ. తెలివితేటలు, వినయవిధేయతలును,

ధర్మమార్గానువృత్తి, యుదారవృత్తి

కలుగు నాతండు శిష్యుండుగా లభింపఁ

బూజ్యుఁడగుఁగాదె ముల్లోకముల గురుండు.

౧౩

క. ఒకపరి శిష్యుల కధ్యా

పకుండు బోధించి వలయు పాఠంబుల, వా

రికిఁ గల ధర్మారూఢినిఁ

బ్రకటింపఁ దలంచి యిట్లు పలికెను గూర్మిక.

౧౪

క. “ఉప్పుండినఁ బప్పుండక

పప్పుండిన నుప్పులేక పడుచుంటిఁగదా :

తిప్పలు మీర లెఱుంగరె ?

చెప్పంగా నేల యింటిస్థితి యెల్లదియున్.

౧౫

చ. నలుగురిలోని కేగుటకు నాన యగుంగద ! యట్టి చింకి పాఁ

తలు ధరియించి; యుండ నుచితంబగు నిల్లును బండ మంచముం

దెలియదె నాకు లేనికత ? తెల్లము మీక్కును నాదు వంటపా

త్రలు మరిఁగుండబొచ్చెలుగదా ! వచియింపఁగ నేల నా సిరిన్.

౧౬

క. నగనాణ్యంబుల కోసము

మగువయు బిడ్డలు నొనర్తు మారామును రేఁ

బగళులను శిష్యులారా !

మగనాండ్రకుఁ గలదె జాలి మగవాండ్రపయిన్ ?

౧౭

- గీ. సరిగఁ బ్రతిపూట తెన్ని విస్తళ్ళు లేచు ?
 నెన్ని యడుకును బియ్యం ? బిదెల్ల మీకుఁ
 జదివి వినుచుట చర్చితచర్చణంబు
 కలదొకో మీ రెఱుంగని కత యొకండు ? ౧౮
- క. తరమే ? విస్తరివంపును
 మరి సంసారంపువంపు మానవతతికిఁ
 సరిదిద్దఁగ ? నైనను బ్రతి
 నరుఁడు యథాశక్తి ప్రయతనము నేయవలెకా. ౧౯
- క. తలక్రిందఁ గొండయుండఁగ
 నిల రాలకు వెదకు విధిని; నీరుండఁగ శి
 ఘ్యులరై ధనార్థముగ వా
 రల వీరల దేబిరించు క్రమ ముచితంబే ? ౨౦
- అ. ఇంటికొక్క పోఁగు నిచ్చిన నిల్లాలి
 కగును జీరటందు రవిధమున
 సాయపడఁగ మీరు నా యిల్లు నిండదే ?
 యగును మీకు దాన నభ్యుదయము. ౨౧
- క. గురుదక్షిణ నర్పింపఁగ
 బరధనముల నపహరింపవచ్చును; దానకా
 దురితంబు రాదు; కావున
 నరుగుఁడు : కొనితేరు : డోపినట్లు ధనంబుల్. ౨౨
- గీ. చూచిరమ్మన్నఁ గొల్పివచ్చుదురు మీర
 లొక్కొక్కరు, నీమి నేయుటకుఁ దగరు ?
 పెద్ద తడవులనుండి యీ విషయ మెల్లఁ
 గడఁగియుం దెల్పు సంశయపడుచునుంటి. ౨౩

ఆ. మీరు సుతులవంటివారలు కావుట

వెళ్ళఁబోసికొంటి వెతల నిట్లు

తండ్రి కష్టములకుఁ దనయులుగా కెవ్వ

రాదుకొందు రన్య ? లయ్యలార !”

౨౪

క. అని తన దారిద్ర్యవృథ

వినిపింపఁగ దేశికుండు, విద్యార్థులకుఁ

మనమున శూలాఘాతము

లన నొక్కొకనుడియు వ్రణములం గల్పించెఁ.

౨౫

చ. గురువులు వారి పేదఱిమిఁ గూర్చి గడుంగడు సంతపించుచుఁ

ద్వరితగతిఁ దిశాతతికిఁ బైన మొనర్పఁగ శిష్యులెల్ల ని

ల్పిరి కొనితెచ్చి మ్రుచ్చిలియుఁ జేలములఁ ధనధాన్యరాశ్యలం

కరణగణం బహంప్రథమికన్ గురుభక్తిని వెల్లడింపఁగఁ.

౨౬

క. దురితం బుపదేశించిన

గురువులతో గ్రద్దులాడఁ గూడునుగానీ

దురితక్రియ కురరీకృతి

గురుభక్తి యనంగఁ దగునొకో ప్రాజ్ఞునకున్ ?

౨౭

క. పలుమఱులు “పరద్రవ్యా

ణి లోష్టవ” త్రనుచుఁ గఱిపి నీతులు పెక్కుల్

తలక్రిందుగ నేఁ దీతఁడు

వలకఁగ నేలంచు వారు భావింప రిసీ !

౨౮

క. స్త్రేయంబుఁ గఱిపిన యుపా

ధ్యాయుని పలు కాలకించి తన దెందమునఁ

రొయుచుఁ గడు గురుదూషణ

హేయం బని బోధిసత్త్వుఁ డేడ్చుచు నిలిచెఁ.

౨౯

క. వంచినతల యెత్తడు “వీ
క్షించం డాచార్యు” నన్యశిష్యుల ననువ
ర్తించఁదలంపఁడు; విద్యా
చంచువు మదివెఱచి కిల్పిషం బొనరింపఁ.

30

క. “రావేటి?” కనుచు మిత్రులు
“బోవేటి?” కటంచు గురువుఁ బోర్వెట్టిన నా
ధీవరుఁడు బోధిసత్త్వుఁడు
వాదిడిచి వచింపఁ డయ్యెఁ బ్రత్యుత్తరముఁ.

31

ఉ. ఇంగితవేదియైన గురు వీతని పాపవిదూరచిత్త వృ
త్తిం గనిపెట్టి శిష్యులకుఁ దెల్లముగా గుణపాఠ మొందు నే
ర్పంగను బోధిసత్త్వుఁ గని పల్కెని“బోగురుభక్తిశూన్య! ని
న్నుం గఠినుండవంచుఁ గృపణుండ వటంచు నెఱుంగ నింతకుఁ.

32

అ. చీమకుట్టినంత చేయకున్నది నీకు
నింత వినుచుకొన్న నింటిగోడు;
ఒకని కడుపుమంట నొక్క దేమెఱుంగు? శు
ష్కప్రియంబు లాడు జాణవీవు.”

33

మ. అని పల్కెఁ గురుభక్తిశూన్యుఁ డను పల్కాలించి యాతండు గ్ర
న్ననఁ “బాపంబుశమించుఁ గాత” మనుచుఁ గర్ణంబులఁ మూసికొం
చును “నా యీ యపచారముఁ నయివుఁ”డంచుం బాదపద్మంబులం
బ్రణమించుఁ రుదియించు నశ్రువుల జొల్వాఱంగ నేత్రంబులఁ.

34

క. “అనరాదుగాని మీరలు
పనిచిన కార్యంబు ధర్మబద్ధము గాదం
చును బోధించుచు నున్నది
యనయము నా యంతరాత్మ యత్యంతంబుఁ.

35

గీ. అంతరాత్మ విరుద్ధకార్యానువృత్తి
కొప్పకున్నది; వెనుదీయుచుంటిదాన;
నాకు నిక్కంపు గురుభక్తి లేకకాదు;
నాకు మిత్రులపైఁ గూర్చి లేక కాదు.

౩౬

క. ప్రవచించి ధర్మమార్గము
స్వవచోవ్యాఘాతముగను 'జౌర్యము ధర్మ్యం'
బవునని మీరలు గఱపిన
నవుగా దనఁగ మొకమోట మందుచునుంటిఁ.

౩౭

గీ. అకట ! 'దండు్యండు గురువు శిష్యాపరాధ
మున'నటందురుగద ! మిమ్ముబోటిబుధులు
నాకతన మీకు నెట్టి దండంబు వచ్చు
నో ? యటంచును బరితాప మొందుచుంటి.

౩౮

క. చౌర్యము ధర్మ్యంబని యా
చార్యుం డెవ్వండు వలుకు ? నది నేయునొకో
ఆర్యమనస్కుండు ? భవ
చ్చర్య మముఁ బరీక్షణంబు సలుపుటకేమో ?

౩౯

క. ఆకలి యసహ్య మగునెడ
నాకలముల మేసి బ్రదుకు టర్హముగానీ
యీ కరణి దుష్కృతంబున
కూకొట్టుట సముచితంబొకో మనుజులకుఁ ?”

౪౦

క. అని ధర్మబద్ధముగ నిటు
జనవంద్యుండైన బోధిసత్త్వుండు వలుకఁ
విని హర్ష బాష్పముల నా
తనిఁ గౌఁగిలిఁగొని గురుండు దగ ని ట్లనియెఁ.

౪౧

క. “అక్షేత్రంబున బీజము

ప్రక్షిప్తంబై నశించు; ఫలియించుగదా !

సుక్షేత్రంబున నయ్యది;

దక్షిణంబు ధర్మముల ముదంబును గొంటిన్.

౪౨

క. ఉపధాకుద్ధుండవు ! నా

యువదేశము నాటె నీకు యుక్తముగ; మహిన్

సుపురుషులు భవాద్యులు లుం

ద్రపురూపుగ; నాదుగురుత సార్థతఁ గాంచెన్.”

౪౩

క. అని మెచ్చి బోధిసత్త్వునిఁ,

గనుంగొనుచు నన్యశిష్యగణముం బలికెన్

“సునయజ్ఞుండగు నీతని

ననువర్తింపుండు ధర్మ మారాధింపన్.”

౪౪

క. అని యువదేశం బొనరిచి

యనేకముల నాశిష్యముల నర్పించియు నం

పినఁ, బోయి బోధిసత్త్వుండు

తనయింటికిఁ, గడపె జీవితము ధర్మరతిన్.

౪౫

జాతక కథా గుచ్ఛము

ద్వితీయ భాగము

బిసజాతకము

క. పావనముఁ బుణ్యతమమును

సౌవర్గరురంబు పగిది, జ్ఞానమునకుఁ బా

రావారము, సత్త్వమునకుఁ

దావును నగు బ్రహ్మకులము దగు నొకటి భువిన్.

క. జనవంద్యం బగు తత్కుల

మున నేడ్వరుసోదరులును బొరి నొక చెలియల్

జనియింప బోధిసత్త్వఁడు

దనరెన్ జ్యేష్ఠత్వ మొంది తద్వర్గమునన్.

క. శ్రేష్ఠులు విద్యల, గుణభూ

యిష్ఠులు, నిత్యముఁ బవిత్రు లివ్వసుమతిపై

గోష్ఠంబులకరణి, వయో

జ్యేష్ఠకనిష్ఠతలె వారియెడ సంతరముల్.

గీ. మావిచెట్టున జనియించు మావిపండ్ల;

రతనముల సంభవించును రతనపుగనిఁ;

బాలసంద్రంబున జనించుఁ బాలయలల;

తత్కులోద్భవు లెల్లరుఁ దత్త్వవిదుల.

క. గురుశుశ్రూషాదిక మ

క్కఱగొన కుద్బుద్ధ మయ్యె జ్ఞానం బా సో

దరసమితి; కిప్పపువ్వులు

పరిమళమున కెవరినేనిఁ బ్రార్థించెడినే ?

క. కలదు కుడియెడమలకువలె
నలంతిభేదంబు పెద్దయన్నకుఁ, దక్కుం
గల యెల్లసోదరులకును
బలువురి కది కానఁబడద వారికిఁ దక్కున్.

౬

సీ. ఆహరహంబును బ్రాహ్మమందు మేల్కొని పోయి
పాదాభివందనవ్రత మొనర్చు
పరమభాగ్యంబకా భావించి యనుదినం
బొగిఁ గావీసీరల నుడుకుచుండ్రు;
సాయాహ్నములయందు సరవి నొక్కెడఁ జేరి
తత్త్వగోష్ఠీ భాషితముల విండ్రు;
కనుదమ్ములకు నద్దుకొని రాతిరులఁ బాద
సంవాహనాదులు నలుపుచుండ్రు;

గీ. అడుగులకు నెల్లవేళల మడుగు లొత్తు
చాదిదంపతులంబోలె నవిరతంబుఁ
గొలఁదిమీతిన బత్తిమైఁ గొలుచుచుండ్రు
తల్లిదండ్రులఁ బుణ్యసోదరగణంబు.

౭

క. పితృమాతృదేవతలు నా
క్షీతినిం బ్రత్యక్షమైన జేజేలు నుఁడి !
ఇతరసురుల్ కా రిట్టిరు;
పితృనేవాపరులు బహుపవిత్రులుఁ బుణ్యుల్.

౮

క. కాలక్రమంబునం ద్రిద
శాలయము నలంకరింప నా పితరులు శ్ర
ద్ధాభుతఁ బితృమేధము నా
బాలురు నేసిరి పితృభారము చొలఁగన్.

౯

క. పరిణతమతు లయ్యును బిత్త
మరణజ నవశోకవివశమానసు లగుటన్
జీఱుతలు వార లొనర్తురు
కరుణాక్రందనము; మ్రింగఁగల రెవరు వెతన్.

౧౦

క. ఒకనాఁ డాతఁడు తమ్ముల

నికటమునకుఁ బిల్చి దాంతినిష్కతఁ జూపిం

పక బాష్పస్తంభనమును

మొకమున, వారికి వచించె బుజ్జవములతోఁకా.

౧౧

క. 'మరణంబె ప్రకృతి జీవుల :

కరయఁగ జీవితమె వికృతి' యను విబుధోక్తిఁ

స్మరియించుచు మీమది సో

దరులారా ! పితృమరణజతాపము విడుఁడీ !

౧౨

క. ఋణవశమున సంయోగము,

ఋణక్షయంబున వియోగ మెనయుచును దరం

గిణిఁబడ్డ కాష్టములనం

బ్రణయంబును ద్రుంచి ప్రాణివర్గము పఱచుకా.

౧౩

క. చెఱునుండి ముక్తిఁగాంచిన

నరుగతి నీ దేహబంధనము వీడి మహా

త్తరగతిఁ బొందెడి జీవుల

కొఱకై చింతింప బద్ధకోటికిఁ దగునే ?

౧౪

క. "జనియించుసర్వజంతువు

ననిత్యతయె వోలె నంకంబునఁ జే

ర్పును మొదట; దాదివలెఁ ద

జ్జననియుఁ బిమ్మట"నటన్న సత్యము వినరే !

౧౫

క. ఎవఁ డేకరసముగా మది

నవలోకమునేయు సంపదాపద లతఁడే

సువివేకి; విషామృతముల

చవి సమముగఁగొన్న హరుని చందమున ధరకా.

౧౬

క. పొలియ ఫలోన్మృఖవృక్షం

బిలఁ జెల్లును జింతిలంగ; నెండిన ముది మ్రాఁ
కులత్తై వగతురె ? ధరఁ బె
ద్దలమరణము పెండ్లిసాటిఁ దలఁతురు విబుధుల్.

౧౭

క. అని యూఱడించి జననీ

జనకులు లేనట్టి వెలితి స్వాంతమున నతం
దణుమాత్రఁ దోఁపనట్టులు
తనతమ్ములఁ జూచుచుండెఁ దత్పరమతియై.

౧౮

క. ఎఱకలను గప్పి పిల్లలఁ

బిరిరక్షించెడి పులుంగువలె నతఁడు స్వస్థో
దరులను గడుపున నిడుకొని
కరళతములఁగప్పి ప్రేమఁగాచుచు నుండెన్.

౧౯

క. మతినికా “జ్యేష్ఠోభ్రాతా

పితృసమ” యను సూక్తిఁదలఁచి పెద్దన్నను బూ
జితుఁజేయఁ దమ్ము, లాతఁడు
సుతులనువలె స్వాంగకముల చొప్పునఁ జూచెన్.

౨౦

క. ఆతఁడె తల్లియుఁ దండ్రీయు;

నాతఁడె దేశికుఁడు, చుట్టు మాతఁడె; మిత్రుం
డాతఁడె తమ్ముల కందఱి;
కాతఁడె త్రైలోక్యనాథుఁ డది యిది యేలా ?

౨౧

ఆ. వె. వాని సద్గుణాళి, వాని చారిత్రంబుఁ

గడిఁది మేలుబంతిగాఁ దలంచి
వ్రాయు నొరవడులను భ్రాతృవర్గము, కొల్పుఁ
దత్పదముల దేవతలను బోలె.

౨౨

- క. ఆతనిగృహంబు పుణ్య
క్షేత్రం బని, వాని నొక్క సిద్ధం డనియుఁ,
జేతమునఁ దలఁచి తమ్ముం
బూతమ్మన్యులుగఁ దలఁచిపోవుదు రతిథుల్. ౨౩
- క. తమ్ముల నందఱి నొకదివ
సమ్మన జ్యేష్ఠుండు పిలిచి సన్నిధికి, స్వచి
త్తమ్మన వేగొన్న రహ
స్యమ్మగు ఛావమ్ముఁ దెలుప సంకల్పించెఁ. ౨౪
- క. “పునరుక్తియుఁ జర్వితచ
ర్వణంబు నగుఁగాదె : యెల్లప్రాణుల వ్యథలఁ
గనుచుఁ గరామలకంబుగ
మనస్సు లయియున్న మీకు మరలఁ నొడువఁ. ౨౫
- క. జననము; మరణముఁ; గ్రమ్మఱ
జననము; మరణంబు; మరల జననమరణముల్;
గొనుచుఁ భ్రమించు జీవుం
డనేకశం బాత్మకర్మలనుభోగింపఁ. ౨౬
- క. సతముఁ దరంగాఘాత
ప్రతిఘాతంబులకుఁ జిక్కువడి యురువాతా
హతిఁ దలక్రిందగు నోడకుఁ
బ్రతి గాఁదే గేస్తు సంసరణదుంభహతిఁ ? ౨౭
- క. మీసాలతేనె నాఁ దగు
నీ సంస్మృతి సుఖముకొఱకు గృహమేధము గో
చీ సంరక్షింపఁగ న
న్నాసి పటాబోప మట్టు లర్థింతు జనుల్. ౨౮

జాతక కథా గుచ్ఛము

క. కూపస్థమండుకమువలెఁ

బాపము : గృహమేది యీ ప్రపంచముకన్నఁ

బ్రాహ్మింపఁదగిన దేదియుఁ

బైపై లేదనుచు నటనె భ్రమియించుఁ గడున్.

౨౯

క. వాసనల నుద్భవిల్లును

సీసాంసారికవిమోహః; మిది పురుషుం డ

భ్యాసమున జితేంద్రియుఁ డయి

దాసుఁడయి విరాగమునకుఁ దగ నార్పవలెన్.

౩౦

క. బహుమానలేశమును నా

కిహజీవితమందు లేమి నేను దసమునన్

అహములు ద్రోచుచు శమిన్

మహీయ మగు మోక్షమొంద మదినిఁ దలంతున్.

౩౧

క. చదివితిరి సర్వవిద్యలఁ;

బొదలితిరి వివేకభూతిఁ; బూర్ణప్రాయం

బొదవినది మీకు; నియ్యది

యదను గృహస్థాశ్రమంబునం దడుగిడఁగన్.

౩౨

క. కులవతు లగు యువతులఁ బెం

డిలియాడుఁడు; పూన్కి ధర్మనిష్ఠ మెలఁగుడీ :

చెలియలికిఁ బెండ్లి నేయుఁడు;

నిలువుఁడు కులగౌరవం బనింద్యచరిత్రన్.

౩౩

చ. అతిథిసపర్య నేయుఁడు; దయామతి వర్ణవివక్ష మాని; యు

చ్చతయును నీచభావమును జాతిగతంబులుగావు వర్తనా

గతములు; హింసకంబులగు కర్మలు వేదహితంబులైన దు

ష్కృతముల నుండు; గైకొనుఁడు శ్రేష్ఠసనాతనధర్మముల్ తగన్.

౩౪

ఆ. వె. కాకదంతగణనకై కడంగుటగాదె
బ్రహ్మమును గుఱించి ప్రశ్న సేత ?
ఉన్ననతఁడు లేకయున్నను శమదమా
దులను సేకరింపఁ దొడఁగవలయు.”

౩౫

క. అని యుపదేశింపఁగ నా
యనుజయు ననుజన్మలెల్ల రానతముఖులై
యని రేకగ్రీవంబుగ
మును దీర్మానించుకొన్న పొలుపున నిట్టుల్.

౩౬

క. “ఎది నీకు హేయ మయ్యెనొ ?
యది సముపాదేయ మెట్టులన్నా ! మాకుఁ ?
ఇదియేటి ప్రతీపత ? య
స్మదీయ మపరాధ మేమి ? మము విడిచెదవే ?

౩౭

క. అడుగిడుచు నీదునడుగులఁ
బడి సీతోపాటు మోక్షపదముం దఱియఁ
ఎడఁదం దలంచు మమ్ముం
గడువెనుకకు నెట్టి పఱవగా నెంచితివే ?

౩౮

ఆ. వె. ‘విందు మాకు మీకు మం’ దన్న చందాన
నాశ్రయించి శ్రేయమైనపదము
హేయమైనపదము నిట్లు తెల్పితి మాకు
నేల ప్రాతికూల్య మిట్లు గొంటి ?

౩౯

క. తన్నాశ్రయించు తరువులఁ
దన్నుంబోనివిగ గంధతరు వొనరించుఁ
నిన్నాశ్రయించు తమ్ముల
నన్నా ! యిటుమైలద్రోచు” టర్హమె ? నీకుఁ.

౪౦

క. అని పలికి తమ్ము వెంటం

గొనిపోమ్మని మరలమరలఁ గోరు చడుగులం

దున వ్రాలి లేవకుండిన

యనుజులఁ గొని యాతఁ డడవి కరిగెఁ దపముకై.

౪౦

ఆ. వె. వీరియింట బ్రదికి పెద్దకాలమునుండి

పిల్లలయిన వీరినెల్లఁ బెంచి

పెద్దలుగ నొనర్చు వృద్ధదాసి యొక్కర్తు

వెడలె నీడవోలె వెంబడించి.

౪౧

క. పరిశుద్ధమధురజలములఁ,

బరిమళిత ప్రసవ వితతిఁ బాద్యార్ఘ్యము లా

దరముగ నిడి వనదేవత

వరివస్యంజేయు నతిథివర్గమున కటకా.

౪౨

క. తమ్మికోలంకులఁ, బూటీ

రమ్ములు, ఫలతరుగణంబుఁ, బ్రాణప్రియులై

తమ్ముం గొలువఁగ భ్రాతృచ

య మ్మాకాంక్షించె నచట నావాసింపకా.

౪౩

క. విడిది నికుంజాంతరములఁ,

బడక శిలాతలములందుఁ, బ్రాశము బిసముల్,

మడుగులు నారలు కాఁగా

గడఁగిరి తపమునకు నియతగతి నా భ్రాతల్.

౪౪

క. ఎడనుండి విషయమలములఁ

గడిగిరి; చంపిరి సమూలఘాతము తృష్ణకా;

బుడమి న్నిరాశ్రయము లయి

యడుగులఁబడి వీరి యాశ్రయముఁ గొనె గుణముల్.

౪౫

శా. సాయాహ్నుంబులఁ దమ్ములందఁ తొక వృక్షచ్ఛాయఁ గూర్చుండఁగాఁ
 బ్రేయశ్రేయములం గుఱించి యతిగంభీరం బుపన్యాసముం
 జేయుం; దేల్చును దారతవ్యమును దజ్జేష్టుండు; వారెల్లరుం
 బీయాషంబును గ్రోలు చందమునఁ దృప్తింబొంది హర్షింపఁగఱ.

౪౭

క. కర్మగతిగుఱించి యొకపరి
 ధర్మంబునుగూర్చి యొక్కతఱి యందా యం
 తర్ముఖుండటఁ బ్రవచించును
 నిర్మోహము నొంద వి నెడి నీడజతతియుఁ.

౪౮

క. ప్రతిదిన మధ్యాహ్నములం
 దతిమృదుమధురంబు ధౌతమగు విసఖండ
 ప్రతతిని దాస్యర్పితమును
 స్థితకై సంకేతగము భుజింతురు వారల్.

౪౯

క. తమభాగము జ్యేష్ఠాను
 క్రమముగ నేతెంచి వారు కైకొను టాచా
 రము; కాని యొకపరి నిజాం
 శము కానంబడమి నుఱక చనె జ్యేష్ఠుఁ డొగిఁ.

౫౦

క. తెలియదు తమ్ముల కియ్యది;
 తెలియదు దాసికి; నతండు దెలుపఁడు పెఱవా
 రల కిట్లు; కడఁచె బదిదిన
 ములు జరుగుచునుండె ధర్మబోధలు దినముల్.

౫౧

క. దివసక్రమమున ధర్మ
 ప్రవచనశక్తియు నడంగె భ్రాతలు తద్దే
 తువుదెలియక సంకటపడి
 చివరికిఁ బ్రశ్నించి రత్నంబు చెప్పెనిజంబుఁ.

౫౨

ఆ. వె. దాని విన్నమాత్రం దమ్ములుం జెలియలు
నొకరుసూచుకొనిరి యొకరి మొగముం
దన్నుదోషి యంచుం దలఁతురో లాఁతులం
చెల్లవారి మోము పుల్లసిల్లె.

౫౩

క. తదుపరి యెల్లరు వినఁగం
బెదతమ్ముం డాత్మశుద్ధి వెలయింపఁగ బె
ట్టిద మగు శపథ మొనర్చెను
దదగ్రజుని చరణములను దాఁకుచు నిట్టుల్.

౫౪

ఉ. ఏతఁడు నీతిమాలి హరియింనెనొ నీ బిసఖండ భోజనం ?
జాతఁడు పుత్రపౌత్రులు, మహాధనధాన్యపశూచ్ఛయంబుం, గాం
తాతతి, వస్తువాహన వితానముం, బొంది సుఖించుఁగాత ను
ర్వీతలమందు శక్రవదవిం దలఁదన్నెడు వైభవంబుతోఁ.

౫౫

క. పిమ్మట నిది విని రెండవ
తమ్ముఁడు దనయన్న యడుగుఁదమ్ములకుఁ బ్రణా
మమ్మిడి కావించెను శప
థమ్మిట్లు నిజాకళంకతం బ్రకటింపఁ.

౫౬

క. “ధర నీ బిసశకలంబుల
హరియించిన పుణ్యశాలి యవనీపతియై
తరుణీశతపరివృతుడై
విరివిగ భోగించుఁగాక విషయసుఖంబుల్.”

౫౭

క. నతినేసి యగ్రజునకుం
దృతీయుం డనుజుండు బాసతినె నీ పగిదిఁ
“క్షితి నీ మృణాళచోరుండు
సతతము సురసతులఁగూడి సౌఖ్యము వడయుఁ.”

౫౮

క. ఈ సరణి నెల్ల తమ్ములు

బాసాడగ నొక్కరొకరు వాని కెరగుచు

దాని యనె నిట్లు “లీ పని

చేసినయది బ్రతుకుఁగాక షీతి వేయేడుల్.”

౫౯

ఆ. వె. అంత వచ్చి చెలియ లన్నకు సాఁగిలి

“నీదు కడుపుఁగొట్టు నీచురాలు

పడయుఁగాక రాజుపట్టపురాణియై

ప్రాజ్యరాజ్యసుఖము”లంచుఁ బలికె.

౬౦

క. మఱియును ధర్మశ్రవణము

కొఱకై యచ్చటికి వచ్చి కూర్చుండిన కొం

దలు యక్షులు శపథించిరి

“సిరితోఁ దులఁదూఁగుగాక న్నేనుం”డనుచు

౬౧

క. విని ప్రతి న లిట్లు జ్యేష్ఠం

డను “సోదరులార ! యీ బిసాపహృతికి మీ

మ్మనుమానించితి నేనిం

జనియింతు గృహస్థ నగుచు శతజన్మంబుల్”

౬౨

క. సురపతి విని శపథంబులఁ

దిరస్కరిణిఁ ద్రోసి యెదుట దీపింపఁగ సో

దరు తెల్లరు సాఁగిలి మ్రొ

క్కిరి వినయవిధేయతలు ప్రకీర్తితములుగా

౬౩

గీ. “అపహరించితి మీ బిసాహార మేనె

తావకమనఃపరీక్షకై తత్పరమతిఁ

బిన్నలయ్యును గ్హార్తస్థవిముఖు లైన

మిమ్ముఁ జూడంగ నా కక్కజమ్ము దోఁచు.

౬౪

క. ఇదిగో ! బిసత్తి; మత్కృత
కదర్థన క్షమింపుమయ్య ! ఘనమతి ! నాతోఁ
ద్రదివమునకు నేతేరుము
మదీయరథ మెక్కి యనుజమండలితోడఁ.”

౬౫

క. అని పలుకు వేల్పుతేనిం
గనుఁగొని పెద్దన్న బత్తిఁ గైమోడిచి యి
ట్లనె; “నీదు ప్రసాదంబును
గొనమికిఁ గినియకుము మమ్ము గోత్రధ్వంసీ !

౬౬

శా. ఆ నాకంబున నప్పరశ్శతముతో నా నందనోద్యానమం
దాన ర్తించుచుఁ బుష్పకుంజమృదుపర్యంకంబులఁ నీధుపా
నానందంబున సంప్రవర్ధితరతివ్యామోహముద్ధాత్మతఁ
నానాక్రీడలఁ దేలుచుంట బుధగణ్యం బైన కార్యంబొకో ?

౬౭

గీ. స్వర్గమైన మహేంద్ర ! నశ్వరమె కాని
శాశ్వతముగాద; మాకు శాశ్వతికసుఖము
వాంఛనీయంబు; కావున వలదు బొమ్ము !
ఇవ్విధంబున వేధింప కింకఁ బొమ్ము!

౬౮

గీ. అమరలోకాధివాసంబు నభిలషించు
వారి శోధింపఁగఁ బ్రయాసపఱపఁ జెల్లు;
శ్రేష్ఠనిర్వాణపదముఁ గాంక్షించియున్న
వారి రిత్తగఁ బీడింపఁ బాడియగునె ?”

౬౯

క. అనుటయు నా పురుహూతుఁడు
చనె లజ్జానతముభాంబుజాతుం డయి మె
ల్లన; నా సోదరగణమొం
దెను వాసన లార్పి తుదికి నిర్వాణంబుఁ.

౭౦

జాతక కథా గుచ్ఛము

ద్వితీయ భాగము

మహాకవి జాతకము

సీ. స్మరణమాత్రన సర్వదురితముల్ జెళించు
నమరప్రవంతి యెం దవతరించె;
ముక్కంటి ముంగిటిముత్యమైన భవాని
ఘనమైన యెవ్వని కడుపుపంట;
దివ్యతీర్థంబు సిద్ధిక్షేత్రము నటంచు
సప్తర్షి బృంద మెచ్చటఁ దపించు;
నమరలోకాధివాసము రోసి నిర్జరుల్
కాంక్షింతు రెయ్యెడఁ గాపురింపఁ;

గీ. గాక యత్యుచ్చశృంగసంఘాతముననె
యాభిజాత్యసమృద్ధిఁ, బుణ్యానుభావ
సంపదలచే, మహోన్నతస్థాన మొంది
యా హిమాలయవర్షతం బలరుఁ బుడమి.

క. మన బోధిసత్త్వుఁ దొకపరి
ఘనప్రమాణంబు గలుగు కపిరూపమునఁ
జనియించి యా తుషారా
ద్రిని వాసము నేయు నొక్కవృక్షమునందుఁ.

క. నరులకు నబ్బని గుణములుఁ
జరిత్రముఁ దితిక్ష గలిగి జగతి గురులకుఁ
గురువై యుండందగె; వా
నరుడే యాతండు ? మౌనినాథుఁడు గాడే ?

క. ఆ వానరేంద్రునడుగుల
నేవించి తరింపఁ దలఁచి చిన్నలుఁ బెద్దల్
వేవేలు వన్యజంతువు
లా వృక్షప్రాంతమందె యావాసించుఁ.

క. ఆ వనమందలి క్రూరమృ
గావళి హింసితనుబాసి యతిసాధువులై
గోవులవలె, గొఱ్ఱులవలె
నై వర్తించును దదీయ మగు బోధములన్.

౫

క. ధరియించి మృగాకృతులను
జరియించు తపస్విగణము సరణిని మృగముల్
పరమప్రశాంతమూర్తులు
నిరస్తమాంసాశనులుగ నెగడెను శుచులై.

౬

గీ. ప్రత్యుషంబున నందలి వన్యమృగము
లమరగంగాంబువుల స్నానమాడి వచ్చి
పండి రాలిన తియ్యనిపండ్లఁ దెచ్చి
పేర్కొ గురుదక్షిణగ సమర్పించుఁ గపికి.

౭

క. సతతం బయాచితోప
స్థితమగు ఫలమూలకందతీర్థంబుల జీ
వితమును నిలుపుచుఁ గర్మ
క్షతికాలం బెదురునూచు గతి నతఁ డుండెన్.

౮

క. ఒకదినమున నచ్చోటికి
నికటంబునఁ బటపటధ్వనివిమిశ్రితమై
“అకటకటా ! చచ్చితి”నం
చొకకూయి వినంగఁబడియె నుచ్చైస్వరమై.

౯

క. ఆ యార్తాలాపము విని
యీ యార్తత్రాత వానరేంద్రుఁ డాచుచున్
“ఓయీ ! చచ్చితి నిదె” యని
యా యాశకుఁ బలుగువాడె నతివేగగతిన్.

౧౦

చ. ప్రపతితజీర్ణపర్ణమయి పంకిలమై క్రిమికీట పూర్ణమై
ఉపగతదుష్టగంధమయి యుగ్ర మగాధము నైన యొక్కగ
ర్తపు సలిలంబులకా విధివిధానమునం బడియున్న మానిసికా
గపి కరుణాతరంగితమనస్కృతఁ గాంచె నటకా సబాష్పుడై. ౧౧

క. ధర నరుఁడు బ్రదుకు దాత్రీ
ధరంబుపైనుండి పడినఁ; దక్షకుఁడేనిం
గఱచిన “ఆయు ర్మర్మా
ణి రక్షతి”యటంచు విబుధనివహము వలుకుకా. ౧౨

గీ. నరకకూపంబుఁబోని యా ముఱికికూప
మున మునుంగుచుఁ దేలుచుఁ బుణ్యవశతఁ
గాలిఁ దాకిన పాషాణ ఖండకంబు
నాఁదుకొని నిల్చె నతఁ డలసాంగకముల. ౧౩

గీ. శోచ్యదశ మన్న యాతనిం జూడఁ గపికి
నైదుప్రాణంబులును బోయినట్టు లయ్యెఁ,
గపినిఁ గాంచిన యతనికి గతములైన
ప్రాణములు వచ్చిన ట్లయ్యె వాస్తవముగ. ౧౪

క. మరియును గపినిం గని యా
పురుషుం డిట్లనియె “నేను భూసురుఁడను నీ
గిరిఁ దిరుగుచు హృతధేనువు
కొఱకై మూన్నాళ్ళనుండి కూడొదవమినికా. ౧౫

క. ఈ కూపతీరజాత మ
నోకహ మెక్కితినిఁ బండ్లను భుజింపఁగ న
ఱ్ఱాకట మాడుచు; దుర్విధి
యా కరణినిఁ ద్రోసె నన్ను నీ గర్తమునకా. ౧౬

గీ. విఱుగఁ దరుశాఖ, పడి క్రింద శిరసు చిదుకఁ
జీలి కత్తులబోన్బోని రాలరాసి
యోడఁగా నెత్తు వజదలై యొడలినుండి
యవళగతి దొర్లిపడితి గర్తాంతరమున.

౧౭

క. ఏదేవుఁ డంపెనో నిను ?
నే దేవుఁడవో ? యిఁకేల ? యీ దుర్గతునిఁ
జేదెదుదవో యొడ్డునకుం ?
గాదందువో ? యగతికులకు గతి దైవమెకా ?

౧౮

క. ఏ పాపఫలమొ ? యీ మల
కూపంబునఁ గూలఁబడితి; ఘోరమయిన యిం
కే పాప మనుభవింపఁగ
నీ పగిదిని బ్రదికినానొ ? యెఱుఁగఁగనైతిఁ.

౧౯

క. సిరి పోయి చీడ వట్టిన
కరణిని హృతమయ్యెగోవు; గలిగెను నాకీ
దురవస్థ; యనర్థంబులు
పరంపరగ వచ్చుఁగద ! వివత్కాలమునఁ.

౨౦

క. అనుచును వాపోవు మను
ష్యుని దీనావస్థఁ గాంచి యుఱికెను గర్తం
బున కతని నెత్తఁగాఁ గపి;
ఘనుఁ డార్తత్రాత; లెక్కఁగా గొనఁ దొడలిఁ.

౨౧

క. దుమికియు వానిని స్వస్కం
ధముపైఁ గూర్చుండఁబెట్టి తగ నెగిరి యమాం
తముగాఁ దెచ్చె వెలి; కసా
ధ్యము గల్గదే హనుమదస్వయప్రభవులకుఁ ?

౨౨

క. ఆతనినిఁ దెచ్చి యొక చ

ప్రాతిపయిం బండఁబెట్టి ప్రాశంప ఫల

వ్రాత మిడి మానిచెను ఊత

గాత్రంబు వనోషధిప్రకాండము వలనఁ.

౨౩

క. దూరాపాతజమైన శ

రీరవ్యధ యుపశమిల్లఁ బ్రదులంగా ఊ

ద్యారము కరావస్థతమగు

తీరున నతఁ డొంది యొడలు దెలియని నిద్రఁ.

౨౪

క. తెలివొంది రెప్ప కంటిని

వలెఁ దన్నుం గాచుచున్న పార్శ్వస్థునిఁ గ్రోఁ

తులఁతేనిఁ గాంచి “నఖుడా :

అలసితి ననుమోసి నిద్ర నందుమ !” యనియెఁ.

౨౫

గీ. బడలియుంట నొడలు వానరనాథుండుఁ

గొలఁదితడవుఁ దానుఁ గూర్కఁదలఁచి

యావులింతుకొనుచు నాకేకరాక్షఁడై

కనులు మూసి నిద్రఁ గొనియెఁ బజ్జ.

౨౬

మ. నిదురం జెందిన యా ప్లవంగముని సాన్నిధ్యంబునం గూరుచుం

డ దురూహంబు జనించె వ్రాహ్మణుని దెందంబందు ”నీ క్రోఁతి క్రొ

వ్వి దృఢాంగంబయియుండె; దీనియొడలిఁ భేదించి మూన్నాళ్ళయం

గద దీఱంగ భుజించి మాంసమును నేగం జెల్లు” నం చిస్పిరో !

౨౭

క. అకృతజ్ఞము గద లోకం;

బొకఁ డన్నం బిడ్డ దాత కొగి నిడు సున్నం;

బొకరుఁడు నది దాటిన తె

ప్పకు నిప్పంటించి పోవుఁ బాపాత్మకుఁడై .

౨౮

ఆ. వె. బ్రాహ్మణాపసదుడు భావించి పైగతి
దానిమేలు మఱచి దయను విఱచి
వంశక్రీడి జెఱచి పాపకవాటంబు
దెఱచె నచట దాని యెఱచికొఱకు.

౨౯

క. పెనురాతిబండ నొకదా
నినిఁ గైకొని వాడు క్రోఁతి నెత్తిని విసరెఁ
గనికరమును గొని దూరం
బునఁ బడి యది దానిప్రాణములఁ గాపాడెన్.

౩౦

గీ. ఆ శిలాఘాతజాత మహారవమునఁ
గ్రోఁతి మేల్కొంచెఁ; జచ్చె విప్రుండు సగము
తా నొకండు దలంపంగ దైవ మొకటి
తలఁచు ననియును దుష్టుండు దలఁపఁ డకట !

౩౧

గీ. అడుగకయుఁ గ్రోఁతి యా బ్రాహ్మణాపసదుని
యాశ్రయమున వ్రేలుచున్న పాపాక్షరములఁ
జదువుకొని, రాయి నొడువు సాక్ష్యంబు వినియుఁ,
దెలిసికొనెఁ దత్కృతఘ్నత కలఁతవడక.

౩౨

క. చచ్చినవానిం జంపుట
మెచ్చిన పని గాదటంచు మెదలక కపి వా
విచ్చక చూచుచు నిలిచెను;
ఎచ్చటి చూపో! దహించె నీ బ్రాహ్మణునిన్.

౩౩

గీ. సాధువుల చల్లచూపె యసాధువులను
నిట్టనిలువునఁ గాల్చును నీ తొనర్ప
కవనిని “మృదు స్ఫుటీక్ష” యటన్నసూక్తి
యర్థమయ్యె నటంచు బ్రాహ్మణుండు వగచె.

౩౪

శా. అంతం బల్కెను వానరుం డీటులు విప్రా! పొందఁగాఁ బోకుమీ!
స్వాంతంబందు భయంబు నా వలన; నీ శైలంబునం దున్న యీ
జంతువ్రాతము విన్న నీ చెనఁటిచేష్టఁ నైఁప; దిక్కాన దా
టింతుఁ రమ్మని యావనాంతమున విడ్డెం దెచ్చి వానిం దయఁ.

౩౫

గీ. పుచ్చె నొడ నెల్ల; నా పాదమూర్థముగను
ముసరె నీఁగలు; క్రుశ్కెను బురుగులు వడెఁ;
బివఁదొడఁగెను జీమునెత్తురులు సతత
మచిరకాలంబుననె బ్రాహ్మణాధమునకు.

౩౬

క. ఇలు వెడలించిరి బిడ్డలు;
తొలఁగిరి చుట్టములు; స్నేహితులు పెడమోమై
తలఁగిరి; దేశబహిష్కృతి
గలిగె గృతఘ్నతఫలంబుగాఁ గుష్టగుటఁ.

౩౭

క. చూడఁగాఁ జుట్టంబును
వేడఁగా వేలుపేని వెలయకయు రుజా
బీడితుడై తను రోయుచు
గాడుపడు చతండు పోయె గారడవిఁబడిఁ.

౩౮

క. ఇడవయ్యె దరులు ఫలముల;
నిడవయ్యెను నీకు లేకు; లిరవైనను దా
మిడవయ్యె గుహలు వానికిఁ;
జెడుగునకు సహాయపడ దచేతనతతియుఁ.

౩౯

క. తుదికి మహాప్రస్థానము
మది సలుపఁగ నిశ్చయించి మఱలక చనుచుఁ
ఎదురైన యెరగలిం బడె
“నిదె : ప్రాయశ్చిత్త” మనుచు నీ దొనఁగునకుఁ.

౪౦

★

జాతక కథా గుచ్ఛము

ద్వితీయ భాగము

శ్రేష్ఠ జాతకము

క. జనియించె బోధిసత్త్వం

డనవద్యుడు షీతిఁ దృతీయమగు వంశమునకా

ధనకనకవస్తువాహన

సనాథమై నాటఁగొలెఁ బ్రశస్తి నది కొనెకా.

౧

క. సిరియు సరస్వతియుఁ బర

స్పరప్రతిస్పర్ధఁ బూని సతతముఁ దత్సం

దరిలోచనవదనంబుల

గురుబలమున నాక్రమించికొనియుండి రొగిన్.

౨

క. జనరత్నం బగు నాతని

వనితారత్నంబు చెట్టవట్టెను; “రత్నం

బును గూడును రత్నం” బను

జనవాక్యము రిత్తవోక సార్థతఁ గాంచెన్.

౩

క. నిరతంబును “ధర్మస్య

త్వరితాగతి” యన్న లోకవాచోయుక్తిన్

స్మరియించుచు నా వైఖ్యుడు

జరియించుచు నుండుఁ బుణ్యసంగ్రహపరుడై.

౪

క. మహి పెలుఁగు ద్వికరుఁ డాతఁడు

సహస్రకరుఁ డగుచు దానసమయములందున్

బహుధా ద్వినేత్రుఁడయ్యును

సహస్రనేత్రుఁ డగు నర్థిసంతతిఁ గాంచన్.

౫

క. ఇలఁ దార్తీయాకం బగు

కులమున జన్మించియున్న, గొనములచేతన్

జెలువొందె నాతఁడగ్రిమ

కులమున కగ్రిముఁ డటంచుఁ గొని పెనుకీర్తిన్.

క. కులధనము పదాన్యత్వము,

కులవ్రతము సత్యసూక్తి, కులదేవతని

ర్మల మగు ధర్మము, మన యీ

కులీనవైశ్యునకు నతని కులయువతికినిన్.

క. ధర్మార్జితస్వవీర్తము

ధర్మారాధనముకొఱకె తా నర్పించున్

ధర్మజ్ఞుం డగు నాతఁడు

నిర్మోహముఁ గొనక విషయనివహమునందున్.

గీ. వినుట “నన్యైగత స్వయం విష్ణు” వనియు

“నతిథిదేవోభవ” యటన్న యార్షసూక్తి

నతఁడు చీరికిఁ గొనక ప్రాణాత్యయంబు

నహరహంబును గావించు నతిథిపూజ.

క. అడిగిన మేరకు దానం

బిడుచున్నను యాచకాళి కీతని కోశం

బిడుచుండె నక్షయంబుగ

విడిముడి : వర్షించునో ? కుబేరుఁడు కూర్మిన్.

గీ. అతఁ డొకదినంబునను దేవతార్చనంబు

దీపధూప నైవేద్యముల్ దీఱిచికొని

యన్నపరిషేచనంబు నేయందలంచి

యాఁగె నొకత్రుటి వత్తురో ! యతిథు లనుచు.

క. అదనున “భవతీ భిక్షెం

దదా”తనెడు నుడిని శ్రేష్ఠితనయుఁడు విని త

త్సుదతీమణికి వచించెను

“దదీప్సిత మొనర్చు” మనుచు దయ దళుకొత్తఁ.

౧౨

క. శిరసావహించుకొని యా

తరుణీమణి భవునియాజ్ఞఁ, ద్వరగా నరిగెఁ

బరిపూర్ణ భక్త్యభోజ్యం

బరివాణంబును గ్రహించి యతిథి కొసంగఁ.

౧౩

గీ. కడచి కక్ష్యంతరంబు లా పడఁతిమిన్న

నడచుచుండంగ నట్టింటినడిమి నిలిచె

నిడుదకోఱలు, మిడిగ్రుడ్లు, వెడఁదనోరు

కారుమేనును బెన్నదం గల యొకండు.

౧౪

గీ. దయ్యమొ ? పిశాచకంబొ ? ప్రేతంబొ ? యనుచు

దరుణి భయమొంది వెనుకకుఁ దిరిగివచ్చె;

నతిథిపూజకుఁ గలిగిన యంతరాయ

మునకుఁ బొగులుచుఁ దన దెందమునఁ గడింది.

౧౫

క. ఒనరింప కతిథిపూజను

జనుదెంచిన సతినిఁ, దద్వచస్సంభ్రమముఁ,

విని యచ్చెరువడి యాచెలి

మనోభయం బుడిపి శ్రేష్ఠిమణి మదిఁదలఁచెఁ.

౧౬

క. “భూతప్రేతపిశాచ

వ్రాతము నాయెల్ల చొచ్చి వర్తించుట కే

హేతువు ? మదీయ మగు పా

పాతిశయము నేఁడు బ్రద్ద లయ్యెనొ యిట్టుల్ ?”

౧౭

క. అని వగచి భక్త్యపూర్ణం
 బును బాత్రం బతిథికొసంగఁ బోయెను దానై;
 కనఁబడె నా నడిచావడి
 మునుపటి భూతంబు ఘోరమూర్తి భయదమ్మె.

క. మరియుం గనఁబడె నయ్యెడ
 దురధిగమము నరకమొకటి; దోచిరచటఁ గిం
 కరు లాయుధపాణులు ము
 స్కరు లగు జీవులను బాధ సలుపు చనేకుల్.

క. కలయో ? నిజమో ? మాయా
 విలాసమో ? తాను దానో ? పెరియో ? యెదియుం
 దెలియక, పాపము : వైశ్యుఁడు
 కళవళపాటును వహించి కడు నట నిలిచెన్.

ఆ. వె. అక్కజంబు వడుచు నా శ్రేష్ఠి కనుచుండ
 నా సుదీర్ఘ దంష్ట్రుఁ డా విరూపుఁ
 డా కరాళమూర్తి యట్టహాస మొనర్చి
 వాని డగ్గఱించి పలికె నిట్లు.

క. “ఎఱుఁగుదువో ? లేదో ? చూడుము
 నరకం బీ దృశ్య; మేను నరకాధిపతిఁ
 గఱచుచుఁ బొగడ్త లాత్మం
 భరు లగు నర్థులును దానపరు లుందు రిటన్.

క. కనుమీ : పూర్వార్జిత మగు
 ధనంబు వ్యయపఱచి త్వద్విధంబున నరకం
 బున మ్రగ్గు వదాన్యులను; మ
 హిని ‘అతి సర్వత్ర వర్జయే’త్తని వినవే ?

క. మునువెనుకలఁ గనకయుఁ దల
మునకలుగా నున్న ద్రవ్యమును జలమువలెన్
దినమిటు వెచ్చించుట నీ
యనంతరీయులను బెద్ద యలఁచుట గాదే !

౨౪

గీ. తన్నుమాలిన ధర్మంబు దగదుసుమ్ము
మొదలు చెడునట్టి బేరంబు పొదలునోయి ?
కట్ట ! త్వదనంతరీయులఁ గడుపుమాడ్చి
యే మహాపుణ్య మార్జింతు విట్టికృతుల ?

౨౫

గీ. కాన నీవెట్టిదానంబుఁ గట్టిపెట్టి
మరలి పోపొమ్ము ! వచ్చిన మార్గముఁబడి
ఆప్తవాక్యంబు గైకొమి ననుభవించు
వా ఫలం” బని బెదరించె నా యముండు.

౨౬

గీ. ఆ యధర్మోపదేశంబు నాలకించి
శ్రేష్ఠీపుత్రుండు వొంది యచ్చెరువుఁ బలికె
“విశ్వమున ధర్మరాజున్న పేరిఁగొనియు
నేతిబీరను జేసికొంటివె ? మహాత్మ !

౨౭

క. నరకంబు దానఫల మని
యెఱిఁగించితి వీ వొకండ విల్లంటివి; మా
గురుదేవుఁ డెఱింగించిన
తెఱఁగున వర్తింతు; మంచిది యదే నాకు॥.

౨౮

క. సుమతులు బుధులర్థో మూ
ల మనర్థానామటం ద్రిలాతలమున దా
నము వెలి యగు ద్రవ్యము భో
గ్యము గాదుగదా ! యగంధ మగు సుమమువలెన్.

౨౯

క. అతిథులె నాకుం బరదే

వత; అతిథిసపర్య నాకుఁ బ్రాణముకన్నన్
సతతముఁ బ్రియతర మగు; దు
ష్కృతమైనను దానినిం ద్యజింప మహాత్మా !

౩౦

క. మును దానంబు లొనర్చిన

ఘను లొందిన ఘోరనారకమె వచ్చుత నా
కును; గాలవిశంబము నైఁ
పను నాతిథ్యమున" కనుచు వై శ్యుఁడు వడిగఁ.

౩౧

క. పిలుదివియక చొరఁబడి యా

నరకంబున యుద్ధమల్లు నాయంబునఁ జె
చ్చెరఁ జనుచుండంగాఁ ద
న్నరకముఁ గింకరు అదృశ్యతంగనె యముఁడుఁ.

౩౨

క. చని శ్రేష్ఠి యతిథి కర్పిం

చిన నా మధురాన్నపాత్రఁ జేకొని యతఁ డా
త్మను మోదపడుచుఁ బలు దీ
వన లర్పించుచును వై శ్యవరునకుఁ జనియెన్.

౩౩

జాతక కథా గుచ్ఛము

ద్వితీయ భాగము

రురుజాతకము

సీ. కనికరంబునఁ గాచుఁ గడుపున నిడుకొని
శరణుఁ జొచ్చిన క్షుద్రజంతువులను
ద్యాగం బొనర్చును దన జీవనంబెల్లఁ
బాదాశ్రయముగొన్న ప్రాణులకును
దన కౌఁగిటికిఁ దార్చి తనుపుచుండును దన్నుఁ
గాల్పంగ వచ్చిన కారుచిచ్చు
నర్పించి సంజీవనౌషధులను మన్ను
నఖిలకాలం బామయాతురులను
గీ. విడుదు లర్పించును మహర్షి బృందమునకు
గగనచరులైన వేలుపుగమిని గనుచు
సతముఁ బైకెత్తి శృంగహస్తముల మ్రొక్కు
నొక్క కైలంబు పుణ్య సముజ్జ్వలంబు.

౧

క. ఆ గిరిని నానుకొన్న మ
హాగహనమునందుఁ దన్మృగావళి పుణ్య
శ్రీగురుఫల మన రురువై
యోగీంద్రుఁడు బోధిసత్త్వుఁ డుదితుం డయ్యెకా.

౨

ఆ. వె. పంచవన్నె చిలుక వలె, రంగురంగుల
పూలరాసి చందమునను, మరియు
మాయితాప్రహీణ మారీచ విధమునఁ
ఇరగె రురువు చిత్రవర్ణ మగుచు.

౩

- క. ప్రభుశక్తి గలదు తద్వా
గ్విభవంబునఁ గాకయున్నఁ బెద్ద లటఁ
ఇభహారిముఖసత్త్వంబులు
స్వభావ ఘాతుకత మాని చరియించునొకో ! ౪
- క. కనుఁగవ, మొగమున, నెమ్మెయి
ననన్య సాధారణము మహాతిశయముఁ గ
న్గొని యన్య వన్యమృగములు
వినీతతను రురువు గురువు పేర్కొనిఁ గొలుచుఁ. ౫
- గీ. ప్రాయమునఁ బిన్న ధైర్యదర్పములఁ జిన్న
యయ్యు మిన్నయ్యె రురువు మృగావళికిని;
జగతి దివ్యాంశకలితపాషాణకంబు
రాజరాజులకును సమర్చ్యంబుగాదె ? ౬
- క. జననాంతరీయ వాసన
లనువృత్తము లగుట నిజము ప్రాణికిఁ; గాకుం
డిన నీ రురు వెక్కరణిని
ననుత్తమార్షేయచరిత కాస్పద మయ్యెఁ. ౭
- క. ఎర కాశించుచు మృగయుల
యురులందుం జొఱక విడువ కున్నయిరవునుఁ
దఱికిం దొరకిన కొలఁదియు
గఱికపరక లొగిని మేసి కాలముఁ గడపుఁ. ౮
- క. ఆ రురు వొకనాఁడు నదీ
తీరంబునకుం బిషాసఁ దీర్చుగ బోఁగా
దూరమున నీరి నడుమం
బూరుషుఁ దొకఁడగపడియె ముమూర్షావస్థఁ. ౯

చ. మునుఁగుచుఁ దేలుచున్ మరలమున్నుచుఁ దేలుచు నీటి వెల్లువన్
బెనుసుడులన్ భ్రమించుచు శ్రమించుచుఁ గన్నులఁ దేలవైచుచున్
“మనుపుడు న”న్నటంచును నమస్సులవేడుచుఁ దీరవర్తులన్
మన రురువున్నచోటికిఁ గ్రమంబున వాఁ డరుదెంచె నేటిలోన్. ౧౦

చ. పిలువఁగ నోరురాక పెదవిం గదలించుచు, నశ్రుపూర్ణ దృ
క్కులఁ బ్రసరించుచుం దెసలకుం, గొనయాపిరితోడఁ దన్నదీ
జలములఁ బోవువానిఁ గని సత్వర మా హరిణంబు చూడె; దు
ర్బలులయినన్ సహాయపడవత్తు విపన్నులకున్ దయాశువుల్. ౧౧

గీ. చూకి రణవీరుఁ డట్లు లీఁడుచును వడిగ
డాసి యవలంబనార్థ మాసాస గొన్న
దీనజనునికిఁ దోక నందించి చేతి
కురుతరాయాసమున నీడుచు చొడ్డుజేరెన్. ౧౨

క. ఎక్కడఁ బ్రవాహవేగం ?
బెక్కడ నీ యబలహరిణ మీఁది మనుష్యుం
దక్కించుట ? సాహసమునఁ
బెక్కిటికి ? లక్ష్మి తాండవించునుగాదే ? ౧౩

క. వరమేశ్వరుండె రూపాం
తరమునఁ దన సుకృతలవమునన్ సాయపడున్
ధర నరున; “కనాథో దే
వరక్షిత” యటన్న విబుధవాక్యము సరిరాన్. ౧౪

క. ఆ రురు వీ గతి వానినిఁ
దీరమునకుఁజేర్చి మోసి తెచ్చి స్వకీయా
చూరస్థగృహమునకు, శ్రమఁ
దీటిచి ఫలమూలసంతతినిఁ దిన నొసఁగెన్. ౧౫

క. నాన్నాకు లుంచుకొని తన

సన్నిధి, నాతనికిఁ గూర్చి స్వస్థతఁ బనిచె

“గన్నది విన్నది గాదీ

తె”న్నని యాతండు విస్మితిం గొని యనియె.

ఆ. వె. “నరుఁ డొనర్చ రాని పరమోపకారం బొ

నర్చు నీకు నేమొనర్తుఁ బ్రతిగ

నీ ఋణంబుఁ దీర్చ నేర్తునే ? చచ్చి నీ

కడుపునందుఁ బుట్టుకలను గనియు.

ఉ. వెల్లవయందుఁ గొట్టుకొని వెళ్ళెడి నన్నుఁగొంచు నొడ్డులం

బల్లిదులుఁ ద్రుమంబుల విఛాతిని నిల్పిరి కాని కావఁగా

నీళ్ళఁ జొఱం దొకండు; నవనిం బ్రతివానికిఁ దీఁపి ప్రాణముల్

బెల్లముకన్న; నీవాకఁడవే ! విపరీతతఁ దోచి తీగతి.

౧౮

క. కాయ మొనర్చితివి తృణ

ప్రాయంబుగ మనుష నను స్రవంతికిని; దృఢ

ప్రాయత ననుఁ దలఁచిరి తమ

త్రైయన్యులు; దగదె ? నిను మహాత్మ వనంగణ.”

౧౯

క. అతఁ డిట్టులు శ్లాఘింపఁగ

స్తుతులకుఁ దన శిరసు వ్రాల్చి తోడ్తో రురు పీ

గతిఁబల్కె “నీదు సుకృతమె

బ్రతికించెను; నాదు సాయపాఠెంత సఖా !

౨౦

క. నిను వేఁడుదు నే నొక్కటి

యనుగ్రహింపుము ! మదీయమగు నావాసం

బునుగూర్చి నన్నుఁగూర్చియు

జనులకుఁ దెలుపకుము మిగుల సంతోసింతు.

౨౧

క. అనుకొనకు కృతజ్ఞతగా
ననుగూర్చి ప్రశంసనేత నలుపురికడ; నా
మనవినిఁ జెల్లించుటయే
యనుకొమ్ము కృతజ్ఞతగఁ ద్వదాత్మమునందున్.

౨౨

క. తమజోలికి రాకున్నను
మముబోంట్లకు నెసరువెట్ట మార్గింతు రర
ణ్యములందుఁ గిరాతులు; పు
ణ్యముఁ బాపములేదు వారి కాత్మలయందున్.

౨౩

క. జనలోభనీయ మగు నా
తనువున కాశించి పట్టదలఁతురు తేఁడుల్;
మనియుండి కష్టజీవుల
కును నేవ నొనర్చు గలదు కోరికి నాకున్.

౨౪

క. ఒకవేళఁ జంపకయు నను
నికటంబున నుంచుకొన్న, నిజముగ లోకో
పకృతిన్ ఘటింపఁజాలని
స్వకీయ దేహంబు వ్యర్థభర మని తలఁతున్.”

౨౫

క. అతనిని నివ్విధిఁ బలుమఱు
బ్రతిమాలియు రురువు వాని బాసలుగొని నేన్
హితుని గతిన్ వీడ్కొలిపెను
మతిమెచ్చుచు మృగగుణాశి మనుజుం డరిగెన్.

౨౬

క. కలఁగనె నాదేశప్రభు
లలనామణి చిత్రవర్ణలలితంబై క
న్నులవిందుగొలుపు మృగమును
దెలవాటెడి తఱిని నిది గతించిన పిదపన్.

౨౭

క. సుదతియు “నభూతపూర్వం

బద్ధుష్ట పూర్వంబు మరియు నశ్రుత పూర్వం

బిది”యని మేల్కొని యెడఁదం

దదాశగొని పతిని డాసి తగ నిట్లనియెఁ.

౨౮

క. “కలఁగంటి నాథ ! తైలముఁ

గలిపినయలవోలెఁ జిత్రకాంతుజ్జ్వలమై

లలితమగుమ్మగము; దానికిఁ

ద్రులోక సామ్రాజ్యలక్ష్మి దిగదుడుపు సుమీ !

౨౯

క. మన లీలోద్యానంబున

మన యంతఃపురమునందు మనతో విహరిం

చును; నా కల నిక్కల యని

మునుపెఱుఁగవె ? తెమ్ము; దానిఁ బొ”మ్మని కోరెఁ.

౩౦

క. “ఏతాదృశ హరిణము మును

సీతకుఁ దేఁజాలఁడయ్యె శ్రీరాముఁ; డిగో !

నా తరుణి కిత్తు స్వర్గముఁ

బాతాళము వెదకి” యనుచుఁ బతి శపథించెఁ.

౩౧

క. స్వయముగఁ గాంతాప్రీణన

కయి కానుకలిచ్చుచుం ద్రహర్నిశముఁ బతుల్;

ప్రియురాలి కోర్కిఁ దీర్పఁగఁ

బ్రయతింపరె ? యదియు జన్మఫల మనుకొనరే ?

౩౨

చ. పిలువఁగ నంపి యంతఃబృథిపీపతి వల్వర వేఁటకాండ్ర నా

కలఁగనుఁగొన్న వన్నెల మెకంబును గూఱిచి తెల్పి “మీరు కా

నల, గిరికందరంబులఁ, దృణస్థలులం, బొదలఁ, నదీతటం

బుల వెదకుండు పోయి మృగముంగొనితెండిట కక్షతంబుగాఁ.”

౩౩

క. అని పలుక, వారు నలు దెస

లను బరిశీలించి మృగము లక్షింపక తే

నిని దాసి తెలిపి రీ గతి

“నన్వతముగా కెట్లు స్వప్న మగును ఋతముగాఁ.”

౩౪

క. అంతటఁ బోసీయక భూ

కాంతుం “డా మృగముఁ జూపఁగలవానికి న

ర్పింతును మదర్థ రాజ్యము

సంతసముగ” ననుచుఁ బుడమిఁ జాటింపించెఁ.

౩౫

క. క్షీతి మండలి తద్దోషణ

ప్రతిధ్వనించుచును వాడవాడల యందుఁ

మితిఁగడచియు వ్యాపించెను

బ్రతివానికి నాశపుట్ట రాజ్యము వడయఁ.

౩౬

చ. తొలుతట లేడిచే నుపకృతుం డగు మానిసి యీ సువార్త చె

వ్వలఁబడ హర్ష మొందియును పూర్వము దానికిఁ దా నొనర్చు బా

సలను దలంచి పొందు మది సంకటపాటు; వహించు మోమునఁ

వెలవెలపాటు; గాంచు గరణీయము దోషక తొట్రుపాటునుఁ.

౩౭

క. వెఱచుచుఁ గళవళపడు చి

క్కరణీని నాతండు కొలఁదికాల, మనుకొనెఁ

“సరి రా మోకా లొడ్డుట

తెఱగే ? యిక ముందు బ్రదుకు తెరు వొకఁ డున్నే ?

౩౮

క. ధనమూలము గద లోకము;

ధనశూన్యుఁడు తృణసముండు; ధనమున సిద్ధిం

చును సర్వకార్యములు; ని

ర్థనుండు జీవచ్ఛవంబ ప్రాణులయందుఁ.

౩౯

క. నరకము స్వర్గము నెవ్వరు
పరికించిరి ? దురిత సుకృతఫలము లటంచుం
గఱపెడి కుమతుల నేటికి
సరికుఁగొనఁగఁ? ద్రోసిరాజు సలుపవలవదే !

౪౦

క. చినుకులకుఁ జెలుపు నిండునె ?
యనయము ధర్మానుబద్ధ మగు నల్పార్థం
బున నరుని కడుపు నిండునె ?
జనుండు సుఖపడ నధర్మచరితంబె తగున్.

౪౧

క. కలుష మొక వేళఁ గలిగిన
నలయిష్టాపూర్తముల సమాచరణమునం
దొలఁగింపవచ్చుఁ 'గర్మం
బులు పాయవె కాంచనమున' భువి జనములకున్ ?"

౪౨

క. అని యెంచి మున్ను లేడికిఁ
దనచేసిన ప్రతిని లెక్కఁ దలఁపక చనియెన్
జనపతికి జాడఁ దెలుపఁగ
ధనలుబ్ధులు లుబ్ధకులకుఁ దాతలు గారే ?

౪౩

క. చని తేనిం గనుఁగొని యా
తనిచేతఁ దదర్థరాజ్యదానంపుఁ బ్రతి
జ్ఞను దృఢపఱిపించుక వా
నినిఁ గొని యా హరిణ మున్న నెలవున కరిగెన్.

౪౪

ఉ. పందెను బాటఁ గొండచిలువల్; పులి మొత్తము బొబ్బరించె; వే
దండము లాచరించె భయదం బగు బృంహితముల్; వరాహపుం
బిండులు ఘర్జురించె నడవిం బడి వారలు పోవుచుండఁ బో
కుండ నిరోధముం జలుపు నోజను దద్రురు రక్షణార్థమై.

౪౫

జాతక కథా గుచ్ఛము

ఉ. కంటకముల్ పదంబులకుఁ గాఁడుచునుండెను; దాకి గట్టిగా
మంటలు గొల్పె తాలగమి; మార్గము దాఁగెను గానరాక ము
క్కంటికిఁ; గారుచిచ్చెదురుగాఁ బఱతెంచెను బోవుచున్న చె
న్నంటులకున్ నిరోధము నొనర్చి సహాయ మొనర్ప లేడికిన్.

౪౬

క. వంకలు దొంకలు దాటుచు
సంకటపడు చివ్విధమునఁ జనఁ జన రురుపా
దాంకపరిభ్రాజితమై
శంకాతంకములు లేని స్థాన మగపడెన్.

౪౭

క. అచ్చటి కలంతి దవ్వనఁ
బచ్చిక పట్టునను గనవు పరకలు దినుచున్
విచ్చలవిడిఁ దిరుగుచుఁ గ
న్మచ్చటగా మృగమొకటి కనుంగొన నయ్యెన్.

౪౮

ఉ. అంతట నా కృతఘ్నుఁడు నృపాగ్రణి కిట్లను “జూడవయ్య ! భూ
కాంత ! విచిత్రవర్ణ మగు కాయము గల్గి సురేంద్రు వింటితోఁ
బంతము లాడు చున్నటులు భాసిలుచున్న కురంగకంబు; నీ
కాంతకు మొన్న స్వప్నమునఁ గన్నడి నట్టిది ! యిట్టిదే కదా !”

౪౯

క. ఆనుచుం జేయెత్తియుఁ ద
ర్జనిచేఁ జూపించుచున్న సమయముననె యా
తని బాహువు చిన్నంబయి
జనపతి యచ్చెరువడంగ జాతెను నేలన్.

౫౦

క. కా దిండ్రజాల మయ్యది;
కాదయ్యది మంత్రశక్తి; కానంబడుఁబో !
మేదిని నత్యుత్కట దురి
తాదుల కుచిత మయిన ఫల మా నిముసమునన్.

౫౧

క. పిమ్మట నెకిమీఁ డా హరి

ణమ్మను బట్టంగఁ దలంచి నలుదెసలకు నై

న్యమ్మనిపి ముట్టడింప మృ

గమ్మా కోలాహలమ్ముఁ గని వెఱచి మడిఁ.

౫౨

క. నలుఁగడలను నిప్పంటిన

యలువలె, నల్లిక్కుఁ జొంగు నేకుల నడుమం

గల దీవివోలె నా మృగ

మలజడివడియెం బ్రతిక్రియాశూన్యంబై.

౫౩

౧. “నాకుం గాలము దాపురించినది యీనాఁ డెందులకా డాఁగినకా
నా కీ మృత్యువు దప్పునే ? కనుకఁ జింతల్ వంతలుకా మాని ని
ర్భీకత్వంబున డాసి ధర్మపథముకా విన్నింతు” నంచెంచి యా
జ్ఞాకాంతుం బఱతెంచి డగ్గఱి కురంగం బి ట్లనెం బిమ్మటకా.

౫౪

క. “మన్నిఁ గొని నన్ను నీవే

పున్నెంబాఱింపఁ జిత్తమునఁ దలచితివో ?

నన్నెవ్వ రెఱింగించిరొ ?

అన్నా ! తెలుపవె ?” యటంచు ననె దీనముగకా.

౫౫

క. వెఱగుపడి రురుముఖంబున

నరవాక్యము విని, శరాసనము డించి ధరా

వరుఁ డా ప్రక్కన నిలిచిన

నరుఁజూపు “చితంఢె నిన్ను నా కెఱింగించెకా.”

౫౬

క. అని మరియేమో పలుకఁగ

జనపతి పూనంగ సరభసంబున మృగమా

మనుజాధమునిఁ, గృతఘ్నునిఁ

గనుఁగొని నిట్టార్చి “మిత్రఘాతీ !” యనియెకా.

౫౭

క. విని కళవళించెఁ బురుషుఁడు;

జననాథుఁడు తెల్లఁబోయి సరిదికొనియుఁ “గా

రణమేమి యిట్లు లంటకు ?”

నని యడుగఁగ నొడివె హరిణ మాద్యంతకథకా.

౫౮

క. “ఏతాదృశ మగు మృగమును

భూతలమునఁ గనము; వినము; ముని యెవ్వఁడో? యీ

రీతిని జనించె” ననుకొని

చేతులఁబతి మొగిచె; మరి వచించె నరునికికా.

౫౯

క. “ఓరీ ! మిత్రద్రోహి !

ఓరీ ! విశ్వాసఘాతి ! ఓరి కృతఘ్నా !

ఓరీ ! పాతకి ! యింతటి

క్రూరుండవె ! నిన్ను మన్నిఁగొన నఘ మున్నే?”

౬౦

చ. అని చుఱక త్తినిం బెఱికి యాతనిపై దుముకంగఁబోవఁ జ

య్యన హరిణంబు భూపతికి నడ్డము వచ్చి వచించె నిట్లు “లో

జనవర ! యీతఁ డిప్పటికె చచ్చె సగంబు; తెగెం గరంబు; వీ

నిని నిఁకఁ జంప నేల ? దయనీయుఁడు గాఁడె యమూదృశం డీలకా ?

౬౧

క. ధనలోభంబునఁ గాఁబో

ఁను వీఁ దొనరింపఁగాఁ గలుషకార్యముఁ బూ

నెను; లోభంబునఁ గొమరుఁడు

జనకుని వధియించుచుంట జగతిం గనమే ?

౬౨

క. బలవత్తరంబు లోభము

బలిఁగొనుఁబో ! యెంత యెంత పండితులను; ని

య్యల నేటికి నెదురీఁదెడి

బలియుఁడు గోటికి నొకండు పరగునొ ? లేఁడో ?

౬౩

క. వీఁ దేలోభంబున నా

జాడను నీకెఱుకపఱప సాహసపడె వా

యోడక చెల్లింపుము నీ

యాడిన బాసఁ బిఱువీఁకు బతిపాప మగుట.

౬౪

క. ఆతఁ డది విని తల నఱకిన

వితమున, శరధారచేత విదళించిన ప

ద్ధతి, నొందె మర్మవేధను;

క్షీతిఁ గీడుకు మేలునేత శిక్ష యగుఁగదా !

౬౫

క. హరిణోపదేశమున భూ

వరుండు రాజ్యార్థ మొసఁగ వాఁ డర్పించెన్

హరిణమునకు; దానిం గని

నరపతియు స్వరాజ్య మర్పణముఁ గావింపెన్.

౬౬

క. “నాకేటికి రాజ్యం బవ

లోకిందితిరే? మృగంబు లోకంబున ము

న్నేకడను రాజ్య మేలెనె ?

త్తైకొని మీరాజ్యముల సుఖంబుగ మనుఁడీ!”

౬౭

క. అని హరిణము రాజ్యంబులఁ

బునరర్పణనేయ, స్వార్థమును తేనికి న

ర్పణమును గావించుచుఁ ద

జ్జనుండు మునివృత్తి నుండ సంకల్పించెన్.

౬౮

క. క్షితిపతి కోరెను “నీకుం

బ్రతినిధి నై యేబువాఁడ రాజ్యము; నీవే

గతి నాకు; దేశికుఁడవై

హితోపదేశములు నేయుమీ !” యని బత్తిన్.

౬౯

క. అమ్మాట సమ్మతించు మృ
గమ్మును గూర్చుండఁబెట్టి కనకరథముపై
నమ్మానవపతి గొని రా
జ్యమ్మున సింహాసనమ్ము నందునిచెఁ దగఁ.

౭౦

క. కొలువుం దీర్చిరి పలు పె
ద్దలుఁ బిన్నలుఁ బ్రకృతులుం బ్రధానులు సామం
తులు మిత్రులు మొదలగు వా
రలు మృగబోధశ్రవణపరం బగు నెడఁదఁ.

౭౧

గీ. అంత బోధింపఁ గడఁగె నిట్లా మృగంబు
దీవ్యతేజంబు మోమునఁ దేజరిల్ల
“మొదటి పాఠంబు మీకుఁ జెప్పెదను వినుఁడు
“ఆత్మవత్సర్వభూతాని” యన్న సూక్తి.

౭౨

క. ఆకటా ! వినోదమని వేఁ
టకుఁ జని ప్రజ సత్త్వ సంకటము నేయును; బి
ల్లికి నెది చల్లాటమొ : యెలు
కకు నయ్యది మృత్యు వంఁచుఁ గన రెద వారల్.

౭౩

క. తన ప్రాణ మెంత తీపో !
జనులారా ! మానవునకు, జంతువులకు నె
ల్లను గూడ నంత తీఁపని
యనుకొనఁడేలా ? వివేక మన్నది యున్నే ?

౭౪

ఆ. పె. ఈఁగలేని, జీమలేని, దోమలునేని
మానవుండు పట్టఁబూనినంత
ఆత్మరక్షణార్థమై కడంగును లెస్స;
బ్రదుక జీవి యెంత పరితపించు ?”

౭౫

చ. అనుచు హితోపదేశము మృగాగ్రణి యాయఁగ భూమిపాలకా
గ్రణి విని నాఁటఁగోలెఁ దన రాజ్యమునం గల దిర్యగావళిం
దనయులఁ బోలె, సోదరుల నాయమునన్ గనుఁగొందు నంచు నొ
య్యన శపథం బొనర్చి కఠినాజ్ఞ నొసంగెఁ గిరాతజాతికిన్.

౭౬

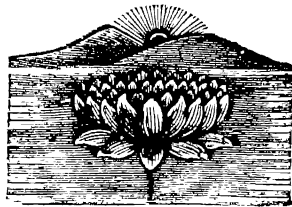
క. హరిణంబీగతి ధాత్రీ

శ్వరునకు నుపదేశ మిచ్చి స్వస్థలమునకున్

అరిగె; నృపుం డపు డపు డా

రురువుం దరిసించి వినును గ్రొంగ్రొత్తకథల్.

౭౭

జాతక కథా గుచ్ఛము

ద్వితీయ భాగము

శశజాతకము

క. జనియించె బోధిసత్త్వం

డనఘుడు శశరూపియై; నిజాంకముగా దా
నినిఁ దాల్చి విధుఁడు కుటిలుఁ, డ
తనిఁ దాలించి పశుపతియును దాల్చిరి యశమున్.

౧

క. శశధరవంశజులెల్లరు

విశాల ధర్మైకవృత్తి విశ్రుతయశులై
అశరణశరణ్యులై కడుఁ
బ్రశాంత విషయరతులగుచుఁ బరగిరి భువిపై.

౨

గీ. ఆ మహాశయ ముదయించినట్టి యదను

క్షితి మహోదయమంచుఁ బ్రసిద్ధినొందె
నది మహత్తమ పర్వమం చనిరి బుధులు
ఆ పదము నేడు భాక్తమై యవనిఁజెల్లు.

౩

గీ. అల్పమయ్య గుణాళి ననల్పమగుచు

నబల మయ్య సదాచార సుబలమగుచు
జంతువయ్య సురశ్లాఘ్య చరిత మగుచు
నా చెవులపోతు భువినిఁ జెన్నాటుచుండె.

౪

క. ఆ కుందేలు వసించిన

యాకుం బొద పూతమనుచు నద్దాని సుమా
నీకంబుఁగోసి సుర పూ
జాకల్పనమును బొనర్తు సంతతము మునుల్.

౫

గీ. ఆ చెవులపల్లి వసియించు నడవియందుఁ
దరులమొత్తంబునకుఁ గాపు దఱుగదెప్పుడు;
నెండ వయ్యెను నెలయేళు లెండతఱుల;
వసుధ ముక్కూరుఁ బండు నా ప్రాంతమందు

౬

క. లతికలు, సుమంబులును, ఫల
తతులును, దొల్లింటికంటెఁ దగెఁ గ్రొంగ్రొత్తై;
పతగప్రతతి విలక్షణ
రుతములఁ గన్పట్టె మధురరుచులఁ గొలుపుచుకా.

౭

క. తనుఁ దగ శుశ్రూషించెడు
వనసత్త్వంబులకుఁ గఱపుఁ బ్రత్యహము నహిం
సన, మతిథినేవ, సద్వ
ర్తన మది ప్రచ్ఛన్నమునివిధంబున ససిగాకా.

౮

క. పులులకు సింగంబుల కే
స్థులకుం బందులకుఁ దోచెను శశంబు గడుం
బలవత్తరం బటంచును
బలిగొనునో తమ్మ టంచు భయ మెద నిండెకా.

౯

ఆ. వె. ఒక్కనాట శశక మొద్దఁ గూర్చుండిన
ఛాత్రకల్పవన్య జంతువులకుఁ
బెక్కు ధర్మములను వివరించి తెలుపుచుఁ
బలికె ధర్మసార వాక్యమిట్లు.

౧౦

గీ. “బుద్బుదప్రాయ మాయువు పుట్టినట్టి
ప్రాణులకునెల్ల; దయ గానఁబడదు లవముఁ
గాగడాల్వేసి వెదకినం గాలుని మది;
‘వడిగలది ధర్మగతి’ యన్న నుడిని వినరె ?

౧౧

గీ. ధర్మములనెల్లఁ ద్యాగ ముత్తమ మటండ్రు;
త్యాగమునఁ బ్రాణితతి యమృతత్వ మొందుఁ;
ద్యాగమున జంతువులు బీదలయ్యు లెన్న;
సానఁ దఱిగిన రతనాలు చాల వెలుంగు.

౧౨

ఆ. వె. త్యాగహీనమైవ ద్రవ్యంబు వర్జ్యంబు
వలపులేని పువ్వుపగిది; నిస్సి
దీఁపిలేని చెఱకుతీరున హేయంబు
విజ్ఞు లెవరు దాని విడువకుండ్రు ?

౧౩

క. న్యాయార్జిత విత్తంబును
జేయుఁడు త్యాగంబుఁ; గాంక్షనేయుఁ దెడందఱ
శ్రేయఃప్రాప్తికిఁ; బాప
ప్రాయాచారంబు భువి నవద్యము నుండీ !

౧౪

క. వాడని కూపోదకమున
కీడగుఁబో : లోభిద్రవ్య మిల దూషితమై;
వాడెడి కూపోదకమున
కీడగుఁబో : దాత ద్రవ్య మిల భూషితమై.

౧౫

ఆ. వె. ఉర్వి లేరొకో ? “పరోపకారార్థ మి
దం శరీర”మన్న ధర్మసూత్ర
మనుసరించి జన్మమును ధన్యపఱచిన
ఘనులు బుధులు ద్రవ్యకథ యదెంత ?”

౧౬

క. అని లెన్న ధర్మబోధం
బొనరించెడి సమయమందె యొకయతిథి మహో
గ్రనిదాఘగ్లానిం గొని
చనుదెంచెను నడచి నడచి సాంద్రపిపాసఁ.

౧౭

గీ. ఆతఁ డిట్లని యజచె “మహాత్ములార !
విప్రుఁడను; వృద్ధ; డప్పికె బీకె యెండె;
గడుపు కాలుచునున్న చాకటికిఁ గడిది;
తడఁబడును గాళ్ళు; సత్తువ యడఁగిపోయె. ౧౮

క. పుడినెఁడు జలంబులును గ్రు
క్కెఁడు గంజియు దొరక కకట ! కృశియింపంగా
నొడలు కికారణ్యంబునఁ
బడి తూలుచు సోలు చిట్లు వచ్చుచు నుంటిన్. ౧౯

క. బ్రతికింపుఁడు ! బ్రతికింపుఁడు !
సదయాత్మకులార !” యనుచు శశముండిన యా
పొదముం దతండు కాశులఁ
గదపంగా రామిఁ గూలఁగాఁబడె నకటా ! ౨౦

క. రొప్పుచు రోజుచు బిట్టుగ
రెప్పలఁ దేలంగవై చి మృతకల్పందై
'యప్పప్ప !' యని యొగర్పెడి
యప్పాటుని డానె నా శశాదిమృగంబుల్. ౨౧

ఆ. వె. అతనిఁ గాంచి పఱచి యనుకంప దెసలకు
నాహరించి జలము లాకుదొప్పఁ,
గందమూలఫలములం దెచ్చి యర్పించె
నోలి వన్యమృగము లొక్క బొకటి. ౨౨

గీ. ప్రాణములు దేటుకొనిన వాఁపానమునను
గందమూలఫలాదులఁ గనఁడు తృప్తి;
నలఁతఁజాయఁడు; దొంటి స్వాస్థ్యంబుఁ గొనఁడు;
బ్రాహ్మణుండొ ! పరీక్షింపవచ్చు వేల్పొ ? ౨౩

గీ. మరియు నాహారముం దేర సరిగె నవియుఁ
జఱచఱను దిక్కులకు నొక్క శశముదక్క;
ముసలి కాపుటఁ జాలక పొగులుచుండె
నయ్యదియుఁ దన్నుఁ దలఁచుచు వ్యర్థమ నని.

౨౪

క. “అతిథిని నేవింపని నా
బ్రతుకేటికి ? నాదు మే నుపాయన మిత్తుఁ
గొతుకక” యని యయ్యది ని
శ్చితమతియై యతిథితో వచించెను బేర్కికా.

౨౫

క. “మలమల మాడెను దరుగు
లృలతాగణ మీవనమున; మందున కై నకా
ఫలముం గాయయుఁ దోపవు;
బలవత్తుద్బాధఁగొంటి పాపము : కట్టా !

౨౬

క. ఓ యతిథి దేవ : యన్యో
పాయన మిడ శక్తి లేమి భక్తి నొసఁగుదున్
నాయొడ లిదె : భుజియింపుము
నీ యాకలిఁ దీర్చుకొమ్ము : నిలుపు ముసురులకా.

౨౭

అ. వె. శాస్త్రములు వచించు “జాతస్య మరణం ద్రు
వ” మృటంచు; నింకఁ బరుల కొఱకు
నాత్మ దేహమును సమర్పించి జంతువు
అమరమైన పదము నందుఁగాదె !”

౨౮

క. అని యేతాదృశ భాగ్యము
తనకు లభించుట మహాముదంబునఁ బ్రాంతం
బున నున్న యెరగలింబడ
మన బాపఁడు నిలిచి తత్సమక్షమున ననెకా.

౨౯

క. “పురుహూతుఁడ నేను సినుం

బరీక్షణము నేయు పొంటె వచ్చితి; నాతో

నరుదేరుము స్వర్గమునకు;

సరి యెవ్వరు లోకమందు శశమా ! నీకుఁ.”

౩౦

క. అని పలికి యగ్నితప్తం

బును శశకము నమ్మతహస్తమునఁ దాకి తగం

బొనరించి సచేతనముగఁ

గొని చనియెఁ స్వర్గమునకుఁ గూరిమి వెలయఁ.

౩౧

జాతక కథా గుచ్ఛము

ద్వితీయభాగము

సుతసోమజాతకము

క. ప్రభవించె బోధిసత్త్వుడు

శుభసమయమునందు మదనసుందరతనుడై

విభవోజ్జ్వలుడై సాధు

స్వభావుడయి తొలుతఁ గౌరవకులేందుండై.

౧

క. సుగృహీతనాముఁ డగు నా

జగతీపతిపుత్రకుండు జనియించిన దా

దిగఁ దగె నభూతపూర్వం

బుగఁ బండువులపయిఁ బండువులు లోకమునన్.

౨

క. కల్యాణధర్ముఁ, డాతఁడు

బాల్యప్రభృతియు; దిశాయవతితతికి శిరో

మాల్యంబై; భువికి సుధా

కుల్యయి యతనికీర్తి కొఱలుచునుండున్.

౩

క. ఆనాఁడు, నేఁడు, లేఁడు న

మానస్కంధుడగు నొక్కమానవుఁడు ననూ

చానుండగు నా భూపతి

సూనునకు స్వకీయధర్మసువ్రతనిష్ఠన్.

౪

క. కృతలక్షణుండు, బహువి

క్రతుండు, సమ్మాన్యుడతఁడు సుతసోమాఖ్యన్

క్షీతినిం బ్రఖ్యాతిం గొనెఁ;

గృతయుగపురుషుండఁటందు రెల్లరు వానిన్.

౫

క. షీతివరుడు, “యతోధర్మ
స్తతోజయ” యటన్నసూక్తి, “ధర్మంచర” యఁ
శ్రుతివచనంబును మది న
ప్రతిమం బగు మంత్రములుగ భావన నేయుఁ.

౬

గీ. ధర “శరీర మాద్యం ఖలు ధర్మసాధ
న మ్మను” బుధోక్తి నతఁడు సత్య మొనర్చెఁ
దమకుఁ బ్రత్యక్షదేవుండు ధరణి విభుఁడె
యనుచుఁ బ్రజలెల్లఁ గేల్మోడ్చి రతనిభక్తి.

౭

క. షీతిదేవి పుణ్యఫలమున
నతండు దగ యౌవరాజ్యమంది వెలింగెఁ;
గృతకృత్యతఁ గంటిమి యని
పితరులు ముదమొంద నతని ప్రియులు చెలంగఁ.

౮

ఆ. వె. తెలిసికొనుచునుండుఁ దెలిసియే యున్నను
ధర్మములు సుభాషితము లతండు;
వచ్చికఱపుచుండ్రు వానికంతర్ముఖు
లయిన పండితేంద్రు లనుదినంబు.

౯

క. ఒక చెవితోడను విని వే
తొకచెవితో విడుచుచుండు రొకకొందఱు ధ
ర్మకథల్; మన సుతసోముఁడు
సకలము హత్తించి వాని సాధననేయుఁ.

౧౦

చ. తమినొకనాఁడు రాసుతుఁడు ధర్మకథాశ్రవణంబు నేయు స
త్సమయమునందుఁ బౌరజనసంతతి సాధ్వససంభ్రమాంగకం
పములఁ గడుం దడంబడుచువచ్చి “నమోనమ” యంచు హస్తయు
గ్మము మొగిడించి మ్రొక్కిరి మొగంబుల దైన్యము వ్రేలుచుండఁగఁ

౧౧

మ. మరియుఁ వారలు వల్కి రివ్వినధముగఁ “జ్ఞేనాథపుత్రా! సుదు
ష్కరుఁడుఁ దుర్దముఁడుఁ సుదాసు సుతుఁడౌ కల్మాషపాదాఘ్నిఁ డా
శరుఁ డొక్కఁడు ద్విత్వీయకాలుఁడన బల్ శక్తిఁ విజృంభించి యీ
పురవాస్తవ్యులఁ జంపితించిటకు బర్హుల్ వాఱుచున్నాఁడిగో!

౧౨

చ. ఎఱుగవె యా సుదాసు ధరణీశు? నతం దొకతూరి కాననాం
తరమున కేగి వేట కట దైవవశంబునఁ జెప్ప సిగ్గగుఁ;
స్మరపరిపీడ్యమానుఁడయి సంగమముం బొనరించె సింగపుం
గరితను; దాన నయ్యదియు గర్భముఁ దాల్చి కనెం గుమారునిఁ.

౧౩

క. ఆ యర్చకుండు స్వసజా
తీయుఁడు గాదనుచు నది మదిం దలఁచెనొ? యే
మో? యచ్చటం ద్యజించియ
పోయెను; బెంచిరి కిరాతముఱ్ఱులు వానిఁ.

౧౪

క. తదుపరి కొన్నాళ్ళకు నా
సుదాస ధరణీశ్వరునకు సూనునిఁ బెను సూ
డిదగా శబరు లొసంగిరి;
ముదమునఁ గొని పెంచె నతఁ డపుత్రకుఁ డగుటఁ.

౧౫

క. అయగారి జేయఁబోఁ గ్రోఁ
తయిన విధంబునను బెంచి యాతేఁ డతనిఁ
బ్రియముగ శ్రేష్ఠునిఁ జేయఁగఁ
బ్రియతింపఁగ వాఁడు క్రూర రాక్షసుఁడయ్యెఁ.

౧౬

గీ. బాల్యమున యందు నేత్రోత్సవం బొనరె;
భావికాలానఁ గల్యాణ వర్ధనుడు
గాఁగలఁడటంచుఁ దలఁప లోకంబు తుదికి
నయ్యె గుఱ్ఱంబు గాడిదయైన పగిది.

౧౭

క. ప్రకృతి విరుద్ధంబుగ నీం

హికఁ బురుషుఁడు గూడె ; విప్రతీపత నది పు

త్త్రీకుఁ గనె ; నతఁడు జగత్కం

టకుఁడగుటకు నక్కజంపడం గా నేలా ?

౧౮

క. ఏడులు పైఁబడ వానికీఁ

గీడులు పైఁబడె సుదాసు ఊతిజనములకుఁ ;

వీడెను సుతుదుశ్చేష్టలు

చూడంగా లేక పిత యుసురులం దుదికిఁ.

౧౯

క. ఎరగలి వనసత్త్వంబుల

తెఱఁగునఁ, బడబాగ్ని వారిధిని బోలెను, వాఁ

డెరనేసి మ్రింగివేసెను

బురుష శ్రీ బాల సంఘము స్వరాష్ట్రమునఁ.

౨౦

క. పడి ప్రక్క యూళ్ళపై నా

తఁడు చిచ్చఱపిడుగువోలె దత్తతనకలం

బడఁచి మన యూరిపై ని

ప్పుడు పడి చేనెడిని బెడిదములు ప్రాణులకుఁ.

౨౧

ఉ. మారి మసంగిన ట్లతఁ డమాంతముగాఁ గనఁబడ్డవారి న

వ్వారిగ గొంతు నుమ్మి యకృపామతి నెత్తురుఁ బీల్చి ప్రేఁగులఁ

హారముగా ధరించి పలఁబుము మ్రింగుచుఁ గ్రాయు చెమ్మలఁ

దారుణచేష్టుఁడై పరువునం జనుదెంచుచునుండె వీడిగో !

౨౨

శా. ఒక్కండయ్యును బట్టఁ బగ్గములు లేకోజస్సమృద్ధాంగుడై

పెక్కండ్రట్టులు లెక్కకుం గొనక పై విచ్చేయు శూరావళిఁ

దృక్కుల్ క్రక్కఁగఁ జండ్ర నిప్పుల నతం డేతెంచు నీ దిక్కుకుఁ

దక్కెఁ నీ దయ మూడు జీవితము లన్నా ! వీనిఁ దున్నాడవే ?

౨౩

గీ. బౌషధము గీడునకుఁ గీడ యగునుగాని
పున్నియపుఁ జేతగాదు సూ ! పుడమియందు
నుపకృతుండగు దుష్టైవ్వఁ డుపశమిల్లు ?
“అప్ర మస్త్రేణ శామ్యతి” యంట వినవె ?

౨౪

క. అనపుడు సుతసోముం డొ
య్యన నిట్లనియెన్ సుదాసు నాత్మజుఁడే యీ
ఘనుఁ ? డిల బీజంబెట్టిదొ !
జనించు నంకురముఁ దత్పజాతీయంబై .

౨౫

చ. అని వచియించి “మీరు భయమందకుఁ డిచ్చట నుండుఁ డేన యా
తని కడకేగి తెల్పుదును ధర్మకథావళిఁ దత్ప్రవృత్తి మా
ర్తును; బరిమార్తుఁగాని యెడ; దుష్టుఁ డెవండు మనెం జిరంబు ? ధా
త్రిని వినిపాత హేతు వనరే ? యధికోఽర్చయమున్ బుధోత్తముల్”.

౨౬

క. అని యూఱడించి ప్రకృతుల,
జనవరసుతుఁ డతని డాయఁజనఁ బూనఁగ నా
మనుజాశనుండె కడు రి
వ్వనఁ బెద్ద తుపానుగాడ్చు పోల్కిని వచ్చెన్.

౨౭

ఉ. దారుణకాళరాత్రికినిఁ దమ్ముఁడొ ? యన్నయొ ? నాగ మేను క్రొ
క్కారు మొగిల్వలెం గురియఁగా దెసలన్ బహుశాంధకారముల్
క్రూరత మూర్తినింగొనెనొ ? లోకములం గబళించు శక్తియో ?
చేరువచుట్టమో ? యనఁగఁ జెంగటకుం బఱతెంచె వాఁడొగిన్.

౨౮

క. తమి జనతిమితతి మ్రింగెడు
తిమింగిలం బనఁగఁ బాటుతెంచెడువానిన్
సుమనస్కుఁడు సుతసోముఁడు
తిమింగిలగిలంబువలె నెదిరెను గడిమిన్.

౨౯

గీ. బౌషధము గీడునకుఁ గీడ యగునుగాని
పున్నియపుఁ జేతగాదు సూ : పుడమియందు
నుపకృతుండగు దుష్టైవ్వఁ డుపశమిల్లు ?
“అస్త్ర మస్త్రేణ శామ్యతి” యంట వినవె ?

౨౪

క. అనపుడు సుతసోముం డొ
య్యన నిట్లనియెన్ సుదాసు నాత్మజుడే యీ
ఘనుఁ ? డిల బీజంబెట్టిదొ !
జనించు నంకురముఁ దత్పజాతీయంబై.

౨౫

చ. అని వచియించి “మీరు భయమందకుఁ డిచ్చట నుండుఁ డేన యీ
తని కడకేగి తెచ్చుదును ధర్మకథావళిఁ దత్ప్రవృత్తి మా
ర్తును; బరిమార్తుఁగాని యెడ; దుష్టుఁ డెవండు మనెం జిరంబు ? ధా
త్రిని వినిపాత హేతు వనరే ? యధికోచ్ఛయమున్ బుధోత్తముల్”.

౨౬

క. అని యూఱడించి ప్రకృతుల,
జనవరసుతుఁ డతని డాయఁజనఁ బూనఁగ నా
మనుజాశనుండె కడు రి
వృషనఁ బెద్ద తుపానుగాడ్చు పోల్కిని వచ్చెన్.

౨౭

ఉ. దారుణకాళరాత్రికినిఁ దమ్ముడొ ? యన్నయొ ? నాగ మేను క్రొ
క్కారు మొగిల్వలెం గురియఁగా దెసలన్ బహుళాంధకారముల్
క్రూరత మూర్తినింగొనెనొ ? లోకములం గబళించు శక్తియో ?
చేరువచుట్టమో ? యనఁగఁ జెంగటకుం బఱతెంచె వాఁడొగిన్.

౨౮

క. తమి జనతిమితతి మ్రింగెడు
తిమింగిలం బనఁగఁ బాటుతెంచెడువానిన్
సుమనస్కుఁడు సుతసోముఁడు
తిమింగిలగిలంబువలె నెదిరెన్ను గడిమిన్.

౨౯

గీ. అపుడు కల్మాషపాదుం డహంకరించి
యెత్తి ప్రాయంపుబెబ్బలి నేనుపగిది
నిజభుజాస్కంధమునఁ బెట్టి నిట్టలంపు
వడినిఁ బరువెత్తెఁ జూపఱు బెడఁ దవడఁగ

౩౦

క. బెట్టిద మగు నేతత్కథ
పట్టణ మంతయునుఁ బ్రాఁకె; వాని పితృముఖుల్
అట్టుడికినట్టు లాడికిరి;
కట్టా ! యని పొగిలెఁ ప్రజయుఁ; గలకల మెగనెన్.

౩౧

క. సుతసోముండు చలింపక
స్మితముఖమునఁ గూరుచుండెఁ జిత్తంబునకున్
దృతిఁ గూర్చు “యతోధర్మ
స్తతోజయ” యిటన్న దివ్యధర్మ మొకటియే.

౩౨

ఉ. వానిని నట్ల మోసికొని పర్విడి యారజసివరుం డర
జ్యానులఁ బెందటాకనివహంబుల దాటియుఁ, గ్రుళ్ళుకంపునన్
ప్రూణము వ్రయ్యలించు చెముకల్ పునుకల్పడి పెద్దరాసులై
కానఁగవచ్చు నొక్కగిరిగహ్వరసీమకుఁబోయె నుద్ధతిన్.

౩౩

గీ. అచ్చటను డించి వాని స్మితాస్యఁగాంచి
యక్కజంపడి రాక్షసుం డనియె నిట్లు
“ప్రమదపడుదువు పెండ్లికి వచ్చినట్లు
పెద్ద పెండ్లిని నీకుఁ గావించు నిపుడె :

౩౪

క. షీతిపతులఁ బనులఁగా నిడి
శతయజ్ఞంబుల యజింప సంకల్ప మొన
ర్చితి; దొంబది తొమ్మిదిఁ జే
సితి; నీతోఁ బూర్తియగును శిష్ట మొకటియున్”.

౩౫

క. అనవుడుఁ గఱకుగ, జనపతి

తనయుం దేదో స్మరించి తన కనుదోయి

జనియింపఁగ బాష్పంబులు

ఘనశోకముఁ బొందె; నంతఁ గ్రవ్యాదుఁ డనె.

౩౬

ఉ. “దైర్యము సాహసంబు మహితంబనినీయెడ, మొక్కవోని స
ద్వీర్యముఁ గల్గితంచు, మృతి భీతి వహింప వటంచు వింటి నీ
ధుర్యత, కార్య కూరతయు దోచెను రిత్తగ; మేఁకపోతు గాం
భీర్యముఁ జూపఁగల్గిన ప్రవీర శిఖామణి వంట చెల్లెడి.”

౩౭

క. అని నవ్వఁగ సుతసోముం

డనె “నాకును మృత్యు భీతి యన్నది లేదో

మనుజాశన : నే గురుడ

షణ నీకేతెంచితి; నది చిత్తముఁ గాల్చు.

౩౮

క. గురుఋణమును దీర్చమిని

దురితం బగు నంధ్రు కోవిదులు; కావున నేఁ

బురి కరిగి తీర్చివత్తు న

చిరంబుగఁ గనికరించి నెలవీయఁ గదే !

౩౯

క. జనుషాంధులకును జ్ఞానాం

జనమిడి తెలిపించి కనులు జన్మము సఫలం

బును జేయఁజాలు గురువుల

ఋణంబున కియత్తగలదె ? యిల సత్యముగ.

౪౦

క. ననుఁ బకువుఁ గనిరి జననీ

జనకులు; దేశికుఁడు ధర్మ సర్వస్వము నా

కును నూటిపోసి చేసెను

మనుజుని; దదృణంబుఁ దీర్చి మగుడ వత్తు.

౪౧

గీ. గురుఋణంబును దీర్చని కొఱతతోడ

మృత్యువుం గాంతునని చిత్త మెరియుచుండెఁ;

దల్లిదండ్రుల దర్శింపఁ దలఁప నైతి;

నాలుబిడ్డలనుం గాంచనైనఁ దలఁప.”

౪౨

మ. అనుడు, రాక్షసుఁ డట్టహాసమున “నౌరా! యెంత మాయావివో

యి! ననుం బుట్టను బెట్టి పోదలఁచితే? యింతేల? నీకన్న నే

ర్వున నేడాకుల నెక్కుడేఁ జదివితినై బో పొమ్ము! నీబోటి వా

రిని వీక్షించితి నూట తొంబదుగురిన్ బృథ్విన్ ననున్ మింతువే?

౪౩

క. నిలకుం జక్కిలిగింతలు

గలవే? నను మోస పుచ్చఁగలవే నీ మా

యలు? చెప్పవారు చెప్పిన

వలదె వివేకంబు వినెడి వారికి నైనన్?

౪౪

గీ. నన్ను వంచించి తప్పించుకొన్న నీవు

మరల నేతెంతు వన్న నమ్మంగ నగునె?

ఉరులఁ దప్పించుకొని చన్న హరిణ మెట్లు

వెదకికొని వచ్చుఁ గ్రమ్మఱ వేటకాని?

౪౫

క. గురుఋణమును దీర్చమినిన్

దురితం బగు నంచుఁ బల్కుదువు నీ యాయా

దురితముతో నా కేటికిఁ

గరుణింపన; యెద్దువుండు కాకికి ముద్దే?”

౪౬

క. అనవుడు సుతసోముం డి

ట్లను “నోయీ! రాదు కల్లయగు నుడి నా నా

ల్కను గోసిన; నా హృదయం

బును జీలిచి చూచుకొమ్ము! పొరి నమ్మవయ్యేన్.

౪౭

క. ఈ యల్ప శరీరమునకు

శ్రేయస్కాముం డిసీ ! వచించునె కల్గల్ ?

నీ యిష్ట మున్నఁ బంపుము

వేయేటికిఁ ? గాక యున్న విలువుము నన్నుకా.

౪౮

క. సత్యమె నా యిలువేలుపు;

సత్యమె నా తోడునీడ; సర్వస్వంబుకా;

సత్యవ్రతుండు సతముం

బ్రత్యుత్థానం బొనర్చు మరణంబునకుకా.”

౪౯

క. అని నిర్భయముగ నిలిచిన

జనవరసుతుఁ గాంచి రాక్షసవరుం డెద నీ

తని వాక్కుకృత్రిమంబుగఁ

గనఁబడుఁ; గంతంబు మ్రోగుఁగద గంటవలెకా.

౫౦

క. వదలుదుఁ; బరిశీలింతును;

దదీయ సత్యప్రతిజ్ఞఁ; దప్పినఁ బ్రతినకా

బ్రదికింతునె యీ పలువను ?

జిదుమనె; చేయంగ లేనె చిత్రవధఁ దుదికా?

౫౧

క. అని తలపోసి నృపాత్మజఁ

గని “యోయీ ! పోయిరమ్ము ! కడఁకం గనుఁగొం

దును నీదు వాగ్మజుత్వము”

నని పనుపఁగ వానిఁ బొగడు చాతం డరిగెకా.

౫౨

క. తలిదండ్రు లాలుబిడ్డలుఁ

జెలికాండ్రురు వచ్చినట్టి శ్రీ సుతసోముకా

నలుదెసల మూఁగికొని కౌఁ

గిలికొని కన్నీరు గొనియుఁ గీర్తించి రొగికా.

౫౩

ఉ. వచ్చిన రాకుమారుఁగని బంధులు రాహుముఖాంతరంబునుం
జొచ్చి బహిర్గతుండయిన సోముఁ డితం డని, భార్గవోదరం
బుచ్చిన యా కచుండు ననియుఁ, యమునిఁ మెడపట్టి నెట్టి వే
వచ్చు మృకండుజుం డనియుఁ బండుగు చేసిరి సంతసించుచుఁ. ౫౪

క. ప్రతిరోధము నేయుదు రని
క్షితివరసూనుండు తెలయఁజేయక స్వపున
ర్గతిఁగూఱిచి, కొని ధనసం
తతి నాచార్యున కొసంగి తత్పరమతియై. ౫౫

క. మరియు శుభోదర్శకంబును
గురూపదిష్టమగు ధర్మకోటిని విని ని
ర్భర మగు హర్షంబును గొని
త్వరితగతిని నసురకడకుఁ బయనం బయ్యెఁ. ౫౬

గీ. ప్రాంతె నవ్వార్త నగరి నల్వలఁకు లందు
నాలుబిడ్డలుఁ దలిదండ్రు లాది యైన
వార లాబాలవృద్ధంబు పౌరజనులు
పెద్దవెల్లువయై వానివెనుకఁ బఱచి. ౫౭

చ. వల దని కాశ్యకడ్డముగ వత్తురు; చేతులువట్టి లాగుచుం;
ద్రలబలముల్ పొనర్తు; కడుఁ బ్రార్థన నేతురు వెంటఁగూర్కిఁ ద
మ్ములఁగొనిపొమ్మటంచుఁ; దలమోదుక యూర్పుచుఁ బెట్టుచుందు రే
డ్పులుఁ బెడబొబ్బలుఁ; నృపతిపుత్రుండు వారికిఁ బల్కెనత్తటిఁ. ౫౮

ఆ. వె. “వత్తు మగుడ ననుచు బాసాడి యసురకు
వచ్చి మాటఁ దప్పఁ బాడియగునె ?
నాదుమాట వినుఁడు, నాకుఁ బ్రాణముకన్న
జగతి సత్యసూక్తి చాలఁదీసి. ౫౯

గీ. జ్యోజనులు 'నానృతా త్పాతకం పరమ్మ'
టంచు, 'సత్యేన లోకాః జయతి' యటంచు
సరవి 'సత్యంవద' యటంచుఁ జదివి తుదికి
నగునె యొజ్జల పుచ్చకాయగ నొనర్ప :

౬౦

క. రా జయి సత్యముఁ దప్పిన
నే జనులద్దాని నిర్వహించెదరు ? 'యథా
రాజా తథా ప్రజా'యను
నోజను మీ రెఱుఁగురే ? బుధోత్తములారా ?

౬౧

క. భయపడవలవదు ధర్మమె
జయమొందును దిరిగివత్తు సరగున మరలఁ
బ్రయముగ నను దీవింపుఁడు
పయనింపఁగ నిండ్"టంచు వారి కెరగుచుఁ.

౬౨

క. కనుచుండ వారు బాష్పే
క్షణములను విలాపములను జ్వేపతిపుత్రుం
డనుకంపాశున్యునివలె
పెనుదిరుగక చూడకయును వేవేగఁ జనెఁ.

౬౩

క. కనుచూపుమేర నుండియె
కనుఁగొని యా వచ్చుచున్న జ్వేవరతనయుఁ
అనిదంపూర్వాద్భుత మిది
యని కరగఁగఁ దొంటిహృదయకార్కశ్య మొగిఁ.

౬౪

క. క్రమముగఁ బ్రభాకర్గోధతిఁ
తమము తలఁగునట్లు నృపతితనయుండు సమీ
పమునకు వచ్చిన కొలఁదియు
తమీచరుని మానసోద్ధత త్వము తలఁగఁ.

౬౫

క. ఎదురేగి మోకటిలి త

త్పదాంబుజంబుల, నతఁడు కృతజ్ఞతఁ బలుకఁ

మొదలిడఁగాఁ నా రక్కసి

మొదటఁ దను క్షమింప దీనముగఁ బ్రార్థించెఁ.

౬౬

క. మరియుం బల్కెను రజనీ

చరుండు “ధన్యుండ నైతి సత్యము; గంగా

ఝరమువలె నన్నుఁ బాపునిఁ

దరియించెను నీదు దివ్యదర్శనము సఖా !

౬౭

క. నినుబోటి సత్యసంధునిఁ

గనియు వినియు నెఱుంగఁ; బ్రశయకాలసదృశునిఁ

నను దాసితి ‘మ్రింగుమి’ యని

తృణీకరించియు సిరిం ద్వదీయంబెల్లఁ.

౬౮

క. నీపాద దానుఁడను; నా

పాపౌఘం బడఁగు నట్టి ప్రాయశ్చిత్తం

బో పుణ్య! తెలుపు పశ్చా

త్తాప దవానలము నన్ను దగ్ధ నొనరెఁ.

౬౯

ఉ. క్రుశ్నిన పెంటకుప్పవలె రోతను గొల్పుచు నుండె నాకు నా

యొ శ్మశుపంకిలం బయి; యయో! హృదయంబున వాడియమ్ములం

బెల్లుగ గ్రుచ్చినట్టులుఁ దపింతు; భ్రమించుచు నుండెఁ గట్ట! నా

కళ్లును; జాపునుం బ్రదుకుఁగాని విధంబున నుంటి నిత్రణిఁ.

౭౦

క. చరితమున జయించితి ననుఁ

గరిశతబలు వజ్రకాయుఁ; గనుఁగొంటిని భూ

వర సుత! ధర్మబలమునకు

సరిరా దని నిశితవజ్రసముదాయంబుఁ.

౭౧

క. శరణముఁ గోరితి నిన్నున్ ;
గురుండవై సర్వ ధర్మకోటిని నాకుం
గణపుము ; జ్ఞానపుము త్వ
త్కరుణారసమున మదీయకలుషం బెల్లెన్.”

౭౨

క. అని ప్రార్థింపఁగ నిట్లు
జనవరపుత్రుండు వలికె “సాఁగింపుము : పూ
నినయజ్ఞ మవిఘ్నంబుగ
మనుజాశన ! నీకు ధర్మమార్గ మదేలా !”

౭౩

క. అనఁ జింతిలి యసురుండు చ
చ్చిన నన్నుం జంపఁజన్నె ? షీతిపతి పుత్రా :
మనుపుము ధర్మాదేశం
బునఁ గాకున్నను ద్యజింతుఁడో ! ప్రాణములన్.”

౭౪

క. అనవుడు సుతసోముం డా
తనిఁ బశ్చాత్తాపవహ్ని దగ్ధమనస్కుఁ
గనికర మొలికెడు కన్నులఁ
గనుఁగొని ధర్మామృతంబుఁ గడఁగెం జిలుకన్.

౭౫

క. “మనుజుండవయ్యుఁ గట్టా :
మనుజాశనవృత్తిఁ గొంటి మాతృగుణమునన్ ;
విను మో సఖ ! కర్మఫలం
బనుభోగింపక యడంగ దందురు పెద్దల్.

౭౬

గీ. ధర్మకంచుకసంవృత తనువుఁ బ్రాణిఁ
దాఁకఁజాలదు కర్మసంతతి ఫలంబు
దాన వాసన లడఁగి నిర్వాణమొందు
ధరణి ‘ధర్మం తు చింతయే త్సృజ్ఞ’ యంద్రు.

౭౭

- క. ధర్మం బహింస ; సత్యము
 ధర్మం ; బస్తేయవృత్తి ధర్మము ; మరియున్
 ధర్మం బింద్రియ విజయము ;
 ధర్మము శౌచంబు పీనిఁ దాల్పుము సఖుఁడా ! ౭౮
- క. పరహింసఁ గూర్చు దురితము ;
 దురితము నరకమునఁ బ్రాణిఁ ద్రోయును ; వాఁడా
 నరకసహస్రంబులలో
 దురంతమగు పీడవడుచుఁ దుందుడుకుఁ గొనున్. ౭౯
- క. ఇహసుఖలుబ్ధాత్మకునకు
 నహి నహి పో ! కర్మవాసనాక్షయము సఖా !
 బహుమానింపం డలఁతియు
 నిహసౌఖ్యము వాసనాక్షయేచ్ఛు వెడందన్ ! ౮౦
- క. ఎదురీత సుమ్ము ! ధర్మా
 స్పదమగు జీవితము ప్రాణిజాలంబునకుఁ ;
 వదలుదు రజ్జులు ; ప్రాజ్ఞులు
 సదభినివేశమున దాని సాధింతు సుమీ ! ౮౧
- క. జయభేరిని మ్రోగించిన
 క్రియఁ దోచు నధర్మమనెడి తేఁడు మొదట ; నె
 మ్మెయినైనఁ దుదికి ధర్మమె
 జయించును జయించు శుద్ధసత్య మిది యగుఁ. ౮౨
- క. విత సుమ్ము ! గజస్పానము
 వితమునఁ గొందఱకు ధర్మవిద్యా శ్రవణం ;
 బతకదు జలాక్షరము వలె ;
 ఊతిఁ గొందఱ కెంత మేలొ చేయుఁ జరింపఁ. ౮౩

క. అనుచున్ మరియును మరియును

వినిపింపఁగ ధర్మములను విని యవధానం

బున రాక్షసుండు పొగడెను;

బ్రహ్మిలై సహస్రశముగ రాట్పుత్రునకున్.

౮౪

క. ఇందుగున నీరు దేతిన

చందంబున వాడు ధర్మసంశ్రవణమునన్

దెందము విమలముగాఁగ న

మందానందమున తేని మన్నననేనెన్.

౮౫

క. సాదరముగ వీడ్కొలువఁగ

భూదారసుతుండు సనియెఁ బురమున కెలమిన్;

బ్రాదుర్భూత వివేక

స్వాదుమతిని రాక్షసుండు జన్మముఁ గడపెన్.

౮౬

జాతక కథా గుచ్ఛము

ద్వితీయ భాగము

హంస జాతకము

- క. మును బోధిసత్తుఁ డొకపరి
జనించె హంస మయి మానససరోవర మం
దున శుద్ధకీర్తినంచయ
మునఁ దత్ప్రాంతాద్రి శుద్ధమును గావించెన్.
- క. అతిపూతము గావుట నా
క్షితిధరమున నమరనది దిగెన్; శివుఁ డా ప
ర్వతపుత్రిక నర్థాంగిగఁ
బ్రతిగ్రహముచేసి శుభపరంపరఁ బడనెన్.
- గీ. ధరణి నా హంసతెక్కల తాఁకుఁ గొన్న
తమ్మి ధన్యమ్ము; కలుములకొమ్మ యందుఁ
బ్రభవముం గాంచి హరిని వివాహ మాడి
యౌర ! యైశ్వర్యవంతురాలై చెలంగె.
- క. పదునాలుగు లోకంబులు
వెదకి వెదకి తుడికి వేల్పుఁబెద్దయు సంప
త్రప్తద మని వాహనముగఁ గొనెఁ
దదన్వయఱు సృష్టికర్తృతం గొనె దానన్.
- క. ఆ పరమహంస లోకముఁ
బాపావిల మనుచు రోసి వలిగుబ్బలినిం
బ్రాపించి మానసంబునఁ
గాపుర ముండెను మృణాలఖండేశనమై.

క. నలుదెసలనుండియు ద్విజా
వశివచ్చి సమాశ్రయించి వరహంసంబు
జలజాసను బ్రహ్మర్షుల
వలె నుపదేశములఁ గొనుచు వదలక కొలుచున్.

౬

గీ. తన్ను నేపించు ద్విజతతిం దన్నుఁ బోని
పరమశుద్ధులఁ గావించెఁ బరమహంస;
యవనియందు స్వయంతీర్ణు లయినవారు
పరులను దరింపజేయు టచ్చెరువు గాదు.

౭

క. వెలిమబ్బుల తునియలవలె,
మలయల్లుని నవ్యవెలుఁగు మాద్రుఁ, దుషారా
చలతటగమునీంద్రుల మది
పెలి కుఱికిన సత్త్వరాశివిధిఁ దగె హంసల్.

౮

క. ఛాత్రులవలె నా హంసకుఁ,
బుత్రులకరణిం, ద్రిశుద్ధిఁ బొందిన సుమహా
మిత్రులవలెఁ గలిగించుచు
నేత్రానందంబు హంసనివహము చెలఁగున్.

౯

క. సతతముఁ గొలుచును బింబముఁ
బ్రతిబింబము వోలెఁ బుణ్యవరు నా హంసన్
ఇతరాండజముల కంటెను
సతివృద్ధం బొక్క మల్లికార్జును బత్తిన్.

౧౦

ఆ. వె. బోధిసత్త్వహంసమును వృద్ధహంసంబు
రాజసచివులట్ల, బ్రాత లట్ల
సూర్యచంద్రులట్ల, శోభిల్లె నటఁ బర
స్పరగుణానుబద్ధభావము లయి.

౧౧

క. ఆ వెలివులుఁగులచరితము

జ్యేవలయమునందుఁ గథలు కథలుగ జనముల్

కావింతు ప్రసంగంబులు

పావనతరమైన భాగవతకథలవలె.

౧౨

క. పరగును దత్కాలంబున

ధరణీనాయకుఁడు బ్రహ్మాదత్తాఖ్యం దొ

క్కరువుఁడు వారాణసిఁ; ద

న్నరపతి వినె వీనిఁ గూర్చి నానాకథలన్.

౧౩

క. పలుమఱు వినుకలినిఁ గుతూ

హలపడి చిత్తమునఁ జూడ నా హంసములన్

గొలుపుందీటిచి యొకపరి

పలికెను బ్రెగ్గడల భూమిపాలకుఁ డిట్టుల్.

౧౪

క. “కలవఁట మానససరమున

వెలివులుఁగులు; వానిఁగూర్చి వినియుందురు మీ

రలు; నందు జంట గలదఁట

కలిగించెడునంట యదియుఁ గన్నులవిందున్.

౧౫

క. కనియును వినియు నెఱుంగని

మనోజ్ఞవిహగంబులంట; మన మెక్కరణిన్

గనఁగలుగుదు మప్పులుఁగుల ?

నొనర్పుఁ డాలోచనంబు నో మంత్రవరుల్ !”

౧౬

క. అని ప్రశ్నింపఁగ సచివులు

క్షణ మాలోచించి యేకకంఠంబుగ ని

ట్లనిరి “మహీపతి ! వింటిమి

మును మేమును బెద్ద హంసములఁ గూర్చి కతల్.

౧౭

గీ. మానససరోవరంబన్న మానసంబు
పొంగిపోవును రాయంచమొత్తమునకు
దానిని నధఃకరించు సౌందర్యము గల
పరసరస్సున్న నవి దాని వదలివచ్చు.

౧౮

గీ. ఉర్వి జంతువులన్నియు నుత్తరోత్త
రాభివర్ధిష్ఠవైన సౌఖ్యంబుఁ గోరుఁ;
దారతమ్యంబుఁ గని తొంటితావు విడిచి
పరువిడుచునుండుఁ గాదె నన్యస్థలంబు ?

౧౯

గీ. సప్త సంతానములఁ బ్రశస్తము తటాక
సంప్రతిష్ఠయు నద్దాన సంఘటిల్లు
నిహపరంబులుఁ ; గానఁ జేయింపు మట్ల
ధరణి “నేకక్రియా ద్వ్యర్థకరి” యటండ్రు.

౨౦

క. అనవుడు రాజోత్తముఁ డి
ట్లనె ; “మంచిది యట్ల చేయుఁ” డని యాజ్ఞాపిం
చెను ; వెచ్చింతురు ప్రభువులు
వినోదముల కొఱక పిలుదివియక ధనంబుల్.

౨౧

క. మఱుసఱినాఁటికె చక్కని
చెఱువుం ద్రవ్వించి వారు సిద్ధముఁ జేయిం
చిరి ; తేం ద్దాలస్యంబును
భరింపరు స్వకార్య సిద్ధిపట్ల నొకప్పున్.

౨౨

అ. వె. బ్రహ్మదత్తు రాజ్యరమ నిల్వటద్దమై
మానసంబుఁ గన్న మాతయయ్యు,
నమృతవార్ధి బిడ్డ యగుచుఁ, గాసారంబు
కలుగఁజేసెఁ బ్రజకుఁ గనుల విందు.

౨౩

క. కలువలతో, దమ్మలతో,
జలవిహగావళి యొనర్చు శ్రావ్యములగు త
త్కలకల నాదంబులతో
గొలంకు దగె నీటి వనమొకో ? యిది యనఁగఁ.

౨౪

క. పలుకులచెలితో ముడుసలి
నలువయు జలకేళికై మనంబునఁ గోరెన్ ;
జలధిం ద్యజించి హరి యీ
కొలఁకున రమతోడఁ బండుకొనఁగాఁ దలఁచెఁ.

౨౫

క. యాతాయాత శకుంత
వ్రాతముచే నాలకించి రాయంచలు త
న్నూతన తటాకశోభను
గౌతూహల మొందెఁ గాంచఁగా నద్దానిఁ.

౨౬

క. ఒక టొకటిగ నా హంస
ప్రకరము ప్రార్థించె హంసరాజును మంత్రిఁ
ఒకమారు పోయి రమ్యముఁ
బ్రకటమునగు సరసుఁ జూచివత్తమని తగఁ.

౨౭

క. అనవుడును మంత్రి హంసము
విని, “యాతేడేల కొలఁకు వెలయించె ? బ్రయో
జనము వినా మూఢుండును
బనికిం బూనం డటంచు వచియింతు బుధుల్.

౨౮

క. మతిఁ దలపంగఁ దటాక
ప్రతిష్ఠ యను మిష వహించి, వసతికి రాఁగా
క్షితివరుఁ డస్మాదృశులను
బ్రతిగ్రహింపంగఁ దలఁచువాఁడయి తోచుఁ.

౨౯

క. అరయఁగ మన కీ కొలఁకునఁ

గొఱఁ తేమిటి ? యటకుఁ బోవఁ గొప్పేమిటి చే
కుఱు ? కుడిచి, కూరుచుండక
యురుల వెదకికొనుచుఁ బోవు నోజ యిదినుఁదీ !”

౩౦

క. అని దివ్యదృష్టినిం గాం

చిన గతిఁ బ్రకటిత మొనరెచ్చి ఊతిపతి మనమున్
గణించు నావులించిన
జనముల ప్రేగుల నొకొక్క సచివుండు భువిన్.

౩౧

క. ఎడఁదకు నప్రియ మగు నా

నుడి విని రాయంచ లిట్లనుం “బెద్దలకుం
బెడతల నుండవె బుద్ధులు ?
అడుగడుగున నిట్లు సంశయంపడఁ దగునే ?

౩౨

క. అరుదేరుము నీవో దే

వర ! వినుమీ ! మాదు విన్నపం బితని నుడుల్
సరకుగొననేల ! యీతఁడు
పరికించియుఁ దనదు నీడ భయము వహించున్.”

౩౩

క. అనుచుఁ బదింబది నభ్య

ర్థనమొనరింపంగ నాశ్రితవిహంగంబుల్
మనబోధిసత్త్వహంసము
కొని మొగమోటంబు నొప్పుకొనె నటకేగన్.

౩౪

క. వసుధను వివేకు లేనియు

ననదాలోచనము వింద్రు ప్రారబ్ధముచే
వనమఱి; “బుద్ధిఃకర్మా
నుసారిణీ” యన్న బుధుల నుడి నిజముగదా !

౩౫

క. పిమ్మట నా హంస సమూ

హమ్మంతయుఁ రాఁగ వృద్ధహంసముఁ దమతో
నిమ్మగ వింటికి శరద
భ్రమ్మలవలె నెగసి పఱచివ్రాలెఁ గొలఁకునఱ.

౩౬

గీ. వ్రాలి రాయంచ లా సరోవరమునందు

నూర్మికాడోలికలయందు నూఁగుకొనుచుఁ
దమ్మి పూఁడేనె లానుచు ముమ్మరముగఁ
గలకలంబు లొనర్చుచుఁ జెలఁగుచుండె.

౩౭

క. త్వరపఱపఁ దొడఁగె మానస

సరోవరంబునకుఁ దిరిగి చనఁగా హంసో
త్కరమును రాజును మంత్రియు
నరిష్టశంకాకులాత్మలై యయ్యదనఱ.

౩౮

గీ. మరులుఁదీఁగెను ద్రొక్కిన మాద్రీ నకట :

చొక్కుమందు మెసంగిన చోద్యమునను
మఱచెఁ గాణాచికిం బోవుమాట నవియుఁ
గాంచనై నను వానినిఁ గాంచఁబోవు.

౩౯

క. నిజసంశ్రిత వర్గంబును

ద్యజించి చన నిష్టపడక యా హంసంబుల్
గజిబిజినిఁ గొనుచు నొక పం
కజపత్రము నొద్దనిలిచెఁ గడిఁదిఁ బిలుచుచుఱ.

౪౦

గీ. బ్రహ్మదత్తుండు గాసార రక్షకావ

బుద్ధ హంసాగముం డతఃపూర్వమందె
“వానిఁ గొనితేరుఁడీ : సజీవములఁబట్టి”
యనుచు నానతిసేయ బోయలునెలంగి.

౪౧

క. అహమిహమిక నా హంసల

గ్రహించి బహుమాన మందఁగా గొలనికడఁ

విహరించుచుండ నం దొక

మహానిపుణు నురుల నవి ప్రమాదమునఁ బడెకా.

౪౨

క. వలఁజిక్కిన తముఁ గనుఁగొని

యలబలమొనరింపఁ దొడఁగె హంసద్వయ మ

య్యులివు విని లాఁతిపులుఁగులు

‘కలిగెంతో ! బెడఁద’ యనుచుఁ గలకలకూనెకా.

౪౩

క. “విన కుంటిమి సచివోక్తులు

మనకతమున నిరువురికిఁ బ్రమాదము కలిగెకా;

ఒనరించుఁ బాపమొక్కఁడు

గనుఁ దత్ఫల మొక్కఁ డను ప్రకారమునఁ గటా :

౪౪

క. చిరజీవి పాపి; పుణ్యుఁడు

తరించు లోకంబు మిగులఁ ద్వరితంబుగ నం

దురు; మన ముంటిమి పాపుల

మరుగుదు రీ పుణ్యు లిరువు రమరనగరికికా.

౪౫

ఆ. వె. పెద్దవారిబుద్ధి పెడతల మండదే ?

యనుచుఁ దెగడినార మక్కటకట !

పెద్దవారిమాట చద్దిమూట యటంచుఁ

దెలిసె”నంచుఁ దమ్ముఁ దిట్టికొనుచు.

౪౬

క. గుమిగొని యా పెఱపులుఁగులు

దమతేడుం బ్రగడయున్న తావుకుఁ జని నే

త్రములను బాష్పము లొలుకఁగఁ

దమశిరసుల వ్రాల్చి లజ్జితములయి నిలిచెకా.

౪౭

క. ధృతిఁగొని గభీరచిత్తత
గతమునకై వగవనేల ? “కానున్నది యె
వ్వితమునను గాకమానద
క్షితి”నని హంసద్వయంబు చెందెను శాంతిన్.

౪౮

క. పుడమిని వేనిని నిడుమలు
విడుచును? విధిరూపమైన పెనుసుడి యందుం
బడకున్నప్రాణి గానం
బడ దొకటియు; దీని బుధులు పాటింప రెడఁ.

౪౯

క. తము మూఁగుచున్న యా హం
సములను వలఁ జిక్కుకొనక సత్వరముగ దూ
రమునకుఁ బొమ్మని హంసయు
గము కోరిన నవియుఁ బోవకయు నట నిలిచెఁ.

౫౦

క. ఒకరొకరిఁ జూచుకొనుచును
మొకముల వ్రేలించి యంచమొత్తంబుండఁ
వికసితచిత్తుండు కిరా
తకుఁ డేతెంచెను గ్రహింపఁ దద్యుగ్మంబుఁ.

౫౧

గీ. బోయనుం గాంచి యా వెల్లపులుఁగు లెల్ల
డాసి మెడ లెత్తి చంచూపుటములు సాఁచి
క్రేంకృతి పురస్సరంబుగాఁ గింకఁబూని
పొడవఁగా నల్వలంకుల మూఁగె లెస్స.

౫౨

గీ. అప్పు డాయంచకవ లాఁతియంచలఁ గని
“వలదు విడువుండు హింసన పద్ధతులను
మనల హింసించు వారినిం గనికరింపుఁ
డపకృతికినిం బ్రతిక్రియ యుపకృతినుఁడి !”

౫౩

క. అనుచుకా హితోపదేశం

బొనరింపగఁ దొలఁగె నవ్వియుఁ, గిరాతుం డొ
య్యన వానిఁబట్ట డాయఁగ
మనుజోక్తుల హంసయుగము మాటాడె నిటుల్.

౫౪

క. “అన్నా ! కిరాత ! యిదిగో

చెన్నారఁగ స్వాగతంబుఁ జేకొనుమయ్యా !
ఎన్నఁగ నే పురుషార్థము
మన్నింగొని మమ్ముఁ బొంద మదిఁ దలఁచితివో ?

౫౫

క. తడయంగ నేల ? కొని మా

యొడళ్ళు సాధింపుమోయి ! యుత్తమపద; మీ
యొడకులు చరితార్థములగుఁ;
బుడమిని సఫలంబు మాదుప్పట్టువు నగుఁజూ !”

౫౬

క. అని పలుకఁగ నా యెఱుకయు

విని యక్కజమొంది దెసలు వీక్షించియు వే
రినిఁ గనక యకట : “యంచల
తనువుం దాలిచిన దేవతలొ ? వీ”రనుచుకా.

౫౭

క. భయపడుఁ బశ్చాత్తాపము

పయికొనఁ బట్టంగ; వెఱుచువదలంగ నెదన్
బ్రయతించి డాయకయుఁ దన
మెయి కట్టియవాఱ నతఁడు మెదలక నిలిచెకా.

౫౮

క. నిలిచిన వానిం గని యం

చలకవ యనె “నోయి ! మమ్ముఁ జంపుము చంపం
దలఁచిన వెన; నాలస్యము
కలిమికి నెత్తురు వఁటండ్రుగద : విబుధేంద్రుల్.”

౫౯

క. నావుడుఁ గిరాతుఁ డిట్లను

“నే వేల్పులొ మీర ? లంచలే ? మిమ్ముల మా
భూవరుఁడు పట్టఁబంపఁగ
నే వచ్చితిఁ బారితోషికేచ్చ జనింపఁ.

౬౦

క. కరుణింపుఁడు నను; వదలుదు

నరుగుండు యథేచ్చ” నన్న హంసయుగ మనెఁ
“సిరి రా మోకా లొడ్డెదె !
దరిద్ర ! కొంపొమ్ము ! వాని దగ్గఱకు మమ్ముఁ.

౬౧

క. అని కడు నిర్బంధింపఁగ

ననుకొనె నా బోయ “యీ మహాత్ముల మోయం
గనుటయు భాగ్యం”బనియును
“ననఘతయును నాకుఁ గలుగు”నని యనుకొనుచుఁ.

౬౨

క. ఆవెలిపులుఁగుల జంటను

గావడిఁగొని తఁ బునీతుఁగాఁడలఁచు చెదన్
జ్వైవరుఁడు బ్రహ్మదత్తుని
తావుకుఁ గొంపొయెఁ బరపతంగము లఱవఁ.

౬౩

క. కని బ్రహ్మదత్త భూపతి

మనమున హర్షించి తన శ్రమంబు ఫలించెఁ
అనుకొని బహుమానించెం
దన తొడవుల నెల్ల నొలిచి తచ్చబరునకున్.

౬౪

గీ. జ్వైపతికిఁ దోచె రాయంచజంటయందు

నొక యలౌకిక మగు మహాజ్యోతి కనుల
నప్రయత్నంబుగా మోడ్చి హస్తయుగము
మోకఱిలెను బతి భక్తిపూర్వకముగ.

౬౫

క. అంతట బోయయు యావడు
దంతము వచియింప బ్రహ్మదత్త నృపతి య
త్యంతాశ్చర్య భయంబులు
స్వాంతంబున సందడింప శబరుని కనియెన్.

౬౬

క. “మునులో ? సురలో ? యేకా
రణముననో పుట్టినారు రాయంచలుగార ;
గొనితిమి తెలియక ; సరగున
గొని వీనిని విడిచిరమ్ము కోరినచోటన్”.

౬౭

క. అని నొడివియు నపచారం
బును క్షమియింపంగ హంసములఁ బ్రార్థించెన్
జనవరుఁడు బ్రహ్మదత్తుఁడు
పునఃపునర్వందనములఁ బొనరించె దగన్.

౬౮

క. రాయంచదోయి తేనికి
బోయకు ధర్మైకవృత్తి, భూరిశుభంబుల్,
శ్రీయును, గలుగఁగ దీవన
లాయతముగఁ జేసి చనియె నాత్మేష్టగతిన్.

౬౯

క. జనపతికి, గిరాతునికిం
బునీతచరితమగు హంసముల వరసంద
ర్శన మాదిగఁ గలిగెను శో
భనములపై శోభనములు బహు వత్సరముల్.

౭౦

జాతక కథా గుచ్ఛము

ద్వితీయ భాగము

మైత్రీబల జాతకము

క. ఆవిర్భవించె నొకపరి

జ్ఞావర వంశమున బోధిసత్త్వుడు దానఁ

బావనమయి తద్వంశము

తావలమయి ధర్మదేవతకు విలసిల్లెఁ.

౧

క. ఆ బోధిసత్త్వుఁ డిల మై

త్రీబలుఁడని పొంది నామధేయంబును బా

హాబల, ధీబల, ధర్మ

ప్రాబల్యములను వహించి పడనెను గీర్తిఁ.

౨

క. తంగేటిజుంటి విధమున,

ముంగిటిముత్తయము చందమునఁ, బెల్లగు ముం

గొంగుంబసిండిరీతిఁ జె

లంగురుఁ బ్రకృతిష్ఠుఁడై యిలాపతి యేలేఁ.

౩

క. తరుణులు పాటలను, గవీ

శ్వరులు సుకావ్యముల, బుధులు స్తవములఁ, దగఁ జి

త్తరువులను జిత్రకారులు

విరచించిరి నాఁడు వాని వివిధపరిత్రత్.

౪

ఉ. తల్లులులేనివారలకుఁ దల్లియ తానయి ప్రోవు నేయుచుం,

బిల్లులులేనివారలకుఁ బిల్లఁడు దానయి ముద్దుఁ గూర్చుచుం,

గాళ్ళయి కుంటివారలకుఁ, గళ్ళయి గ్రుడ్డులకున్ సతంబు వ

త్తిల్లెను రాజచంద్రుఁడు మదీయుఁ డటంచుఁ దలంప నెల్లరుఁ.

౫

క. ఏనుఁగుఁబాడియ తద్విభు
దానము, చుట్టాలసురభి ధరణీకుఁ డఁటం
చానందింతురు లోకులు
భూనాథుం డిట్టి దెవుడుఁ బుట్టఁడు పుడమి॥.

౬

క. ముట్టిన దెల్లయు ముత్యముఁ,
బట్టిన దెల్లయుఁ గడింది బంగారంబై,
తొట్టుకొనఁ బాడిపంటలు
దట్టంబుగ మనిరి ప్రజలు ధర్మబలమున॥.

౭

క. అత్యంతలోకమంగళ
కృత్యాధాయకుఁ డతండు గెరలెను “రాజా
ప్రత్యక్ష దేవతా” యను
నీత్యాలాపంబు నెగడ నిక్కంబగుచు॥.

౮

గీ. కలదు చంద్రుని యందైనఁ గళఁకుగాని
యలఁతి కళఁకేనిఁ గానరాదయ్యె నొర !
రాజచంద్రుని దగు చరిత్రంబునందు
నతఁడు జగదేకపూజనీయతఁ గొనఁడె ?

౯

క. సిరిసంపదలం దన దగు
పురము నతిశయింప వాసపుఁడు దురసూయా
పరుడై తద్రాజ్యముపై
ధరేంద్రుఁడై గన్ను వేసె ధ్వంస మొనర్ప॥.

౧౦

క. నహి యంట పరశ్రేయ
స్సహనము స్వర్గపతియైన శక్రునికిని; ని
మృహి లాఁతుల కత యేమిటి ?
సహనాదులు లేని సురత స్తవనీయంబే ?

౧౧

క. ఆతనిచేఁ బ్రేరితులగు

దూతలు రూపాంతరంబుతోఁ జని తద్దూ
నేతృని రాజ్యముఁ జొరఁబడి
గోతులు ద్రవ్వంగఁ బూనికొనియుండి రటన్.

౧౨

క. పురికొలుపుచుఁ గయ్యంబులఁ

బొరిఁబొరి యొందొరుల జుట్లు ముడివేసి, ప్రజం
బులుపుచు దుర్వ్యసనంబులఁ
జరియింపం గడఁగినారు శక్రుని చారున్.

౧౩

క. దూతలు విషబీజంబుల

జ్వేతలనాయకుని ప్రకృతిజనచిత్తములన్
లోఁతుగఁ బాఁతిన నంకుర
జాతము మొలకెత్త కందుఁ జచ్చుచునుండెన్.

౧౪

౩. అందఱు రాజభక్తిపరు ; అందఱు సత్యవచఃపరాయణుల్ ;
అంద అహింసనవ్రతుల ; యందఱుఁ బుణ్యచరిత్రులౌర ! పౌ
రందర దూతబృంద మెట వ్రాలిన ; గావివి మిన్నగుగ్గిళ్ల
అందని యిన్నగుగ్గిళ్ల లటంచుఁ దలంచిరి వార లత్తతీన్.

౧౫

క. ప్రతికూలవాయువితతియె

ప్రతిదిశ వారలకు వీచెఁ : బాపులు కృతకృ
త్యత సాధింతురె ? మేఘ
ప్రతిరోధము సాగునే తిరంబుగ రవికిన్ ?

౧౬

క. నిష్ఫలకుం జెదలంటని

యప్పగిదిని నెంత యెంతఁ బ్రయతించిన వా
రప్రజలఁ బాపమంటద
యప్పటికిని మానరైరి యా జతనంబున్.

౧౭

క. వారల మాయలు, మంత్రము,

లా రాజ్యప్రజలఁ బాట వని తెలిసి తుదిఁ

ఆ తేని కెసరు వెట్టి వి

చారం బొనరించి రొక్క సమయమునందుఁ.

౧౮

క. 'నలుపుఁడు ధర్మ భ్రష్టుల

నిలాపతినిఁ బ్రజల మీర; లివ్వెది నిశ్రీ

కు లయి చెడుదు'రని యింద్రుఁడు

పలికెను; వీరెంచి రవనిపతినిం జిదుమఁ.

౧౯

ఆ. వె. ప్రభువు మెచ్చఁజేసి పారితోషిక మొందఁ

బ్రయత పడుచు నుంద్రు రాజభటులు

ఆకుఁ గోయు మన్న నామూలముగ సము

త్పాటనం బొనర్తు ధరణిరుహము.

౨౦

ఉ. పిమ్మట వారు మెత్తికొని వెల్లిడి దట్టముగా మొగంబులఁ,

తొమ్మునఁ, గేఱదోయిని, శిరోధినిఁ దావళముల్ ధరించి, శీ

ర్షమ్మునఁ బెంజడల్ గొని, కరంబున గిండి వహించి మోని వే

షమ్మున నా ధరాధిపతి చక్కటికిం జని రొక్క ప్రొద్దునన్.

౨౧

ఉ. వచ్చిన యా మునిబ్రువులవర్గము బత్తినిఁ గాంచి స్వాగతం

బిచ్చి శుభాసనంబు నిడి యెంచి స్వజన్మము ధన్యమం చెడఁ

మెచ్చుచుఁ దన్ను భూపతి యనెఁ “భవదీయ పదాబ్జ దాసుఁడఁ

ఇచ్చకు వచ్చినట్లు గ్రహియించి ననుం బనిఁ బెట్టుఁ”డం చొగిఁ.

౨౨

క. అనుడుఁ బురందరదూతలు

మనమున శంకించుచున్న మాద్రుఁ బలుకకుం

డినఁ గని తేడనె “దెలుపుఁడు

వెనుదీయక యిత్తు నొడలి విఱిచియు” ననుచుఁ.

౨౩

క. అంతట వారనిరి “ధరా

కాంతా : తిరిగితిమి భూమిఖండము నఖిల
ప్రాంతముల; లేరు సాహస
వంతులు త్యాదృశులు భూమివరులం దొకఁడుఁ.

౨౪

గీ. పాపము లడంచి నిర్వాణపదవిఁ బొంద

సాధ్యపడ దెవ్వనికి నొక్క జన్మమందు;
దాన నజరామరంబైన తనువుఁదాల్చి
సాధ్యమయ్యది యగు నొక్కజన్మమందె.

౨౫

గీ. కాన నజరామరత్వంబు గలుగ నరుల

కొఱకుఁ దపమొనరింప నత్తఱిని మింఱ
మాకు వినఁబడె “రాడసృష్టాంసములను
గూర్చి యీ మందు మెసవ మేల్కాఱు” ననుచు.

౨౬

క. తెఱవంగ మేము గన్నులఁ

బురస్థలిని నౌషధంపుఁబ్రో వగపడియెఁ;
దిరుగుచునుంటిమి లోకో
ద్ధరణంబునకై తదౌషధము రచియింపఁ.

౨౭

క. లోకోద్ధర్తల మనుచుం

గేకలు వైచెదరు; గాని క్రియ కే రాజుఁ
దూఁకండ; గొడ్డువోయెను;
లోకమునఁ బరోపకారలుబ్ధిత్వ మిసీ !

౨౮

క. వలయును రాజులరక్తముఁ

బలలము; గాకున్న మావి వడి నీయమె ? రా
ట్టిలక : తృణప్రాయము లను
పులు మాదృశులకును వేడఁబోదుమె ? పరులఁ.

౨౯

గీ. కాన నీమేనినుండి రక్తమును దీసి
మాంసముంగోసి యీవయ్య : మందుకొఱకు;
లోకము సముద్ధరించు సుశ్లోకి వీవు
బహువిధంబులఁ బ్రార్థింప వలయు నొక్కొక్క ?” ౩౦

క. అనవుడు భూవరుఁ డిట్లనె;
“మునులారా ! నా శరీరమునఁ గలుగెడక
జనములకు మేలు కావల
సిన దున్నదె ? యింతకన్న శ్రేయము గలదే ? ౩౧

క. మున్ను దధీచి యొసంగెను
వెన్నెముక నటంచు నేను విన్నది మొదల
తెన్నునఁ బోనుంటిని నా
పున్నెము ఫలియించె; మనసు మునిగెం బ్రీతికా.” ౩౨

క. అని యపుడ పిలిచి వైద్యులఁ
దన యొడలినిఁ గోసి రక్త ధారలు మాంసం
బును వలసినంత యిమ్మని
యనవద్యచరిత్రుఁ డాతఁ డాభాషించెకా. ౩౩

క. విని యేతద్వృత్తాంతముఁ
జనుదెంచి నృపాలుకడకు సచివులు, బ్రకృతుల్
కనుగవ స్రవింప నశ్రులు
మనములఁ దెగడుచును మానుల మనవిడి రిట్టుల్. ౩౪

క. “మునిముచ్చుల మాటలు విని
తనువుం గోయించు బేటి ధర్మము ? తనుమా
లిన ధర్మంబును మొదలుచె
డిన బేరం బుండునే ? కడిందిఁ దలఁపుమీ ! ౩౫

క. పలుకుట్రలు గావించుచుఁ

బలువ లెవరో తిమ్మి బ్రహ్మి బ్రహ్మనిఁ దిమ్మిం
జలుపుచు మన రాజ్యంబును
గలంచుచున్నారు కొంతకాలమునుండిఁ.

౩౬

క. వారే వీరై యుందురో ?

జ్వేరమణా ! నిగ్రహింపుమా ! యీ పాపా
చారుల, నాపోశింపఁగ
వారలె నీ ప్రాణములను వచ్చిరో ? యిటకుఁ.

౩౭

క. వినము; నృపరక్త మాంసము

లను మందుం జేయునట్టిలాగు; నబద్ధం
బున కర్థమున్నె ? గ్రుడ్డికిఁ
గనఁగా ముక్కర్థ మున్నె ? జ్వేతలమందుఁ.

౩౮

క. పాపము రాని మోక్ష నృప !

శాపము రానిమ్ము ! మా కొసంగుమి ! యానఁ
బాపంబును గ్రక్కింతుము;
ఊఁపుదు మెల్లరము నాలు గూఁపులు వీరిఁ.

౩౯

క. నావుడు నా మైత్రీబల

భూవరుఁ డిట్లనియెఁ; బుణ్యపురుషులు వీరల్;
ఈ విధి వాగ్దూషణములఁ
గావించినఁ గనులు వోవె ? కడఁగుఁడు కొలువఁ.

౪౦

క. ఇంగల మొసంగి మనుజుఁడు

బంగారముఁ గొన్న పగిది బహుమలమయ మీ
యంగమున నమలకీర్తిఁ గొ
నంగాఁ దగదే ? వివేచనము సేయుఁ దెదఁ.

౪౧

క. పుట్టిన ప్రతివాఁ డెట్టో

గిట్టును ; బున్నెంబుగాదె జీతిహితముగఁ దాఁ

గిట్టిన ; నట్టి మనుష్యుని

మట్టి మహాతీర్థమృత్యుమం బని తలఁతున్.”

౪౨

చ. అని వచియించి వైద్యునికి స్వాంగమొసంగ, నతండు వాఁడి క

త్తినిఁ గొని మేని కండలను దీయుచుఁ బల్లెమునందు నుంచు ; నిం

చును రుధిరంబు గిన్నియల ; క్షోణివిభుండు స్మితాననంబునం

గనుఁగొనుచుండ మంత్రితతి కన్నుల నిండఁగ బాష్పపూరముల్.

౪౩

క. కనఁబడె రక్తాశోకం

బన నాతఁడు రక్తసిక్తుఁడై యపు డా మూ

ర్ధనఖంబుగ ; నా కృత్రిమ

మునులకుఁ గన్నీరు పొంగి పొరలె నవళమై.

౪౪

క. ఆ రక్తమాంసములఁ గొని

వారలు దీవించి కపట భావంబునఁ ద

ద్యూరమణు సమక్షము విడి

పాటి రదృశ్యత్వ మొంది స్వర్గంబునకున్.

౪౫

క. వారలు వోవఁగ తేని శ

రీరం బక్షతముఁ దొంటిరీతి సుదృఢమున్

సారమునయి తోఁచె సభా

స్థారులకును ధర్మదేవతాకృప కలిమిన్.

౪౬

ఆ. వె. దివ్యదృష్టిఁ గాంచి దేవేంద్రుఁ డిది యెల్ల

వెఱుగువడుచు ననుతపించి యెడఁద

నీరసంబు వదలి ధారుణీనాథుపైఁ

గురినెఁ బారిజాత కుసుమవృష్టి.

౪౭

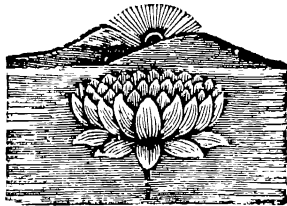
క. అతనిం జెఱచును ధర్మం

బెతండు ధర్మమును జెఱచు; నేతండు గాచున్

అతనిం గాచును ధర్మము ;

క్షితి నీ యాభాణకంబు సిద్ధముగాదే !

౪౮

జాతక కథా గుచ్ఛము

ద్వితీయభాగము

మహాబోధి జాతకము

క. మున్నొకపరి ప్రథమించెను
సన్నతగుణశాలి బోధిసత్త్వం దొక సం
పన్నగృహస్థుని కడుపునఁ
బున్నియపుంబంట చందమునఁ బూజ్యుండై . ౧

క. జనియించెబో : యతఁడు బొ
డ్డున మాణిక్యంబుతో; నటుల్ కాపుట నే
లను దింపక చేతులలోఁ
బెనిచిరి తలిదండ్రు లతనిఁ బేరిమి వెలయన్ . ౨

క. జ్ఞానము వచ్చిన దాదిగ
స్వానూనై శ్వర్యభోగ మాశింప కతం
డూనెను సన్న్యాసిత్వము
మాననమునఁ బూర్వపుణ్యమహిమము కతనన్ . ౩

క. పంచశరత్ప్రాయమునఁ బ్ర
పంచ క్లేశంబులందుఁ బడక సుఖింపం
బ్రాంచిత మార్గంబు గవే
షించు చతఁడు యతులనేవ నేయం దొడఁగెన్ . ౪

గీ. పితరు లాతని బంగారుపిచ్చుకగను
సలిపి యుంచిన వజ్రపంజరమునందు
నతఁడు కాషాయ భస్మంబు లభిలషించె
శైల కాననముల నివాసము వరించె . ౫

క. తొంబది తొమ్మిది యేండ్లు ప
యింబడ్డ జయింపజాల రింద్రియనముదా
యంబును విద్వాంసులు; బా
ల్యంబునన జయించె నీతఁ డనఘఁడుగాఁడే ?

౬

క. ప్రాయంబుతోడ నా య
బ్బాయికి వర్ధిల్లుచుండె వైరాగ్యము; త
త్కాయంబుతోడ సుగుణని
కాయంబు ద్రధిష్ఠమై ప్రకాశించెఁ గడున్.

క. తరుణుం డాతఁడు పీడగఁ
గరపీడన మెంచె; గండకత్తెరగా సుం
దరి; నంపనెజ్జగా నును
విరిపాన్పును దలఁచి రోసివేసెను పీనిన్.

క. మరలింపంగ నీతని
విరాగముఁ బ్రయత్నపడినఁ బితరులు కట్టా !
మరలదు; సికతాసేతువు
నిరోధ మొనరింపఁ జాలునే పెనువరదన్ ?

క. కాలక్రమమునఁ బితరులు
కాలమునేయఁగ నతండు గల ధన మెల్లన్
గాలించి బీదసాదుల
పాలుగ నొనరించి యొక్క వనమున కరిగెన్.

క. నెలయేళు తొనఁగెఁబాద్యము;
నలలతికావళి సుమార్ఘ్య మర్పించెఁ; గుజం
బులు ఫలసంతతి నిచ్చెను;
బులుఁగులు స్వాగతముఁ బాడెఁ బొరి నాతనికిన్.

జాతక కథా గుచ్ఛము

ఉ. అయ్యోడనున్న శైలము బుధోత్తముఁ దీతఁ డటంచుఁ బైఁడికా
 క్కయ్య యటంచుఁ దన్మృదుపదాబ్జరజంబు ధరింపనెంచి పె
 న్నెయ్యము వియ్యమున్నెఱపి నిల్చి స్వకీయ గుహాంతరంబునం
 దయ్యతిచంద్రుఁ గొల్చెను మృగావళి కింకర పంక్తితోఁ దగఁ.

౧౨

గీ. నాతి వృష్టిక నాత్యుష్ణ నాతి శీత

మై ప్రకల్పించె మునికి సాహ్యంబు ప్రకృతి :

అతఁడు యోగపరిభ్రష్టుఁ డగుటఁ దొల్లి

శీఘ్రముగనె తపస్సిద్ధిఁ జెందె నేడు.

౧౩

క. తనకు లభించిన జ్ఞానం

బను దివ్యామృత మొసంగి యగదంకారుం

డనఁ బాపగుణసంతతి

మనుషంగ లోకమునఁ దిరుగ మహితుఁడు దలఁచెఁ.

౧౪

క. చలివెలుఁ గవ్యాజ కృప

న్నొలికించి నిజామృతంబు నుర్వీజ లతా

దులను వలె జ్ఞాని లోకం

బుల నప్రార్థితుఁడ జ్ఞానబోధలఁ బ్రోచుఁ.

౧౫

క. కరతలభిక్షల తోడను

దరుతలవాసంబుతో నతఁడు గ్రుమ్మఱుచుం

బుర నగరంబుల గ్రామై

కరాత్రముగఁ దుదికి డానె జ్ఞాపరు నొకనిఁ.

౧౬

క. మేరువు దొరకిన కరణిని

భూరమణుం డలరి యా తపోధనముఖ్యుఁ

స్వారామంబున నొక పూ

టీరంబున విడియఁ జేసె నెంతయు బత్తిఁ.

౧౭

క. ఆతఁడు రాట్పార్థికుఁడై
చాతుర్యాస్యమగు దీక్ష సంకల్పించెన్
బ్రాతము మొదల సాయం
జాతతమగు ధర్మములను వ్యాఖ్యానించెన్.

౧౮

క. “ఏదీ నరులకుఁ బసులకు
భేదము ధర్మప్రవృత్తి విడనాడిన నాఁ ?
దేదీ ! పండిత పామర
భేదము సత్పుణ్య పాప విజ్ఞత వెలిగాన్ ?”

౧౯

క. అని బహువిధ ధర్మంబుల
వినిపించె నతఁడు వింత విధములతోడన్
దొనలను దీసియుఁ గరమున
నునిచిన చందమున హృదయ మూఱుటఁ గొనఁగన్.

౨౦

క. జరుగుచునుండఁగ నివ్వెది
ధరావరుఁడు విడిచి రాజ్య తంత్రంబు యతీ
శ్వరుఁ గొలుచుచుండె ; నమృతము
మఱగిన జిహ్వాకు గుడంబ మధురంబ కదా !

౨౧

క. కొలువఁడు తొలుతటి గురువులఁ ;
గలియఁడు మున్నింటి చెలిమికాండ్రను ; బోవం
దలఁపఁడు శుద్ధాంతమునకు ;
సలుపుచు మునిపాదనేవ జ్ఞేపతి యెప్పుడున్.

౨౨

క. ఏతత్పరాజ్ఞాభివ్యము
చేతస్సహ్యంబు గామిఁ జేరి యొకట సం
గాతులు, మంత్రులు, గురువులు
జ్ఞేతలవతినిన్ మరల్చి సలిపిరి కుట్రన్.

౨౩

క. ఒకదినమున నా భూపతి

నికటమునకుఁ బోయి యెదుట నిలిచి ప్రణతితో

మొకముల ముడించి యని రి

“ట్లకటా ! యేమందుమయ్య ! యవసీనాథా !

౨౪

క. పరదేశంబులఁ గ్రుమ్మటి

యరుదెంచిరి నేఁడు వేఁగు ; లయ్యై కథలం

బరికింప గుండె చెదరెడు;

ధరేంద్ర ! నమ్ముదువా ? లేదొ ? తగ మా మాటల్.

౨౫

క. మన రాజ్యముఁ గబళింపఁగ

గను వేసియుఁ బగలు చాలఁగాలమునుండిఁ

బనిచిరి యీ సన్నాసిని

మన కనులకుఁ గంతగట్టి మన్నెంబుఁ గొనన్.

౨౬

క. నల్లవి యెల్లను నీకులు

దెల్లవి పాలంచు నమ్మితిమి; యీతనికిఁ

బెల్లెల ? కొక్కు వెట్టిమిఁ

దెల్లమ ! మనగోయి మనమ తీయుగతి యగుఁ.

౨౭

క. ఇళఁ డైంద్రజాలికుండఁట;

అతిమాయలమారియంట; యకటా ! శత్రు

క్షితిపతులకు నిన్నిడి పా

రితోషకముఁ బొందునంట రేపో ! మాపో !

౨౮

క. కనుఁగీటుచుండు నిచ్చటి

మనతోత్తుల; నిన్నుఁగాంచి మారాడరు వా

రును; మిండతపసియాతఁడు;

చని రేలఁ దపం బొనర్చు జవరాండ్రకడన్.

౨౯

క. ఈ సన్న్యాసికి నేడే

యాసీమాంతంబుఁ జెప్పి యంపుము రాజా !

ఆ సూర్యచంద్రనభముగ

నీ సర్వంసహను నేలుమి ! యొడయుఁడవై.

౩౦

క. మాకుందోఁచును మందో ?

ప్రూఁకో ? యా బోడతపసి జ్ఞావర ! పెట్టె

నీకును; గాకున్నను మ

మీకరణి ననాదరించితే ? యెపు డేనిన్.

౩౧

క. తెలిపితిమి తెలిసినట్టిది

“తెలిసియు ముందేల నాకుఁ దెలువ ? “రటంచుం

బలుకుదు వని; దేవా ! చే

తులు గాలుడు నాకుఁ బట్టఁదొడఁగినఁ జన్నే !”

౩౨

౧. ఈ యుపదేశమునా విని షీతీంద్రుఁడు వారల నంపి చిత్తమం

దా యతి వచ్చునాటఁగొలె నాతని మాటలఁ జేత లందెవో !

చేయఁదొడంగె శంకలను జిత్త మశుద్ధమయేనిఁ దోఁచుఁ బో !

యా యిలపై విరుద్ధముగ నెల్లదియునా వచియింప నేటికినా ?

౩౩

క. గోరంతలు గొండంతలు

గా రచియించెను; మహాత్ముఁ గపటుం డనుచునా

వారలు వేసిన బీజం

బా రాజు నెడంద నాఁపె నతిగాఢముగనా.

౩౪

క. అముని నిశ్వాసంబును

భూమిపతికిఁ దోఁచె మోసముగ; దక్షిణమునా

వామముగఁ గానిపించుగ

దా ! మతిపోవుట ఖలోక్తితని జనులకునా.

౩౫

చ. ప్రతిదినమందుఁబోలె నరపాలవతంసుఁడు పోక ధర్మసం
శ్రుతికయి, వాని దిక్కుయినఁ జూడక, పంపక భుక్తికై ఫల
ప్రతతియు, మాన్పి తత్సవిధవర్తులఁ గింకరులం గడు న్నిరా
దృతి నొతరించె; దిట్టరులు తేఁడు లనుగ్రహనిగ్రహంబులకా.

౩౬

గీ. కడదె నొకనాఁడు; రెన్నాళ్ళు గడచె; జరిగె
నిట్లు మూన్నాళ్ళు; గ్రహియించె నెల్లయు యతి
కరతలామలకంబుగా; ధరను ఋషుల
యాంతరం బైన దృష్టికి నడ్డమున్నె ?

౩౭

ఉ. అంతట నా యమింద్రుఁడు మహాత్ముఁడు డగ్గటి శాంతిమై ధరా
కాంతుని “బోయి వత్తును సుఖంబుగ నుండుమి రాజ ! ధర్మమునా
స్వాంతమునుండి వీడక ప్రజాపరిపాలనముం బొనర్పు; ధీ
మంతుఁడ వీవు చెప్పఁదగు మాటలు లేవిక వేయు నేటికికా.”

౩౮

క. అనుచును వచించి యాతఁడు
చనె వెనుకకుఁ దిరిగి చనక; సజ్జను లేద దూ
షణభూషణముల సమముగ
గణించెదరు; పైకి బల్కుఁగడఁగరు లవముకా.

౩౯

క. చనుచున్న మౌనివై ఖరి
గని “యాతఁ డకృత్రిముఁడుగఁ గానంబడుచుం
డెను; మంత్రు లనిరి ‘ధూర్తు’
డని, తల్లక్షణ మొకండు నగపడకుండెకా.”

౪౦

గీ. అని తలంచెయు బుద్ధిమాంద్యమున మునినిఁ
బనిచి రాజ్య సుఖంబులఁ బడసియుండె;
బాణి యందున్న బెల్లంబుఁ బాఱవైచి
యాకు నాకిన యవివేకి యవ్విధమున.

౪౧

ఉ. ఆ ముని చన్ననాటఁగొలె నా పృథివీపతి రాజ్యమందు ను
 గ్రామయ రూపదేవత సహస్రముఖంబుల విప్పి తత్రుజ్ఞా
 స్తోమము మ్రింగెడుం; గొలిపి తుందుడుకుఁ మది నీతిబాధలుం
 దామరతంపరయై చెలఁగి నైకవిధంబుగ నేఁచు భూపతిఁ.

౪౨

క. పలువురు తనవలె యతినిం
 దొలుతట నేవించు పండితులు, వృద్ధులు, బూ
 జ్యులు వచ్చి తేనిముంగల
 నిలఁబడి కైమోడ్చి యిట్లనిరి నిశ్చంకఁ.

౪౩

క. “వెనుకాడుచున్న వారము
 జనవర ! యిన్నాళ్ళనుండి సల్లాపింపం
 గను మునిఁగూటిచి; నీ చే
 సిన పని గర్వామని సాహసించుము తెలుపఁ.

౪౪

క. అసచారం బొనరించితి;
 సుపరీక్షితుఁ జేయవైతి; శుద్ధచరిత్రుఁ
 విపరీతుఁ డని వెలార్చితి
 విప్రు డేని యెఱింగినావె యేతత్ఫలముఁ ?

౪౫

క. తమ ప్రాజాపత్యంబును
 దమ గౌరవ మడఁగియుంటఁ ద్వత్సచివాదుల్
 కుమతులు కుట్రను బన్నిరి;
 తమ రెఱుంగమి యిట్టి యాపద తటస్థించెఁ.

౪౬

క. నిలుకడమీఁదను నిక్కము
 దెలియు ననియుం; ద్రవ్వఁద్రవ్వఁ దేలును దధ్యం
 బిల ననియు నంద్రు; పాపము
 వెలివిఱియక దాఁగదెప్పడుఁ బృథివీనాథా !

౪౭

ఆ. వె. దైవవిగ్రహంబుఁ దలఁచి రాయ యటంచుఁ
ద్రోసిరాజుఁ జేసివేసినావు;
జనుల కెపుడు నచ్చు సదుపదేశము కన్న
దురుపదేశ; మందుఁ దొరఁగుఁదేనె.

౪౮

క. చెప్పందగ్గది తప్పక
చెప్పవలయు ననుచు నీదు శ్రేయోఽర్థులమై
చెప్పితిమి; తలం దఱిగిన
నిప్పుడు సిద్ధముగ నుంటి మేలా పెక్కుల్ ?

౪౯

క. అని వచియింపఁగ భూపతి
విని సచివులఁ గబురునేసి పిలిపించి నిద
ర్శన మడిగి వారి మోసముఁ
గనుఁగొని దండించి బందిఖానా నునిచెఱ.

౫౦

క. మదిఁగొని పశ్చాత్తాపము
వెదుక దెసల కనిపె తేఁడు వేఁగులవారిఁ
వెదకినఁ గనరాఁ డయ్యెను;
నదుపాజ్ఞల నుందురే మహర్షు లొకయెడఁ ?

౫౧

క. నానామతస్థు లొకపరి
తేనిం దమ మతమునకును ద్రిప్పఁగ నేవే
వో నూతన ధర్మంబులఁ
బూనిరి కఱపఁగ బ్రమాణము లివే యనుచుఁ.

౫౨

క. తలవని తలఁపుగ నా యతి
పొలుపుగ ధర్మప్రచారమునకై నల్లి
క్కులఁ దిరుగుచు నానాఁ డీ
యిలాధిపతి కొలువులోని కేతెంచెఁ దగఁ.

౫౩

క. తన్నవమానించెగదా !

ము న్ని మన్నెఁ డటంచుఁ బొందక యలుకన్
మన్నించివచ్చెఁ గూర్పఁగఁ
బున్నెము; మానావమానములు ఋషి కున్నే ?

౫౪

ఉ. వచ్చిన దొలఁగాంచి నరపాలుఁడు గద్దియ డిగ్గి మౌనికిన్
నిచ్చలమైన బత్తిమెయినిం జని సన్నిధి కర్ణ్య పాద్యముల్
ఇచ్చి క్షమాపణంబు వచియించియు మ్రొక్కఁగఁ దత్పఞ్ఘాన్త వి
ద్యచ్ఛయ “మీతఁ డెవ్వఁ”డని వానినిఁ గాంచుచు నిల్చె తీర్చమై.

౫౫

క. పిమ్మట రాజప్రార్థితుఁ

డమ్ముని సభఁగూరుచుండి యచట నుపన్య
స్తమ్ము లగు వివిధబుధ ధ
ర్మమ్ముల నాపాత సుమధురమ్ముల వినియెన్.

౫౬

ఉ. ఒక్కఁడు సాంఖ్యవాదము, మరొక్కబుధుండు విశేషవాద, మిం
కొక్కఁ డపూర్వవాదము, నహో! మరొకండు స్వభావవాద, మీ
పక్కి నఖండచర్చ జరుపంగఁ బ్రతిధ్వని యిచ్చునట్లు న
ర్దిక్కులు బోధిసత్త్వుఁడు తుదిన్ వచియించెను దత్సమాధులన్.

౫౭

క. ఆతండు మరియు వొడివెను

“శ్రౌతం బగు యజ్ఞకర్మచయము వృథసుఁడీ !
ఘాతుకములు గావే యివి ?
యే తీరున స్వర్గ మబ్బు నీ కర్మములన్ ?

౫౮

క. నరుఁ డజ్ఞానపుఁ బశువుం

బరిమార్చుట కన్న నన్యమఖ మొకఁడున్నే ?
పరమార్థంబు గ్రహింపరు
నరులు గతానుగతికులు మనస్సుల యయ్యున్.

౫౯

క. కలఁడా ? లేఁడా ? యను చ

ర్పలు పరమాత్మం గుఱించి ప్రారంభింపఁ

వలవదు రిత్తఁగ; మీ తృ

ష్టల నార్పఁగ సలుపుకొనుఁడు జతనము మీరల్".

౬౦

మ. అని నానాగతులఁ స్వధర్మమును వ్యాఖ్యానింప నమ్మొనివ

ర్యుని సాష్టాంగముమ్రొక్కిరా కొలువునం దున్నట్టి యాయాబుఁదుల్;

ముని యాదేశమునఁ నృపుండు వదలెఁ బూర్వంబు గారాగృహం

బున బంధించిన మంత్రిముఖ్యులను సద్బుద్ధిం గొనఁ వారొగిఁ.

౬౧

క. ఆనాటఁగోలె తేఁ డా

మౌనినిఁ గులదేవతగను స్మరియించును; స

మ్మానించు స్వాంతమున; సం

ధానించుఁ దదు క్త పుణ్యధర్మము సతముఁ.

౬౨

జాతక కథా గుచ్ఛము

తృతీయ భాగము

మేషజాతకము

గీ. వారణాసీపురిం దొల్లి బ్రాహ్మణుండు
పావనుండు వేదవేదాంగ పారదృశ్య
గలఁ; డతఁడు సల్పఁబూనె యాగంబొకండు
“స్వర్గకామో యజేత”యఁ శ్రౌతవిధిని.

౧

గీ. దేశదేశంబులందు నార్తిజ్యమందు
నందెవేసినచేతుల నరసి తెచ్చి
యెల్ల యజ్ఞియవస్తువు లేర్చికూర్చి
మంచిమూర్తంబునందు దీక్షించియుండె.

౨

క. కొనితెచ్చి నల్లమేకను
బునీత మొనరించి మంత్రముల యూపమునం
బనుపడ బంధించియు విశ
సనము సలుప ఋత్విజుండు సన్నద్ధుఁడుగాన్.

౩

క. మరణోన్ముఖమగు నయ్యజ
మరుదుగఁగావించి యట్టహాసంబును, ను
త్తరమగు క్షణముననే ది
గ్గరగాఁ గన్నీరు గాల్వగట్టఁగ నేడ్చెన్.

౪

క. యజమానుండును ఋత్విజు
లజకృతమగు నవ్వు, లేడ్చు లర్థముగా క
క్కజపడి యతికర్తవ్య
త్వజడంబుగ నొందొరువులఁ బరికించిరొగిన్.

౫

గీ. మాని మారణకర్మంబు మౌనమూని
నిలువఁగఁబురోధ, డెందంబుగలఁగఁబాట
గద్గదిక నంత యజ్ఞ ఛాగంబు నడిగె
“ఎవర ? వీనవు వీ యేడ్పు లేల ? చెప్పుమ.

౬

గీ. దృష్టచరమేని శ్రుతచరంబేనిఁగాద
నీదుచందంబు, గలిగెఁబో ! నింద్యమైన
యంతరాయంబు నీవల్ల;” ననుడు, నజము
మరల నవ్వియు నిట్లని మాటువలికె.

౭

“ఓవిప్రా ! విను ! నేను నీవలెనె మున్నుర్వీసుపర్వాన్వవా
యావిర్భావమునొంది కర్మతుఁడనై యజ్ఞంబుఁగావించి సీ !
ఏవంబొందక మాదృశంబు నజమున్ హింసించితిన్; దానికై
గావైతిం జనియించి చాగమయి నైకంబైన జన్మంబులన్.

౮

ఆ. వె. ఐదునూర్లసారు లవని జన్మించితి;
యజ్ఞశుభవనైతి నన్ని సార్లు;
దోసమలఁతిగానె దోచునుగాని కొ
లందియున్నె ? తత్ఫలంబు గుడువ.

౯

కం. ఇది నా తుదిజన్మము సూ !
వదలును నీదయను నాదు పాపంబని స
మృదమొంది పెద్దనవ్వితి;
ముదమొదవదె ? బరువుదీఱిపోవుచునున్నన్.

౧౦

గీ. పాప ! మయ్యయ్యో ! నావలెఁ బలుతడవలు
మేషమయి నీవు జన్మించి మేదినిపయి
యాగపశువౌదువంచు నీయార్తిఁదలఁచి
యెడఁద వగులంగ నట్లు బిట్టేడ్చియుంటి.”

౧౧

కం. అనవుడునయ్యజమానుడు

మనసుఁ గుదించుకొని దానిమ్రుందింపక ని

ల్పినఁగాంచి మేఁకవలికెను

“ననుజంపక యీవిలంబనంబేల ? బుధా !

౧౨

గీ. తమకపడుచుంటిని నికృష్టతనువు విడిచి

ముక్తిఁబొందంగ; నాలస్యమునకు నైఁవఁ;

జంపు ! చంపుమ”యని పెద్దసాచిమెడను

విడిచి యూపంబు నాతనికడకుఁ బఱచె.

౧౩

ఆ. వె. మేఁకడాయు కొలఁది మేదిసీదేవుండు

పెనుకపెనుక కడుగు వేయఁదొడఁగెఁ;

‘జంపు’మను నజంబు; ‘చంప’నంచు వచించుఁ

బాఁబీతిపుట్ట బ్రాహ్మణుండు.

౧౪

గీ. తలవనితలంపుగావచ్చి ధర్మమూర్తి

యచ్చటికి బోధిసత్త్వఁడత్మాదరమున

వారిచే సత్కృతుం డయి వారి కథలు

విని వచించెను భూసురేంద్రునికిఁ బ్రీతి

గీ. “ఓయి ! నీవెంటగొని దీని నుర్వియెల్ల

సంచరించుచు యాజ్ఞిక సంచయమున

కుచితబోధలు గడిఁది నేయుచును, మాన్వి

జీవహింసను బుణ్యమార్జించికొమ్ము.”

౧౬

జాతక కథా గుచ్ఛము

తృతీయ భాగము

రాజవాద జాతకము

గీ. బ్రహ్మదత్తుండు గాళికా పత్తనంబుఁ
బాలనమునేయు తఱి వాని పట్టమహిషి
గర్భమున బోధిసత్వుఁ డావిర్భవించె
సర్వకల్యాణగుణసముచ్చయముతోడ.

౧

ఆ. వె. దినదినాభివృద్ధిఁ గనుచు నా బాలుండు
శుక్లపక్షచంద్రు శోభనొంది
కరముఁ బ్రకృతితఱికిఁ గనువిందు, నెవివిందు
సలిపెఁ దనదు నందచందములను.

౨

గీ. ఒక్కనాఁ డక్కరంబుల గ్రుక్కఁబట్టి,
గుణితముల నొక్కనాఁడు మూర్ఖుని, యతండు
పాఠ్య పుస్తకముల నొక్క పాటఁబాడి
కొలఁదినాశులఁ జదువులకొలఁదులంటె.

౩

గీ. సకలకళలందు సర్వశాస్త్రములయందు
రాజ్యతంత్రంబున నతండు రాసికెక్కె
తైశవమునందె ప్రాపించి కౌశలంబు
పిల్లమిరియం బితండని యెల్లరాడ.

౪

మ. పితృవైతామహమైన రాజ్యమది ప్రాప్తింపంగఁ బట్టాభిషి
క్రత యుక్తంబగు కాలమందెనసి సద్ధర్మంబు లోకంబునం
జతురంశంబుల జాగరూకమయి మించంజూచుచు భాగ్య దే
వత రూపొందె నటంచు స్వప్రజ నుతింపబోల్చె వాడున్నతిన్.

౫

శా. న్యాయస్థానములెల్ల శూన్యములుగా నయ్యెన్ సమస్తప్రజల్
న్యాయాధీశులు, సర్వగేహములు న్యాయస్థానముల్ కావుటన్ ;
అయుర్వీశుఁడు విష్ణుఁ; డా జనులమర్యైషంబు, వైకుంఠ మో
హో ! యా భూపతిదైన రాజ్యమును వేయుంజెప్పగా నేటికిన్ ?

౬

గీ. కబ్బములనల్లి పాటలుగా రచించి,
కథలుగా గ్రుచ్చి, తగనాటకములు వ్రాసి,
యా మహిపతి చారిత్ర్య మహారహంబుఁ
బ్రీతి దశకొత్త బుధులు వర్ణించుచుండు.

౭

సీ. రవ్వల లోకాభిరామాయణంబుల
నాడు చిల్లరమూఁకఁ గూడి మాడుఁ;
గడిఁది విస్రబ్ధంబుగా మంతనములాడు
పెద్దలతో వాడుపెట్టి యాడుఁ
బరిషత్తులకుఁజొచ్చి పార్షదులకుఁ బ్రతి
ద్వంద్వయై చర్చలం బాలుగొనును;
బానశాలల నసంబద్ధ ప్రలాపముల్
వదరు నున్నత్తుల పలుకులు విను ;
గీ. దినదినము నొక్క యవతారమును ధరించి
యా ప్రభుండు భ్రమించు నహర్దివంబు
నేలనాలుగు సెఱఁగుల నిష్ఠమెయిని
స్వీయ దోషంబులను గవేషింపఁదలఁచి.

౮

మ. అతఁ డట్టుల్ చరియించుచుం గని స్వరాజ్యక్షోణిపారంబు, హ
ర్షితుఁడై యాత్మగుణప్రశంస, మరలం జేరంగ స్వగ్రామ మే
గుతటిన్ గోసలరాజు సద్గుణ సమగ్రుండీ నృపుండల్లి, స్వ
క్షితి రాజ్యంబున యందుఁ గ్రుమ్మలుచు వచ్చెన్ మెల్ల నచ్చోటికిన్.

౯

జాతక కథా గుచ్ఛము

క. ఎదురయ్యె వారి యరదము ;
 లది యిలుకగు బాట యగుట నవకాళము లే
 దొదిగివన; సూతు లిరువురుఁ
 గొదికిరి తమ తేర్ల వెనుకకును నడిపింపన్.

౧౦

గీ. అలఁతి తడవజ్జె నిలిచి కోసలమహీంద్రు
 సారథి వచించెఁ గాశీకు సారథికినిఁ
 “ద్రిష్టమా ! వెన్నదెసకు నీ తేరు వెనను
 సార్వభౌముం డితండు కౌసలఁడు సుమ్ము :

౧౧

గీ. అంతఁ గాశీశ్వరుని సూతుఁ డాడె నిట్లు
 “సార్వభౌముండు గాశి భూజాని యితఁడు”
 నీదు నరదంబె వెనుకకు నెట్టవోయి !
 ఇప్పటికె చాలఁ బ్రౌద్ధయ్యె నేగవలయు”

౧౨

గీ, ఇట్లు లిరువురు నీవునీవంచుఁ గొంత
 తడవు వాదాడి తుదికిట్లు ధర్మ నిర్ణ
 యం బొనర్చిరి; “ఇర్వురియందుఁ బిన్న
 బాట నొసగంగవలెఁ బెద్దవాని” కనుచు.

౧౩

చ. అరయఁగ వారియిర్వురి వయస్సు సమానమెయ్యెఁ; బెద్ద రా
 చఱికముఁబట్టి తేల్చఁదలఁచం దులఁదూగిరి వారు; వంశపుం
 గరిమముఁ బేర్కొనఁ నృపయుగంబు సరాసరియంచుఁ దేలె; నె
 క్కరణిని ధర్మనిర్ణయము గావలెనో కద ! యిట్టి పట్టునఁ.

౧౪

గీ. అంతఁ జోదకు లిద్ద తొక్కింత తిరిగి
 కలిసి యోజించి గుణ్యుండె గణ్యుండిలను;
 గాదు ప్రాయంబు; రాచఱికంబుగాదు;
 వంశ గౌరవ మేనియుఁ గాదుగాదె :

౧౫

గీ. కాన గుణవంతుడైన జ్ఞాజాని కిచట

దారి నొసఁగుట యుక్తియుక్తం బటంచు

నిశ్చయించిరి; కోసల నేతృసూతుఁ

డోలిఁ దనఱేని గొనము లిట్లుగ్గడించె.

౧౬

శా. “దండించుం గడు దండ్యులన్ జముని చందంబున్ విడంబించు చు

ద్దండుండై; తగఁబ్రోచు సాధుజన బృందంబున్ దయాంభోధి వి

ష్టం డట్టుల్; ప్రజలొజ్జుగాఁ దలఁచి రాజున్ మెత్తవానిం జెవుల్

పిండుం; గావున నాతిక్కశతఁ జూపించున్ మనోవాక్కులన్.

౧౭

క. అరులకు సింహస్వప్నము;

సరసుఁడు; చుట్టాల సురభి; సజ్జనతతి కె

త్తఱి ముంగొంగుఁ బసిఁడి మా

ధరావరుఁడు; కాన మాకు దారిని నిమ్మా!”

౧౮

ఆ. వె. అనుడుఁ గాశిరాజు యంత కోసలరాజు

తేరిఁ దోలువాని దెసకుఁ దిరిగి

నిరసనంబుఁ దెలుపు చిటునవ్వు నవ్వుచుఁ

దనదుఱేని వృత్తమును వచించె.

౧౯

సీ. “దండింపఁడ యవశ్య దండ్యుల నేనియు

జ్ఞాతిమైఁ దద్బుద్ధి సంస్కరించుఁ;

దనదు వాఙ్మనసంబు లనయంబు నవనీత

రచితంబులట్లు మార్దవముఁ బూను

మహిత సత్త్వస్ఫూర్తి నహిత బృందం బాత్మ

హితబృందముగఁ బరిణతమొనర్చుఁ

దనవారు లాఁతివారను భేదమెఱుఁగని

చేతన్నరములేని దాతృతఁదగుఁ

గీ. గోప మెఱుంగఁడు ; నెవియొగ్గి కొండియములు
వినఁడు ; సత్యవ్రతంబును విడువఁ దెపుడు
తేండ్లపై తేఁడు ; భృత్యుల భృత్యతరుఁడు
మా ప్రభూత్తంసుడిమోయి ! మాకు దారి.”

౨౦

ఆ. వె. ధర్మపరుఁడు మీదు ధరణీవిభుండు ; స
ధర్మపరుఁడు మాదు ధరణీవిభుఁడు
అడరు నిరువురందుఁ గుడి యెడమల భేద ;
మిదియ నిర్ణయించు హెచ్చుఁ దచ్చు.

౨౧

శా. కాశీ భూపతి చారుచర్యను సమాకర్ణించి యా కోసల
క్షేత్రానుం డట సూతుతో దిగి రథం, బేతెంచి పెఱబత్తిగా
శీశాంఘ్రిద్వయి వ్రాలి, “నా కితఁడు లక్ష్మీభూతుఁ”డం చెంచి వీ
తాశంకం దనతేరునెట్టుమనియెఱ యంతఱ వడిఱ వెన్నకుఱ.

౨౨

క. వరవడిగాఁ గైకొని త
చ్చరితముఁ గోసల మహీశచంద్రుఁడు లోకో
త్తరుఁడగు కాశీవసుధా
పురందరునకుఁ బ్రతిబింబముగ నయ్యెఁ దుదిఱ.

౨౩

జాతక కథా గుచ్ఛము

పుత్రీయ భాగము

గజజాతకము

క. ఒకతూరి బోధినత్వం

దొకానొక యరణ్యమందు నుదయించి గజా

ర్భకమై క్రమముగఁ బెద్దె

యకళంకచరిత్ర వడసి యౌవన మొందెన్.

౧

ఆ. వె. కండక్రావ్యదేవీ గాత్రంబు చతురస్ర

శోభియగుటఁ గడిదిఁజూచి వలచి

దాని దెందమెక్కి ధర్మదేవత నిల్చె

రమణివోలె నిండుప్రాయమందు.

౨

క. కలియదు మత్తగజంబుల;

మలీమసపువృత్తి బోదు; మౌనివికమునన్

గొలఁకుల నీరాడుచు నా

కులుమేయుచుఁ జెట్లనీడఁ గ్రుమ్మలుచుండెన్.

౩

సీ. జవనత్వము లడంగి నసిదప్పి యెత్తువ

డ్డట్టి జంతువుల నర్హముగఁ గొలుచుఁ ;

దమతల్లికై తప్పి తాఱు బిడ్డలఁ

గనికరంబు వహించి జననిఁగూర్చు;

క్షత్తిపాసార్తియై క్షోభిల్లు మృగపంక్తి

కామిషాంబువుల బిట్టరసి తెచ్చుఁ ;

దనదు ప్రాణంబుల వినిమయం బొనరించి

మృతజంతువులఁగావ మతిఁ దలంచు;

ఆ. వె. ప్రాణితతికి మేలు పచరించుతటి స్వీయ
గాత్రయష్టి సురభిగంధి యట్ల
కానివేశఁ బూతిగంధి యట్ల తలంచి
యెదురుసూచుఁ బరుల గొదలు దీర్చు.

౪

క. తన యందచందములఁ గని
తను నహమహమికను వలచి దర్శితేకం
బున వచ్చు కరేణూతతిఁ
గని యయు్యువగజము రాతిగతిఁ గలఁగదెదక.

౫

క. కని దాని యనుత్తమ వృ
త్తిని నవ్వనమృగములెల్ల దివ్యగజమకాఁ
గొని మది నభిషేకింపం
గను దమ యాధాధినాథుగా నున్నంతక.

౬

గీ. అక్కరీంద్రుండు పసివట్టి యవ్వితంబు
నిస్సిరోః నాకు నీ పీడయేటి ? కనుచు
వీడి యచ్చోటు దెలుపక వేరితోడ
దూరమందున్న యొక్క యెడారిఁజేరె.

౭

సీ. తొలి యగస్త్యుఁడు నీరు చుళుకించి త్రావంగ
బయలైన కంధ్యదోభాగ మట్లు
ఇనుపగజ్జెలతల్లి యేకాతప త్రయై
శాసించుచున్న రాజ్యంబు నట్లు
పఱతెంచి మును గిరుల్ గఱులతో వ్రాలిపోఁ
బెంపెల్ల నడఁగిన పేటయట్లు
ప్రళయంబునందెల్ల ప్రాణిబృందము నూర్చు
కటికకాయని పెద్దకళ్ళమట్లు

గీ. పేర్కివెలియైన శుష్కజీవితము నట్లు
నైదువతనంబు దొలగిన యవని యట్లు
ధరఁగృతఘ్ను నసారచిత్తంబు నట్లు
నకట ! మది కేవఁబుట్టించు నయ్యెడారి.

౮

క. అడుగులు దిగఁబడి సాఁగవు
నడకలు; సుడిగాలి పిండునకు నయ్యెడ నే
ర్పడు మేటియిసుకవామల
నడంగుఁ బయనించు ప్రాణి యమ్మరుఘామి.

౯

శా. ఆనిప్పచ్చర మేలుచున్న భువియం దాహస్తి కాఁపుండి య
ద్దానిం దాటఁగరాక కస్తిపడు తత్తజ్జంతుజాలంబునుం
బైనెం దాలిచి మోయు; దూప నుడువున్ వార్ధారలం దెచ్చి తొం
డానన్; గ్రాసమొసంగు నెట్టో! దయదొట్టన్ బిట్టు దెందంబునన్.

౧౦

క. దొరకఁదిను నింత రొడ్డను
దొరకనియెడఁ బస్తువడియుఁ దూలుచును గడుం
దటితో దగ్గఱి లగ్గుగఁ
బరిచర్య లొనర్చుఁ బ్రాణివర్గంబునకున్.

౧౧

చ. ప్రతిదినమందుఁ బోలె గజరాజ మెడారిఁ జరించుచొక్కనాఁ
డతితమమైనయార్తరవ మక్కట ! యొక్కటి నాలకించి య
దృతపడి దానితత్త్వ మెదఁదోఁక దిక్కులు సూచుచుండ దు
ర్గతులయి వచ్చు దీనజనకాండము గన్నదె దవ్వుదవ్వులన్.

౧౨

క. కని యేయుత్పాతము గ
లెనొ ? కట్టా! యెల్లవారికి ? నటంచు మదిన్
వనరుచు “పీఠల సేవిం
చిననె కృతార్థంబు నాదు జీవిత” మనుచున్.

౧౩

క. ఎదురుగఁబోవుచు నుండఁగ

సుదూరమున గజముఁ గాంచి చొప్పటి యెంతే

నదవదపడి నలుదెసలకు

యథాయథజన్యు నంగలార్చుచు వారల్.

౧౪

క. “ముంగల నుయ్యియు నిక వెను

కంగొయ్యియు ; నెచటి కేగఁగల ? మక్కట ! కీ

డుం గీడు వెంటనంటెను

ముంగటి మన యెల్లపాపము ఫలించె నిటుల్.”

౧౫

క. అని యితకర్తవ్యతదోఁ

పని చిత్తముతోడ, విన్నఁబాటెంతయు నొం

దిన మోముతోడఁ, జిడిముడి

గొను నడుగులతోడ, గోడు గుడుచుచునున్నన్.

౧౬

మ. తన తొండంబును బైకి నెత్తియుఁ గరీంద్రం బివ్విధిన్ మర్త్యభా

షను వాక్రచ్చె “భయంబుఁ బొందకుఁడు లేశంబేని; మీ కూర్పువాఁ

డను ముమ్మాటికి నమ్ముఁ; డీ రెవ ? రసిష్టంబేమి ? మీ రిట్లు క్రం

దనముల్ సేతురు; మీ ప్రయాణ మెట ? కింతం గూర్తిమైఁ దెల్పుఁడీ !

౧౭

క. మిముఁ గొలుతు యథాశక్తిగ;

స్వమిత్రుఁగాఁ దలఁచి నన్ను భవదాపదలన్

సమముగ భాగం బొసఁగుఁడు ;

భ్రమింపకుఁడు మిమ్ము మ్రింగు రాక్షసి నంచున్.

౧౮

క. అను నయ్యేనిక పలుకులు

జనులందఱు నాలకించి శాంతంబగు రూ

పును గని విస్రంభంబును

గొని యొక్కొక్కరుగ వచ్చి కూడిరి దానిన్.

౧౯

గీ. అంత నా బాటసారులయం దొకండు

నొడివె నా దంతితోడ “మా పుడమియొడయఁ

డకట ! మమ్ముఁ బ్రభుద్రోహులనుచుఁ గినిసి

పాఱఁదోలించె నీ పెన్నెడారి కిప్పుడు.

౨౦

మ. చెవిఁబెట్టండు జనార్తనాదముఁ ; బ్రజాక్షేమంబుఁ బాటింపఁ; డు
క్కివులై బీదల రక్తమాంసములఁ గుక్షిన్నింపు నుద్యోగులన్
అవలంబించి ప్రభుత్వము న్నెఱపు మర్యాదన్ విలంఘించి; యీ
భవి గావించిన పాపమేమొ కద ! భూపుల్కల్గ నేతాదృశుల్ ?

౨౧

క. నెఱవాఁడిముల్లు పైఁబడి

చెఱచునొ ? తమ్ముంచు దరికిఁ జేరక మనున

య్యరఁటాకుల వడుపున మా

దొర దృష్టిఁ దొలంగి బ్రదుకుదుము మే మెప్పుడున్.

౨౨

శా. ఏకగ్రీవముగాఁ బ్రభుం దటిసి మా యిక్కట్లుఁ, జిక్కట్లు, మా
మా కైకట్లును విన్నవించుకొనఁ జో జ్ఞానాథుఁ డీక్షించి మా
రాకం “గట్టిరి కత్తి నా పయిని వీరల్; వీర్రుభుద్రోహు; లీ
మూఁకన్ సర్వరథంబుఁ దోచుకొని పోమొత్తుండు దొదొలకున్.”

౨౩

క. అని రూక్షకంఠమున దు

ర్జనుఁ డాతఁడు నొడువ భటులు సర్వస్వంబుం

గొని మమ్ముఁ దోలి రచటికిఁ

దిని ధూళిని, ద్రావి గాలి దిక్కటి చావన్.

౨౪

గీ. ఆకలంబులు మేయుచు నచ్చటచటఁ

బడియనీరాని చట్రాలఁ బండుకొనుచు

నిట్లు మున్నాళ్లనుండి మేమిందఱమును

బయన మొనరించుచుంటిమి బడలివడలి.

౨౫

గీ. తిండియుండీర్థ మొదవమి, నెండఁ గడుపు,
పచ్చిపుండయి కాకులు నొచ్చుచుండ,
నకట ! కదలంగ మెదలంగ ననువుగాక
బ్రదికియుంటిమి జీవచ్ఛవంబు లట్లు.

౨౬

మ. తినఁగా నాకులుఁ, ద్రావఁగా జలము, మధ్యేమార్గ మొక్కొక్కచోఁ
గనరామిన్ వడదాకి కొంద అడవిం గారాకులై ; రెండతో
పెనుకార్చిచ్చున మ్రగ్గి; రేమిటులు బెంబేల్పోవుచున్నాము; మా
జన మేనూఅపు; డిప్పుడుంటిమి దశాంశంబందుఁ; జూడంగదే !

౨౭

క. నినుఁ గని యమదూతనుగా
మనంబు వెఱపొందె మొదట; మా చెవుల సుధల్
చినికినపలుకులచొప్పును
విని మా యిలువేల్పువంచుఁ బేర్కొంటిమి నిఱ.

౨౮

ఆ. వె. నీదు బుజ్జవముల, నీ కృపాదృష్టుల
మాదు దుఃఖమెల్ల మఱచినాము;
నవ్యమైన చేతనత్వంబు నమకూరె;
నగము బలము గాదె సంతనంబు ?

౨౯

క. డస్సిత మిఁకలిదప్పులఁ
గ్రుస్సిత; మియ్యెడల మాకుఁ గ్రోలఁగ నీరుఱ
రెస్సగఁ, దిండియుఁ జూపుము;
నిస్సీమపుఁ బున్నెమబ్బు నీ కనఘమతీ !”

౩౦

శా. ఆ మూలాగ్రముగాఁ దదీయమగు వృత్తాంతంబు నాలించి భూ
స్వామిక్రోధదవానలంబునఁ దృణప్రాయంబుగా మ్రగ్గు త
త్సేమంబుం బ్రదికించుటె ? ట్లని కృపాచంచుండు వాపోవు చా
భూమీశాధముఁ దూఱు బొక్కతృటి నేవుం బుచ్చి నెయ్యంబునన్.

౩౧

మ. తన తుండాగ్రము నెత్తిచూపుచు “నిగో ! దర్శింపుఁడీ ! దవ్వలన్
ఘనమై కన్నడు చెట్లపిండునడుమం గాసారమొండుండెఁ; ది
య్యని యా చల్లనినీరు గ్రోలి గురుమార్గాయాన మాఱంగఁ గై
కొని విశ్రాంతి ముహూర్త, మాపయిని సాఁగుందోర్మి నల్లల్లనన్. ౩౨

గీ. నాతిదూరంబునందె కన్నడును మీకు
నేనుఁగుకళేబరం; బది యీ దినంబె
కొండపైనుండి పడి చచ్చియుండె; దాని
పలలము భుజించి ప్రాణముల్ నిలుపుకొనుఁడు. ౩౩

క. అది మీకుఁ జాలుఁజుండీ !
పదిదినముల దాఁకఁ బొండి! వైశమ” యనుచుఁ
సదయతఁ బలికి గజేంద్రము
గదలి చనెను వారి ననిపి కనఁబడ తెటకో ? ౩౪

క. కరి చూపిన త్రోవంబడి
కర మసురసురగుచు నెట్లో ? కాళ్ళీడ్చుచు వా
రరిగి సరస్సును బొడగని
కరపుటమల జలముఁ గ్రోలి కడుపారంగఁ. ౩౫

క. మును విన్న గుఱుతుగొని యా
జనంబు పయనంబు ముందు సాఁగింపఁగ డా
పున నొక యేనుఁగుపీనుఁగు
కనఁబడెఁ దమదారికెలనఁగల గండశిలఁ. ౩౬

శా. తెప్పల్ వాల్చక దానినిం గనుచుఁ జిత్రీభూతులై నిల్చి వా
రప్పద్మిం దమ యాప్తబాంధవునిగా నల్లల్ల గుర్తించి “యె
ల్లెప్పఞ్జాత్మఁడు గూలెఁ? గ్రూరతములై హింసించిరే పాపపుం
గుప్పల్ దీనిని ? నీని చావునకు మాకుం దోచదేహేతువుఁ. ౩౭

మ. అని కంటం దడిపెట్టు కొంచెవియో ? యూహాపోహముల్ నేయుచుం
గొన కూహించిరి “యిత్తటికా మన బుభుక్షత్వంబు మాన్పంగ నె
య్యనువుం గానక యీ క్రమంబునఁ దనుత్యాగంబు గావించి యుం
డును; లోకంబున మున్నమూద్యులు పుణ్యుల్ కల్గిరే?” యంచెదకా. ౩౮

ఆ. వె. వారు గుంపుగూడి ప్రణమిల్లి దానికిఁ
దినఁగనోడి తలఁప వెనుక కరుగఁ
బలికె నివ్వితమున వయసున, విద్దియ,
వారియందుఁ బెద్దవాఁ దొకండు. ౩౯

క. “మనకై యిక్కరి మరణిం
చెను; దీనిం దినకయున్న జీవించునె ? వె
న్నొనఁబోక తింద; మప్పడె
తనియుఁ దదాత్మయును; బడయు దానఫలంబుకా.” ౪౦

క. అనవుడు జనులెల్లరు మది
వెనుకాడుచు దానిదాసి పెనుజతనముతోఁ
దినవెఱచియుఁ దిని రెట్లో !
కనుఁగవకద్దుచు నొకొక్కకండయు బత్తికా. ౪౧

జాతక కథా గుచ్ఛము

తృతీయ భాగము

సన్న్యాసి జాతకము

క. మునుబ్రహ్మదత్తుఁ డను నొక
జనపతి కాశీపురంబు శాసించుచు నుం
డెను; వానికొక్క కొమరుఁడు
జనియించెను బ్రజల పాపసంచయఫలమై.

౧

సీ. తనతోడఁ గ్రీడింపఁ జనుదెంచు బాలుర
నడఁచెడు పిల్లలపిడు గతండు;
కూడు గుడ్చెడు నేవకుల కంచముల నింత
దుమ్మువోనెడు పెద్దతుంటరతఁడు;
బికిరంబునకు వచ్చు బీదసాదులపైకిఁ
గుక్కల నుసిగొల్పు కూశ యతఁడు;
చదివించు నొజ్జనెజ్జను వాడిముండ్లను
గ్రుచ్చిపోయెడు దుండగుం డతఁడు;

ఆ. వె. వెనుకనుండి వినరుఁ బెద్దలపై రాళ్లు;
దాఁగి పైని నుమిసిదాటు; నిట్లు
కొతుకంబుఁ గాంచె లాఁతి పీడల శైశ.
వమున నా పిశాచ బాలకుండు.

౨

అ. వె. బాల్యమెడలి లేతప్రాయంబు మెలమెల్ల
వాని మెయిని నెరువుభాతి నలమ
సరవి దుడుకుదనము శాఖోపశాఖలై
యవని నాల్గు నెఱుగు లల్లుకొనియె.

౩

క. నెఱవాఁడి తేలుకొండికిఁ

బరమాప్తుఁడు; ప్రాణసఖుఁడు పాముపడగ; క

క్కఱవాఁడు మిత్తికోఱకు;

ధర నత్యాచారుఁ గనము తాదృశు నన్యుఁ.

క. గొఱపిల్ల పైనిఁ దోడేల్

కరణిని నిర్దోషియందుఁ గఱకఱియై క

న్నఱచుచు దోసము శిక్షకు

గుఱినేయును; బలుక నేలొకో ? దోషికతల్.

క. పరులేడ్వ నా నికృష్టుం

డరుసంబునఁ దాండవించు నత్యంతము; ని

స్సిరో ? యయ్యధమాధము దు

శ్చరితము దురితమునుగూర్చు సాంతము విన్నఁ.

మ. ఒకనాఁ డాతఁడు కొల్వరుల్ కొలువ బాహ్యోద్యానముం జొచ్చి యు

త్సకుఁడై యాడుఁచు బాడుచుండఁ బెనువాతూలంబు జ్వంభించి మీఁ

దికిఁ గెంధూళులురేపి ముంచఁగను దద్దేహంబు నాపాదమ

స్తకముం, జచ్చిన చావుగా మనె నెటో! తత్కింకరశ్రేణితోఁ.

ఆ. వె. బడలి మైలయెల్లఁ గడిగి తానఁబాడి

యేగఁదలఁచి తన్ను నేటికడకుఁ

జేర్చుఁడంచు బలుక నేవకుల్ కొంపోయి

నిలిపి రొమ్ముబంటి జలములందు.

ఆ. వె. సందు చిక్కెనంచు నందఱు నాచెట్ట

మట్టు బెట్టఁదలఁచి చుట్టుముట్టి

కొట్టి జుట్టువట్టుకొని ముంచి పల్కాఱు

“చావు”మంచుఁ దిట్టి చనిరి త్రోసి.

చ. పని తగ బ్రహ్మదత్తుఁ గని “జ్ఞేవర ! నీ కొమరుండు తోటకుం
జని యట నాటలాడుకొని స్నాన మొనర్చెదనంచు వంకలో
మునిఁగెను; దేలఁ; దెవ్వరదఁ బోయెనా ? యే మొనరేని మ్రింగెనో ?
కనుఁగొనమైతి; మింతదనుకన్” సవి పల్కిరి దుఃఖితుల్వలెన్. ౧౦

క. తనయుని వృత్తాంతము విని
జనకుం దెరగలినిఁ బడ్డ సరణిని బిట్టే
దెప్పె; నరాధముఁదే పో ! పృ
థ్విని సుతు మృతి కన్నకడుపుఁ దెగఁగోయదొకో ? ౧౧

గీ. భటులు దన్నట్లు నట్టేటఁ బట్టిద్రోయ
జ్ఞేవర సుతుండు మజ్జనోన్మజ్జనములు
మాటిమాటి కొనర్చుచు నీటి వడికి
బ్రదుకు చావులఁ దేలుచుఁ బఱచుచుండ. ౧౨

చ. తరఁగలఁ గోయఁగాఁబడిన తత్తటమందలి పెద్దపుక్ష మొ
క్కరువుండు నీటఁ గూలి భుజకాండము నూతగఁ జొచ్చినట్లు భూ
వరసుతు చేతికిం దొరకఁ, బట్టుగ దానినిఁ బూని పోవు చే
దైఱ బ్రదికెం; జిరాయువు గదే ! భువిఁ బావుండు చెప్ప నేటికిన్ ? ౧౩

క. తడవులఁ బడి యయ్యాపగ
కడఁగల వల్మీకమందుఁ గాఁపుండిన యొ
క్కఁడు నిడువండా వెల్లువఁ
బడి యురవడివచ్చి దానిఁ బట్టుక నిలిచెన్. ౧౪

గీ. ఆ నదికి లోఁదరింగల యట్టిలాఁగఁ
గాఁ పురం బున్న యొక మూషికంబు తనదు
కలుగు మునుఁగంగఁ బఱతెంచి జలములఁ బడి
కొట్టుకొనివచ్చి యా కొమ్మఁ బట్టుకొనియె. ౧౫

గీ. ఆశ్రయించిన తన కులాయంబుతోడఁ
బూవుబొద గూల నొక చిల్కబొద యకట !
సుళ్ళఁ దిరుగుచుఁ దిరుగుచు మెల్ల మెల్ల
వచ్చి యా వృక్షశాఖ నుపాశ్రయించె.

౧౬

క. తావలమై పున్నియమున
కా వాఁగున కానుకొన్న యాశ్రమమున భూ
దేవుఁడయి బోధిసత్త్వం
డావాస మొనర్చుచుండె నక్కాలమునకా.

౧౭

ఉ. ఆతఁడు నిండుజన్మమునందు జితేంద్రియవృత్తియై ధన
వ్రాతము, దారపుత్త్రపరివారము సర్వము రొచ్చుగుంటగాఁ
జేతమునందు రోసి, నివసించుచు దుఃఖిత లోకసేవనం
బే తన ముఖ్యలక్ష్మ్యముగ నెంచుచుఁ బుచ్చుచునుండెఁ గాలమున్.

౧౮

క. ఆతఁడు యాదృచ్ఛికముగ
నాతటినితీరమునకు నరుగఁగఁ దరుశా
ఖాతతి నాసత్త్వంబులు
ప్రేతంబులరీతి గోచరింప నదయుఁడై.

౧౯

క. “బ్రతికింతుఁగాక నా జీ
వితమును వ్యయపఱచి యేని వీని” ననుచు నా
క్షితిసురుఁడు దూఁకివాఁకను
క్షితిరుహ మెదురీదిపోయి చెచ్చెరఁబట్టెన్.

౨౦

క. తన బాహోబలమున దా
నినిఁ దీరంబునకు లాగి నిపుణంబుగ దా
నను వ్రేలుచున్న ప్రాణుల
గనికరమున నొక్క బొకటిగాఁ జేర్చితటికా.

౨౧

చ. చితుకులు ప్రోగునేసి వడిఁ జిచ్చిడి లెస్సగ మంటజేసి పె
ద్దతడవు నీటనుంటఁ జలిదాఁకి కడుంగడు ముద్దలై విజీ
వితముల పోల్కినున్న పృథివీపతి పుత్రక ముఖ్యజంతు సం
తతిఁ గొనితెచ్చి నిల్చి సవిధంబునఁ గాఁచెను దెప్పిటిల్లఁగఁ.

౨౨

ఆ. వె. అంత వెచ్చదాఁకి యాయెల్లజీవులు
మెల్లమెల్లఁ దేటి మేనగదల్చి
కన్ను లలఁతివిప్పి కాంచి నిట్టూర్పుచు
సీరసమునఁ బలుకనేరకున్న

౨౩

కం. వలసినవగు నాహారం
బుల సంపాదించితెచ్చి పొలుపుగఁ దనచే
తులవానినిఁ దినిపించుచు
నలుపుర నొకచందమున ఘృణామతిఁ బ్రోచెఁ.

౨౪

గీ. వాని ప్రాపును బ్రోవునుం బడసి, మెల్ల
మెలఁగ, రెక్కొని రెక్కొర్పు బలమునొంది
తొంటి జవసత్త్వములను జంతువులు వొందె
నమృతమయమైన యౌషధం బానినట్ల

౨౫

కం. తమతమ తావులకుం బో
సమకూరఁగ శక్తి మౌనిచంద్రునికా స
ర్పమును, శుకమూషికంబులు
నమస్యలిడి, నెలవడిగి చనం, బలికె నిటుల్.

౨౬

కం. “బ్రతికితి స్వామీ! నీదయఁ;
గృతజ్ఞుఁడను విషధరుండనేనియు; నా ర
క్షితమగు పాఁతుల నీకిడి
కృతకృత్యుఁడనై తరింతు నీ జన్మంబుఁ.

౨౭

మ. తొలిజన్మంబునఁ గాళ్ళజేతులను హద్దుంబద్దు లేకుండ మీ
క్కిలి రొక్కంబు గడించి కాసయిన భోగింపంగఁబో, కీయక
న్యూలకుఁ నేలను బూడ్చితిం; దుది గతాయుష్కుండనై దానిపైఁ
గల మోహంబునఁ బుట్టి యిప్పుడహినై కాపాడుచుంటిఁకా నిధిఁకా. ౨౮

గీ. తండ్రీ : నీకిత్తు నాకున్న ధనమదెల్ల
లోక కళ్యాణమున కీవు స్వీకరింపు
షీతిని నాత్మంభరులచేతఁ జిక్కునొ ? యని
కడువగచు చుంటి నూటటఁగంటి నిపుడు ౨౯

గీ. వరదఁ బడి కొట్టుకొనుచట్లు వచ్చువేళఁ
గొంప మునిఁగినదని పెద్ద కుందియుంటి;
దానఁగద ! కల్గె నీపుణ్య దర్శనంబు
మేళ్ళకేవచ్చు నందురు కీళ్ళొకష్ట. ౩౦

కం. అని పాము విన్నవింపఁగ
వినయంబున మూషకంబు పెల్లదమగు బ
త్తిని వాచయమిపతితోఁ
దనదు కృతజ్ఞతను దెలుపఁ దగనిటు వలికెఁకా. ౩౧

కం. “మన్నీని మందిరమునకుఁ
గన్నంబును ద్రవ్వె యందుఁగల ధనరాసుల్
సన్నగ హరించి నాలాఁ
గ న్నిలిపి కుబేరు రీతిగా నుంటినటఁకా. ౩౨

క. తిననై తి వాని, యాచక
జనముల కీనై తి ; భూమిజానికి దక్కిం
పనయితిని; నింత శ్రమ నే
సిన దెందుకొ ? యంచు నిపుడు సిగ్గిలుచుంటిఁకా. ౩౩

గీ. కలదు నిలువెత్తురాసి నాకలుగునందు
గొనుము : దీనావనార్థమాధనము ; రాదు
చార్య దోషం బొకింత; దుష్ప్రభువు సిరులు
ధర సమర్పింప లోకభద్రంకరులకు”

౩౪

క. అని పలుకఁ గీర మిట్లను;
“మునీంద్ర ! ముహూర్తం బొట్టఁ బుచ్చుకొని చరిం
తును; నా కడఁగలవే ధన
కనకంబులు నీ కొసంగఁగా వానివలెకా ?

౩౫

ఆ. వె. కలదు నాకుఁ బెద్దబలఁగంబు; వలసెనా
పుట్లకొలఁది ధాన్యములఁ ద్వదర్థ
మప్పనంబొనర్తు నార్జించికొని వచ్చి
ననుఁ గృతార్థుఁజేయు కనికరించి.”

౩౬

క. తన పాపఫలముగా రా
ట్రనయుం డయ్యెటఁ జాక సంయమి దయచే
మనియు విడఁడు చెడుగొనములఁ
దనకంపును విడునె యుల్లి తప్తంబయ్యున్ ?

౩౭

మ. “తనదొ పెద్దఱికంపు పెంపెఱుఁగ కీతం డల్పసత్త్వంబులం
గవినట్టుల్ గనుచుండె; నన్నుఁ బురుగుంగా నెంచె నీమూర్ఖు; శా
స్త్రినిఁ గావించు” నటంచు నా నృపకు వెంచెన్ సీ ! కృతఘ్నుండు; వే
మునఁ బాల్వోసియుఁ జక్కె రెర్విడ లవంబుం జేఁదు దాఁ జచ్చునే ?

౩౮

క. కాన మనఃస్ఫూర్తిగఁ బై
వానివిధంబునఁ గృతజ్ఞభావంబును ధా
త్రీనాథసుతుఁడు సూపక
కానంబడనీక పైకి ఘాతుకవృత్తికా.

౩౯

గీ. కష్టమతి, తేనెఁబూసిన కత్తియైన,
వాఁడు “పట్టాభిషేకోత్సవంబు నాకుఁ
బదిదినంబుల నగు; దానిపై ని రమ్ము
అర్ధరాజ్యంబు నర్పింతు” ననుచుఁ బలికె.

౪౦

గీ. పలికి యా నల్వ రవ్వది నెలవులకును
నరిగి; రహిమూషకకుకంబు లమ్మహోత్సు
ఋణముఁ దీర్చెడు తఱి యెప్పు ? డెప్పు ? డనుచుఁ
బ్రత్యహంబును దారులు పాఁజూచు.

౪౧

క. కృమికీటములకు నత్తు
త్తమమగు కృతమెఱుంగు బుద్ధి, తద్దయు నధమా
ధమమగు కృతఘ్నతయు, నర
సమూహమున కొప్పదే విషమవిధిసృష్టికా ?

౪౨

క. కడవంగ నలఁతి తడవా
తఁడా నలుపురియు కృతజ్ఞతను దెలియంగా
నెడఁ దలఁచి యొక్కదినమున
నిడుపఁడు నివసించు నాకునికటంబునకుకా.

౪౩

చ. చనుటయు వానికోసమె దిశల్ పరికించుచున్న నాగ మా
తనిఁ గని స్వాగతంబిడి ముదంబున నర్చలునేసి నిండు బ
త్తిని ధనరాశిఁ గన్నఱచి “దేవర ! నా శపథానుసార మ
ప్పన మొనరింతుఁ గొమ్మనుచుఁ బ్రార్థననేనెను మోనినాథునిన్.

౪౪

క. ‘వలద’ని యతియునుఁ ‘గైకో’
వలయును దప్పద’ యటంచుఁ బామును బహుభం
గుల ఘర్షణవడు పిమ్మట
వెలవెన్ విప్రుఁడు గ్రహించి విడిముడిముడుపున్.

౪౫

ఆ. వె. అచటఁ గదలి మూషికావాసమున కేగ

నమ్మహాత్ము రాక నాలకించి

యదియు నెదురువచ్చి యర్ఘ్యపాద్యము లిచ్చి

కొలిచి, చూపి తనకుఁగల ధనంబు.

౪౬

చ. “కనులకుఁ గూర్కులేక కడఁకన్ భవదర్థ మహర్నిశంబు నీ

ధననిధిఁ గాచుచుంటి; నిడి త్వచ్చరణాంబుజ సన్నిధానమం

దనృణత నొందఁగాఁ దలఁతు; నంతటి పున్నెము నాకుఁ గల్గినే ?

యనుకొని చింతఁ బొందితిఁ; గృతార్థుడనైతిని స్వామి ! నేటికిన్.”

౪౭

క. అని సర్వస్వము నర్పిం

చిన ముని గొన నిష్టపడమిఁ జేయుచు శపథం

బును బలవంత మొనర్పం

గను మూషక, మతఁడు దుదికిఁ గైకొనె నెట్లో ?

౪౮

క. తన్నున్ వెదకుచు వచ్చెడి

సన్నాసినిఁ గాంచి చిలుక జయవెట్టి తగన్

మన్నించి తియ్యఁబలుకుల

మున్నిటి తన బాసఁ దీర్చు పూనికితోడన్.

౪౯

కం. బలఁగంబుఁ బంప నయ్యది

కలయం దిరుగాడి దచ్చికడలను దెచ్చెం

గొలుచుం బుట్లకొలందిగ

నల కన్నులుమూసి తెఱచు నంతతడవులోన్.

౫౦

కం. అనునయ శతముల ధాన్యం

బును సంయమి స్వీకరించి భూమీధవు పు

త్త్రుని శోధింపఁగ దాఁ బో

యెను వ్యాళాదుల కృతజ్ఞవృత్తిఁ బొగడుచున్.

౫౧

గీ. ఆయభాంద్రాయి యొక్కనాఁ డంగరంగ
వైభవములతోడఁ బట్టాభిషేక
మెనసి తొడి పూసి కట్టి గజేంద్రమెక్కి
మిగుల వీఁగుచు నూరేఁగు నగరవీధి.

౫౨

ఉ. ఆ నవవృత్తృ పాశుఁడు తదాగమనార్థమె చూచుచున్ సమీ
పానికి వచ్చుచున్న తనప్రాణములిచ్చిన సత్కృపాఖనిన్
మౌని నహైతుకంబుగ నమాంతము పైఁబడి చంపనెంచెఁ; బు
ణ్యానికిఁబోవఁ బాపమెదురయ్యె నిసీ ! జడదారి తేనికిన్.

౫౩

గీ. దైవనిర్మితమైన స్వభావమెవఁడు
సంస్కరించుకొనంజాలు ? జగతిఁ దన్ను
హవ్యములఁదన్ను యజమాను నగ్నిహోత్రుఁ
డకట ! చెలరేఁగి కాల్య మీఁదికినిరాఁడె ?

౫౪

కం. పడగెత్తుం బగగొని నిడు
వఁడు; కొండియ నెత్తుఁదేలు పరిభూతంబై ;
వుడమిని వీనింబోలిన
చెడుగండును దుండగీఁడు షీతినొకఁడున్నే ?

౫౫

ళా. ఆరాజాధముఁ డాడెఁ గింకరులతో “నావచ్చు సన్న్యాసిగాఁ
డీ రాజ్యంబును గొల్లగొట్టి యిదిగో ! నేతెంచు నీషింపుఁడీ !
చోరుం డీతఁడు; సొమ్ముతోదొరకె నిచ్చో; వీని బంధించి మైఁ
గ్రూరంబైన కళాభిఘాతములఁ జీరుం; డుష్పనంబాఁతుఁడా !”

౫౬

గీ. అనుట తడవుగ యమకింకరాళిఁ బోని
తేని దూతలు దృష్టులై వానిఁజుట్టి
నగరి నాలుగువీధికోణముల నిలిపి
చాటుచును వాని చరితంబు వ్రేలులిడుచు.

౫౭

కం. శూలప్రోతు నొనర్చగ

నేలిక యానతిని భటులు హేయాత్వంతా

భీలశ్మశానభూమికి

నాలోకోత్తరునిఁ గొంచు నరుగుచునుండన్.

౫౮

గీ. పటహనాదంబు నాలించి ప్రాంతమందు

నొండురులఁ ద్రోసికొంచు నిల్చుండి వానిఁ

గనుచుఁ బర్యత్రునేత్రులై యనుకొనిరిటు

“లిమ్మహాత్ముని కక్కటా! యిట్టివావె?”

౫౯

మ. మునితో నారెకు లంతఁ బల్కిరిటు “లోముచ్చా! యిటన్ నీవాన

ర్చిన యేపాపఫలంబుగాఁ గనితి వీ శిక్షా సమస్త ప్రజల్

విననీనోటనె పల్కుమీ!” యనుడు నా విప్రోత్తముండెంచె నా

త్మను “గీదౌ నిజమాడతేనికి; నసత్యంబాడఁ బాపంబగున్.

౬౦

అ. వె. కా న సత్యమాడి తేనికేహానియు

రానివిధముఁ గనుట మానితంబు

విసపువ్రాఁకునేనిఁ బెంచినట్టిఁడు దాని

నాశనంబుఁజేయ న్యాయ్యమె?” యని

౬౧

మ. “వినుఁడీ! శాంతముగాఁ; బ్రవాహమునఁ బృథ్వీజాని నిర్మగ్నుఁడై

కొనప్రాణంబులఁ బోవుచుం గనఁబడెం గొందొక్కనాఁ; డష్ట వా

నిని రక్షించితి లాఁతిజంతువులతో; నేడిట్లు దండు్యుండనై

తినిఁ దత్వాపఫలంబుగా; భువిని మాదృక్షల్ మనం జెల్లునే?”

౬౨

గీ. అని ముని వచించు నత్తఱికా ప్రదేశ

మునకు నెట్టెట్టొవచ్చిన మూషకాహి

కీరములు వేయినోళ్లఁ దక్కిర్తిఁ బొగడి

నిజధన సమర్పణంబు వినిపించెఁ బ్రజకు.

౬౩

కం. విని మౌనిధర్మబుద్ధిని
జనతతి హాహారవములు నలుపుచును “గృత
ఘ్నుని తేనిని నిలుపునఁ గా
ల్పినఁ బాపములేదు, చీల్చి చెండాడుండీ !”

౬౪

ఆ. వె. అనుచు హెచ్చరించుకొనుచు నొందొరువులఁ
గనుల నిష్పలురల, గునపములను,
గండ్రగొడ్డకులను, గత్తికటార్లను,
బట్టి నృపతిపైకిఁ బఱచుచుండ

౬౫

కం. ముని మానిచి వారల ఘా
తనచర్యఁ బ్రశాంతపఱిచి “దండున కిల మే
లునుగూర్చు కన్నఁ బెనుదం
డన మున్నదె ? లెస్స యరయుఁడా ! డెందమునన్.

౬౬

కం. క్షమియించితి; క్షమియింపుడు
క్షమాపతిని మీరలును బ్రసన్నాత్మత; దం
డమునైత్త మీరు భువి గు
ఱమునుం గాడిదయు నొక్కరకమనరె బుధుల్ ?”

౬౭

మ. అని బోధించుచు నుండఁ బౌరజనహత్యాయత్నముం జూచి పో
యిన దూతల్ వచియించు పల్కులకు భూమీశుండు జూల్వబట్టి లాఁ
గిన సింగంబయి, తోకఁ ద్రొక్కిన యహిం గ్రేణించు చుద్రిక్తుడై
కనఁబోకెద్దియు నొంటికాలిపయినేగం బోయె నమ్మూకపై

౬౮

గీ. గిరి నెదుర్కొను పొట్టేలుకరణిఁ, గడలి
పెనుకరుళ్ళకు నెదురీడు జనునిపగిది
మార్తురను దాఁకుటయు వారమాంత మెదిరి
చితుకఁ బొడిచిరి వానినిఁ జిదురుపలుగ.

౬౯

కం. మునిబోధ వెఱచి తద్దం

డనమునకయి. యాత్మరక్షణముపొంటె నెది

ర్చిన పగఱపిండు వసమతి

మునువెనుకలఁ గనక వాని మొత్తుచు నున్నఁ.

౭౦

కం. కని యమ్మహాత్ముఁ డయ్యది

కనికరమునుజెంది తఱిసి కనలియు వారిన్

గొనప్రాణముతో నుండిన

జనపతి నోదార్ప వాఁడు సంతప్తుండై

౭౧

కం. “అచేతఁ జేసినట్టిది

యీ చేతన్ననుభవింప తెవ్విధిఁ దొలఁగుఁ ?

నీచాతినీచచిత్తుఁడ

నై చేసితిఁ బెక్కు లెగ్గు”లని యనుకొనుచుఁ.

౭౨

కం. అఱిముఱిపాటున నయ్యతి

చరణంబులపైని వ్రాలి “శరణు! శరణు !” నా

చరితకు లజ్జించితి; నను

గురుదేవా : శిష్యుఁగాఁగఁ గొనుమీ !” యనియెఁ.

౭౩

ఆ. వె. పతితపావనుఁడగు యతి ప్రసాదంబున

నధములందు నధముఁడైన రాజు

పరుసవేది నినుము బంగారమైనట్లు

పూతచరితవడసి పూజ్యుఁడయ్యె.

౭౪

ఆ. వె. నాటఁగోలెవాఁడు న్యాయ్యమార్గముఁబూని

పాపభీతి గలిగి పరిధవిల్లి

భూతదయను నపరబోధిసత్త్వండయ్యె;

గాలి పూతభస్మగాదె ? పెండ ?

౭౫

జాతక కథా గుచ్ఛము

తృతీయ భాగము

మృగజాతకము

క. మును కాశీదేశంబున

జనించె బూజ్యుండు బోధిసత్త్వుడు మృగమై

యనిదంపూర్వంబగు కా

మనీయకముతోడికనకమయ పుత్త్రికనాకా.

గీ. కన్నుగవ దీర్చిదిద్దిన గతినిఁ గ్రాలఁ

గొమ్ము లలరార నున్ననై కొనలుదేలి

గాత్రము నెలంగఁ జిక్కఁగాఁ గండవట్టి

పరగు నొప్పులకుప్ప యా పైఁడిలేడి.

చ. ఎగఁబడి పైరుపచ్చలపయిం గబళింపఁగఁ గ్రేళ్లుదాట; దొ

ప్పగఁ దఱితో లభించు కనవుకా మెనవుకా; దమ పాడుపొట్టకై

అగు నిది; కాదు నాక; యదయందముఁ ద్రుంచెడు వేటకాండ్రు రె

ప్పగిది స్వపాపముక్తులయి వర్తిల నేర్తొనిచింత శోషిలుకా.

క. మృగయుల శరభాతములకుఁ

దెగియుఁ దెగక చావో? బ్రదుకొ? తేలక వెతలం

బొగిలెడు హరిణంబులఁ గని

తగు నుపచారముల నిర్వ్యథంబులఁ జేయుకా.

గీ. స్వర్ణ దేహంబుఁ గుటిలస్వభావముగల

లేడియైనట్టి మారీచుజాడఁ గాక

దృష్టపూర్వంబు శ్రుతపూర్వమేనిఁ గాక

యాకృతికిఁ దగ్గగుణముల హరిణ ములరు.

క. ఆ వనమునందె వేటొక

తావునఁగల సింగమునకు దైనికభోజ్యం

బై వంతువోవుచుండె మృ

గావళి స్వనియామకాజ్ఞ నన్వహమందున్.

క. తనవంతు రాఁగ నొకదిన

మునఁ బ్రసవోన్ముఖికి జింకపొలఁతికి నదివే

చని నిజనియంతఁ బ్రార్థిం

చెను దన యానాఁటివంతుఁ జేయఁగ మార్పున్.

చ. కడుపులు పోయిపోయి చిరకాలము వేల్పుల మ్రొక్కిమ్రొక్కి తా
ముడుపులుగట్టి వేఁకటినిఁ బొందుటఁ బాపము ! లేడి కండ్లతో
బుడతను గాంచి యొక్కపరి ముద్దిడి యెవ్వరికే నొసంగి య
ప్పుడు దనవంతుఁ దీర్చుకొనఁబోవఁ దలంచుచు వేఁడె నవ్వెరిన్.

ఆ. వె. ఆ నియంత దాని ప్రార్థన మన్నింప

కట్టె కసరి దాని నంపివేసె;

పాప ! మదియుఁ బెద్ద పలవించుచుంబోయె;

నెద్దుపుండు గాకి కేమి ముద్దు ?

గీ. దారి దడియుటఁ గన్నీటిధారల కది

తడఁబడుచు ముందుముందున కడుగుపడక

కడిఁది మతిమాలియుంట మార్గంబుఁ దప్పె;

బట్టెఁ బెడదారిఁ దనదైన భాగ్యమునను.

గీ. గర్భభారంబునకుఁ దోడు గాఢమైన

దుఃఖభారంబు జతవడఁ దొట్రువడుచు

నా కురంగంబు నేరె నయ్యడవికోనఁ

గనకమృగమైన బోధిన త్త్వని గృహంబు.

గీ. ఆర్త సాహాయ్యము నొనర్ప నాత్మకీయ
కందరాంగణమందుఁ ద్రికాలములను
గాచి కూర్చుండు నా దయాకరుని బోధి
సత్త్వఁగని జింకపడఁతి యాశ్చర్యపడుచు.

౧౨

గీ. తన్నుఁ గబళించు నా మృగేంద్రంబుఁ గాక
తండ్రివలె నున్న యా మృగోత్తమముఁ గాంచి
“శరణు : శర”ణని డాసి తచ్చరణములను
వ్రాలి వినిపించెఁ దన కత మూలముట్టు.

౧౩

క. విని బోధిసత్త్వఁ డా మృగ
మున కిడి యభయము నియంత మ్రుక్కడితనముఁ
మనమందు నేవగించుచుఁ
జనం దలఁచె సింగమున కశనముగఁ దానై.

౧౪

క. బ్రతు కానఁగొన్న ప్రాణికి
మృతి సాక్షిదూతమగును; మృతిఁ గోరంగా
బ్రతుకొదవు జీవి; కవిత
ర్కితముగ విధి గూర్చుఁ గాదె కీళ్లున్ మేళ్లున్ :

౧౫

మ. విని వారించునా ? పోవనీక యని స్వాభిప్రాయలేశంబు మో
మునఁ గాన్నింపక బోధిసత్త్వఁడు మృగంబున్ నిల్పి స్వస్థంబుగాఁ
దన వాసంబున సింగమున్న గవినిన్ దాయంగఁ జన్పుండె గ
ర్జన లోలిన్ వినవచ్చు దిక్కుబడి దుర్వారంపు వేగంబునన్.

౧౬

క. పెన్నాఁకొన్నకతంబునఁ
గమ్మల నిప్పుకలు రాల గాండ్రెల్లుచుఁ దా
దెన్నులు సూడఁగ బంగరు
వన్నెమెకము హరికిఁ గానవచ్చెఁ గుఱఁగబన్.

౧౭

గీ. స్వర్ణమయమైన యా విలక్షణమృగంబు
గానఁబడ నల్కయెడలి యక్కజము దోఁపఁ
జంపకద్దానిఁ గేసరి చాలతడవు
గదలకుండ నెగాదిగఁ గాంచుచుండె.

౧౮

అ. వె. కడుపు గాలుచుండె; మడియింప నుంకింప;
దెదుటనున్న తన్నుఁ గదియరాదు;
చిత్రమైన తచ్చరిత్రంబుఁ గని బోధి
సత్త్వఁదొందె నక్కజంబుఁ దాను.

౧౯

గీ. మృత్యుదేవత చిత్తంబు మేత్తవఱచుఁ;
గతినమగు గండశిలనేనిఁ గరఁగఁజేయుఁ;
గాల సర్పంబునేనిఁ బూమాలఁజేయుఁ;
దెలియవు మహాత్ముల రహస్యములు నిజంబు.

౨౦

గీ. అలఁతతడవట్టులుండి యాహరికిఁ బలికెఁ
గాంచనమృగంబు, “నన్నేల చించి తినవు ?
ఎంతయాఁకొంటివో ? యొర్పితెట్టులింత
తడవు ? వేవేగ ననుఁదిని తనియుమోయి !”

౨౧

చ. అనవుడు సింగమాడె “మృగమా ! నినుఁబోలిన జింకఁ జూచియుం
డను; గనియుండ స్వప్నమున; నాకడకుం జనుదెంచు లేడినిం
దినక తృజింపఁ, గాని భవదీయముఖంబును గాంచనేలొకో ?
మనమునఁ గొంకుపాటొదవు ; మన్నన దోచుచునుండె నీపయిఁ.”

౨౨

కం. మృగరూపము ధరియించిన
భగవంతుడవేమొ ? నిన్ను భక్షింపంగా
బుగులొందుచుంటి మిగులఁ;
వగతును ననునీవె మ్రింగవచ్చితి వనుచుఁ.

౨౩

కం. నినువిటువఁ జాల; నేటికి
ననశన వృత్తింజరింతు హరిణంబా ! నీ
దు నికేతనంబునకు నిఁకఁ
జనుమా ! కనువిందుగాఁగ సంబంధులకుఁ.”

౨౪

ఆ. వె. అనుడు మృగము నాఁడు చని వచ్చె మర్నాటి
వంతుమెకమునకును బదులు గాఁగ;
మఱల వెఱచి విటువ హరి దానిఁబొమ్మని
యనిపి కడపె నాఁడు ననశనముగ.

౨౫

గీ. జరుగ నాన్నాళ్ళు లీగతి హరి కడింది
నాసిరిలి చచ్చునట్లు కన్నట్టఁగాంచి
మృతమృగంబుల మాంసంబు వెతకితెచ్చి
బోధిసత్త్వుండు హర్యక్షమున కొసంగె.

౨౬

గీ. తేఱుకొని కేసరి వచించె “దినదినంబు
వంతుమెకముల రానీక వత్తు వీవె !
చంపఁజాలను నిన్ను; జీవింపజాలఁ
దిండిలేకిట్లు జరరాగ్నిమండుచుండ.”

౨౭

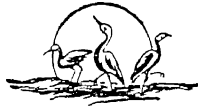
చ. అనవుడు లేడివల్కె “వినుమా ! యథయంబు నొసంగియుంటి ని
వ్వనిఁగల జీవకోటికి; భవత్సదృశంబగు హింస్రజీవి నో
టను దొలిముద్ద నేనెయగుటఁ మదిఁగోరితి; నన్నుఁ దిందువా ?
తిను; తినకుందువా ! తినుము ! త్రెళ్ళిన జంతుచయామిషంబులఁ.”

౨౮

క. ఆ పలుకులు విని సింగం
బా పూటం దొట్టి మాని యా మృగహింసా
వ్యాపారంబులు, దొరకిన
యే పలలమొ ? తినుచుఁ గాలమేగించుకొనెన్.

౨౯

ఆ. వె. శిష్యజికముఁ బూని సింగంబు లేడికి
ధర్మకథలు వినుచుఁ దత్పరమతి
నపర బోధిసత్త్వుఁ డయ్యెను శివభాగ
వతుఁడు తుదిని శివతఁ బడసినగతి.

జాతక కథా గుచ్ఛము

తృతీయ భాగము

ఆచార్యజాతకము

- క. తొలి విప్రవంశ ముక్తా
ఫలమయి, విద్యలకు నాలవాలంబయి, గు
ణ్యుల కగ్రగణ్యుడై, పూ
జలువొందుచుఁ గడిది బోధిసత్త్వుఁడు పొలిచెన్.
- క. ప్రాచార్యుండగు నాతని
యాచార్యక మఖిలపించి యరుదెంతురు ప్ర
జ్ఞాచణులగు పండితులను
నా చతురాస్యుని వెలంది యవతారముగాన్.
- క. చదురయి ప్రాజదువులలోఁ
గుదురయి షడ్దర్శనములకుఁ బవిత్రతయం
దదరయి యాతని శిష్యుఁడు
తదీయ ముపదేశమొంది తన యిలునేరెన్.
- క. చేరి యథావిధి నాతఁడు
దారస్వీకారమునకుఁ దన పిత్రాజ్ఞం
గోరి మది డాసి భక్తి
స్ఫూరుండయి చరణములకు సాగిలి వేడెన్.
- క. జనకుఁడు వసిష్ఠుఁ డనియును
జనని యరుంధతియునంచు స్తవనీయులుగా
మను వారలు తనయుని ప్రా
ర్థనంబు చిత్రంబుఁ గొలువఁ దగఁ బలికిరిబుల్.

గీ. “సకల విద్యల యందు నిష్ణాతుడవయి
దార సంగ్రహ మొనరింప ధర్మ్యపథము;
శాస్త్రముల యందుఁ గలదు శ్రీశాస్త్ర మొకటి
కఱచితే ? దానిఁ గాకున్నఁ గఱపుమింక.

౬

గీ. చదివి లెస్సగఁ దద్రహస్యంబు లెఱిగి
తదుపరి వివాహమగుట యుక్తమ్ము సుమ్ము !”
నావుడు నతండు దండ్రీ యానతిని మఱి
తనదు గురుదేవు సాన్నిధ్యమునకుఁ జనియె.

౭

ఆ. వె. వచ్చినట్టి శిష్యుఁ బరికించి దేశికుం
డతని వలన రాక కత నెఱింగి
యతని కన్నవారి యాశయంబు గ్రహించి
స్వాంతమందు లెస్స సంతసించి.

౮

గీ. పలికె నీ చందమున “నోయి బాల ! వినుము
యోగిని యొకర్త యిచ్చోట నున్నది గద !
వయసు వ్రాలెను ; ససిదప్పి వడలె నొడలు
నాపె పరిచర్యనేయుము రేపు మాపు.

౯

చ. దినదిన మొళ్లవట్టుచు మ్రదివ్వముగా నులివెచ్చ నీట మ
జ్జనము నొనర్చి ప్రావలువ జాఱిచి క్రొమ్మడిఁ గట్టనిచ్చి భో
జనములఁ గూర్చి రుచ్యముగఁ జక్కని మెత్త లమర్చి పండఁగా
వినయ విధేయతల్ మెఱయ వేడక కొల్వమి ! యెల్ల వెంటలఁ.

౧౦

మ. పరివస్యంబొనరించుచుం బయనిఁ దెల్పంబడ్డచందాన న
త్తఱి వర్ణింపుమి ! యిట్టు “లోపడఁతిరో ! త్వడ్గాత్ర లావణ్య ము
బ్బురమై యీ ముదిప్రాయమందె యిటులున్మోహంబుఁ గావించె ; నీ
తరుణప్రాయపు టందచందము లతీతంబుల్ గదే ! యూహకుఁ.

౧౧

ఉ. సొంపుల కెల్ల నెల్లయయి శోభిలు నా రతిసుందరికా సురా
శింపరె ? పట్టి నీపయి ; నశీకముగాదిది ; పొల్పు నీ కనుల్
చెంపకుఁ జేరెదేసి ; మెయిచిక్కని చక్కని పైడిబొమ్మ ; వీ
క్షింపఁగ లెన్న నీదు తొలిచెల్వ యథాతథ మివ్వుఁ గన్నడుకా. ౧౨

గీ. తళుకు మానినఁ బసిఁడికి ధర తరగునె ?
పొంగుదీసిన వంకకుఁ బొలుపు చెడునె ?
జవ్వనపు నిండుజాతిన సహజమైన
నిగ్గు దగ్గక నీవు కన్పింతు వింతి : ౧౩

క. ఈవిధముగ వర్ణింపఁగ
నా వృద్ధ నినుం గుఱించి యాడిన యది తూ
చా విడువక వచియింపుమి !
యావలఁ జదివింతు నీకు నా శాస్త్రంబున్.” ౧౪

క. అని యాదేశింపఁగ నొ
య్యనఁ జని శిష్యుండు గురుని యానతిమెయి వృ
ద్ధను నేవించుచుఁ దద్వ
ర్ణనంబుఁ గావించుచుండెఁ బ్రతిదినమందుకా. ౧౫

చ. తొలి దినమందు నా ముసలితొయ్యలి యూరకయుండె వింతు ; న
మ్మలిదినమం దలంతి మతి మక్లఁగఁ గ్రమ్మఱఁ జిక్కిబట్టె; నా
వలి దినమందు వర్ణనలఁబట్టి స్వపూర్వవయోవిలాసముల్
తలఁచె; ననంతరాహమునఁ దాలిచె గగ్గురుపాటు నెమ్మెయిన్. ౧౬

క. తన నిండుజవ్వనంబునఁ
దనివారం గొన్న మన్మథక్రీడలటం
గనులకుఁ గట్టిన యట్టులు
గను చిస్సీ! మరులుగొనియెఁ గ్రమముగ నెదలోన్, ౧౭

క. మలిప్రాయమయ్య మైదిగి
తలఁగియు నాదిడ కరంగుఁ తద్వర్ణనలన్;
గిలిగింతలకుఁ జలింపని
శిలాప్రతిమ యగునె యెట్టి జీర్ణ స్త్రీయున్ ? ౧౮

క. తాతకును దంపివెట్టెడు
నా తుంటరితుంటవిట్లుఁ డగడుపఱపఁడే ?
బ్రాఁతిగఁ బ్రాయముతీఱిన
నాతిని జవరాలిఁజేసి నాటి శరములన్. ౧౯

క. ఒలికించుచు నొయ్యారం
బుల నమ్ముదియువిడ మ్రోడుపూచిన పోల్కిన్
గలిగించుక మాటాడును;
వలపించుకొనంగ యత్నపరురాలువలెన్. ౨౦

గీ. అతని యాదృచ్ఛికోక్తుల నప్పుడప్పు
డాపె శృంగారపరముగా నన్వయించి
“ననుకొనుచునుంటి ‘వెట్టివేదాంతి’ వనుచు
గ్రంథసాంగుండ”వని వెటకారమాడు. ౨౧

గీ. “ధర్మసందేహమయ్యె నద్దానిఁ దీరై ?”
అనిపిలిచి వాఁడు రాఁగ వెన్నాడి యడుగ
“మఱచితిని; మాటనందుల; మందమతినిఁ
బోనిలే; రేఁవ” టంచు నమ్మునలి వలుకు. ౨౨

గీ. “మోక్షమనఁ గర్మబంధవిమోచన”మని
వింటి మును; నేఁడు వేతొక్క వితము వింటి;
“నీవి మోక్షో హి మోక్ష”యం చీ వచోర్థ
మెఱుకవఱపుము నా” కని వృద్ధ యడుగు. ౨౩

గీ. తెలిసి నిర్మక్షికంబు తద్దేశమంచు
నా సతి యొకప్పు డతని డాయంగఁ బిలిచి
తెలనఁ గూర్చుండ వాని చెక్కిళ్లు బుడుకు
చలఁతిగాఁ గ్రేఁటుకొను చిట్లు వలుకఁ దొడఁగె.

౨౪

గీ. “సతము వర్ణింతు విట్లు నా చక్కఁదనము
కనులవిందుగఁ నేటికిం గానఁబడునె ?
మిసిమిప్రాయంపు మిసమిసల్ మించు నేను
నిక్కువంబుగఁ జక్కనిచుక్క సుమ్ము.

౨౫

క. ఎలజవ్వనంపు నా యా
టలు, బాటలు, ముద్దుముచ్చటలు, నీటులు గో
టులు, గులుకులు బెళుకులుఁ గని
యల ‘బంగారక్క’ యిది యటండ్లు విలాసుల్.

౨౬

మ. కనులం గీటుచు, దిగ్గిచూచుచును, రాకల్ పోకలం జేయుచుం
బనివడ్డట్లులు, వీడెపుకా వలపుగ్రమ్మకా డాసి చిర్నవ్వుతో
డను బ్రశ్నించుచు, మెల్చి వాతెఱును బంటకా నొక్కుకొన్నుండ్రు మో
హిని వోలెకా మొగసాల నిల్చిన ననుకా వీక్షించుచుం బల్లపుల్.

౨౭

క. వెలికిమ్మని యెరవిమ్మని
కలుకులు నా మేనితళుకుఁ గాంచుచు నను న
వ్వలకువలె నడుగుదురు లో
పలఁ దమ మగవారి తొట్రుపాటుఁ దలఁచుచున్.

౨౮

ఆ. వె. కోడెగాండ్ర గోడుఁ జూడఁజాల కొకవ్వు
కనికరింప బుద్ధి కలుగుచుండె;
తేడిపిల్లవోలె గోడలు దాటుచు
రేలఁ జాల రసికురాలనైతి.

౨౯

- క. సరసుల వక్రోక్తులకుం
బరాచకములకును, నాడు పైనివిసరు క్రొ
వ్వరిదండలకును నేనును
సరసతఁ బ్రత్యుత్తరింప సాగితి సరవిఁ. ౩౦
- క. మగనికి, నత్తకు, మామకుఁ
దగ నే సావిత్రి; సీత; దమ యంతినిఁ; జ
క్కఁగఁ జదివి పురాణముఁ జె
ప్పఁగఁ బొగడెడివారు నన్ను వాగ్దేవినిగాఁ. ౩౧
- క. అచ్చముగా నీవలె నా
నెచ్చెలి యొకఁడుండెఁ; గల్వ నెచ్చెలిపగిదిఁ
హెచ్చిన తమి ననుఁ గరములఁ
గ్రుచ్చుచుఁ బైకొనుచు ముదముఁ గూర్చుచునుండెఁ. ౩౨
- క. గొడుగుం బట్టును వెన్నెల
వడతాఁకున; కడుగు నేలఁబడనీక ననుం
దొడిగికొను మెయికి; నిసి నా
తఁడు దిష్టిందీయు నా వదనచంద్రునికిఁ. ౩౩
- క. తొలికతలు దలఁపునకు రా
వెలికుబ్బినహర్షమున ద్రవింపఁగ నెదయుం
గలిసినవాఁడవు గావుటఁ
దెలిపితినిఁ; బరాయివై నఁ దెలియఁబఱతునే ?” ౩౪
- కం. మనలో మాటొక టడిగెద;
వెనుకటి నాననుపుకాని వితమున నను వ
ర్ణన మొనరింతువు నిచ్చలు
మనస్సు నాపైకిఁ గొంతమల్లెనె నీకుఁ? ౩౫

కం. మొలకెత్తెనొకో? నాపై
వలపున్నదియున్నయట్లు వచియింపుము! భీ
తిలకుము; నీదు రహస్యము
నలంతియును బయలుపఱప; నల్ల రివెట్టకా. ౩౬

గీ. సతతమును ధర్మశాస్త్రముల్ చదువుచుంటి;
తీవ్రజపముల దపములం దేలుచుంటి;
గలువకంటినిఁ గన్నెత్తి కాంచకుంటి;
ఘోటకబ్రహ్మచర్య మొక్కో? యిదెల్ల. ౩౭

కం. ఇది సహజమోయి! యిటు నా
యెదయును ఇడవచ్చు నీవయిని; నిది దొనఁగే?
బెదరుదురు పైకిఁ బలుకఁగ
మొదటమొదటఁ చిన్నప్రాయపుం బాలు రిటుల్. ౩౮

కం. మగవాఁడు మగువఁగాకా
మగువయు మగవానిఁగాక మహి వలతురొకో?
మగవాఁ దొక మగవానిని
మగువయు నొక మగువ? నీవుమాత్ర మెఱుఁగవే? ౩౯

క. మన తలనె ప్రొద్దుపొడిచెనె?
మన స్త్రీ పుంసమునఁ గలరె? మడిఁగట్టుక యుం
డినవార లొకరు? నుండిన
జను లామనిఁ బూఁతగొనని స్థాణువులుగదే! ౪౦

క. కలుగునె? మోహము వెలిగా
నిలమోదము; దీని తత్త్వ మిదమిత్థముగాఁ
దెలిసికొని కాదె! తొలిపూ
విలుతుని బ్రదికించి హరుఁడు విశ్వమున కిడెకా. ౪౧

క. అని యొత్తుకొనుచుఁ దమినా

తని నడుమును గేలఁజుట్టి, తద్వదనాబ్జం

బును దీర్చి నెటిక విఱుచుచు

తన మోమున మోముహత్తి తమకమున ననెన్.

౪౨

క. “ఇలఁ గ్రమ్మఱఁ బుట్టిననా

చెలువుఁడ వని తలఁతుఁ; గాక చిగురించునె యీ

లలి నామది? యిమ్ముదిమిని

నెలజవ్వన మొందినట్లయితి నినుఁదాఁకన్.

౪౩

క, తొలుతటి శృంగార కథా

వళి తోడ్తో స్మృతికి వచ్చె; స్వాంతము కడుఁ జిం

దులుఁ ద్రొక్కుఁ; గొఁగిలింపుము

నిలు పోవఁగఁజాల నొక్క నిముసంబేనిన్.

౪౪

చ. అనవుడు నాపడంతి కను నాతఁడు “ధన్యుఁడఁ గ్రాఁగుచుంటి నీ

మనసు నెఱుంగ కిందనుక; మా గురు వియ్యది విన్న రూక్ష పీ

క్షణుఁడయి నన్ గఠోరమగు శాపమునన్ హతమార్చు నుత్తర

క్షణమున; నా భయంబునను సాహసముం బొనరింపకుంటిఁజూ!

౪౫

గీ. అని వచింపంగ నా వృద్ధురాలు పలుకు

“నోయి! మందుండ! పర్వెత్తిపోయి యొంటి

గూర్కుచున్న కిరాతుఁ డ్వద్గురునిఁ ద్రుంచి

రమ్ము! నన్ను నిరంతరాయమ్ము కొమ్ము!”

౪౬

కం. ఆ పలుకు రోసి “యిసిసి!

పాపముగదె! నాకు గురుఁడు, బ్రహ్మణ్యుఁడు, క

ట్టా! పావనుండు; వానిని

వ్యాపాదించుట; తలంపవచ్చునె యిట్టుల్?”

౪౭

అ. వె. అనుడు నా చెనంటి యను “నీవు వెన్నాడ
నేన పోయి వానినీల్గఁ జూతు;
వచ్చుఁగాత నాకె పాపంబు; కొంపొమ్ము
నన్నుఁ బట్టి వానియున్నగదికి.

౪౮

అ. వె. పాపమేమి? దాని ఫలమేమి? మూర్ఖుల
వెట్టి మొట్టి వ్రాత వేదమయ్యె;
నది ప్రమాణ మటె? గతానుగతికము లో
కంబు పారమార్థికంబుగాద.”

౪౯

మ. అని వాక్రుచ్చి స్మరాంధురాలయి యిసీ: యావార్థకంబందు నే
మనవచ్చుకా సురపూజనీయు ముని యుక్తాయుక్తముల్ ద్రోసిరా
జని చంపకా నడుముం బిగించికొని శయ్యం జయ్యనకా లేచి యొ
య్యన నేనుంగుబలంబుతో నతని వెంటాడం దలంచెకా మదికా.

౫౦

కం. తమ మోక్షపదమథోనా
భము; దానికి నడ్డుదగులువాఁ దెవఁడే ధ
ర్మముఁ ద్రుంచి యిస్సినీ! త్రెం
త్రమాంత మతివ లతిమోహహత లభమతమల్.

౫౧

కం. కని దాని రాక్షసత్వము
మనమున వెఱఁగంది “యాఁగుమా! తృటి; యిదిగోఁ
జనుదెంతు; నిన్నుఁ గొంపొ
దున” యని బాసాడి డాసి తొరతొర గురునికా.

౫౨

క. ఆ ముసలిజంతపలుకుల
నామూలాగ్రముగఁ దెలుపు చటఁ దడయఁగ వాఁ,
డామె విశంబం బోర్వక
తా మిద్రము నందు నొంటి దారిఁ దడవుచుకా.

౫౩

మ. పడుచుకా లేచుచు మిఱుఁబల్లమగు భూభాగంబునం దెట్టులో !
 కడ కాపాపి తటాన బాటఁగల పెన్దర్తంబునం గూలి య
 ప్పుడ ప్రాణోత్క్రమణంబుఁ బొందు చెద వాపోయెం “దదాశ్లేషమేఁ
 బడయంగా నయితిం గదా !” యని స్వదౌర్భాగ్యంబు నిందించుచుకా. ౫౪

క. మఱునాఁడు పిలిచి శిష్యుని
 గురుండు “ప్రీతాశ్రు మెఱిగికొందువె ?” యనవాఁ
 డురుభక్తి మ్రొక్కి “స్వామీ !
 యెఱిగితి; జీర్ణించుకొంటి నే నీదు కృపకా. ౫౫

క. సలిగతమత్యుగతియును,
 నల యూసరవెల్లి వర్ణ, మహిపాదములుం
 దెలిసినవానికె తెలియును
 జెలువల చిత్తంబు; పెద్ద చిత్రంబుగదా ! ౫౬

గీ. ఎవఁడు దీర్ఘును నదివంక ? నెమ్మెలాఁడి
 కుటిలగతి దిద్ద నెవ్వండు గుళలుఁ డిలను ?
 బెద్దకాలంబు నెల్లిన వీని ప్రకృతి
 విపరిణామంబుఁ గొనకుంట వింతగాదె ? ౫౭

క. అనుభూత స్మరసుఖ వా
 సన లనువర్తించుచుండు స్థావిరమును బొం
 దినను జనుల; నింగువఁ గ
 ట్టిన గుడ్డనుబోలి వారి దెందము యిండుకా. ౫౮

ఆ. వె. మండుచున్న నిప్పు మగవాఁడు, మగనాలు
 కరుడుగొన్న నేతిచెరవయండ్రు;
 మండుచున్న నిప్పు మగనాలు, మగవాఁడు
 గరుడుగొన్న నేతిచెరవయునగు. ౫౯

జాతక కథా గుచ్ఛము

మ. గృహమేథంబున శాంతకాముఁ డయి పారివ్రాజ్యముం బొందు టీ
మృహి నాకాశ సుమంబు మూర్క్కునుట; కామంబే ప్రకోపించుఁబో !
బహుభోగంబుల నాజ్యహవ్యములకుఁ వైశ్వానరుం; డట్లకా
మహతత్వంబును గోరువాని కిది సంభావ్యంబుగా దెన్నఁడున్.

౬౦

క. చపలము చిత్తం ; బాపైఁ
జపలతరములు నయనములు ; చపలతమములౌ
నపరాంగంబులు యువతికి;
జపతపములు సాఁగుటెట్లు? చక్కఁగ గృహికిఁ.

౬౧

క. వలఁజిక్కిన పులుఁగుంబలె
వెలంది వలఁ జిక్కి కంటివేఁదుఱుచేతఁ
వెలలఁగ వెరవుం గానక
గిలగిలమని కొట్టుకొనుచుఁ గెడయు జనుఁ దొగిఁ.

౬౨

క. పిలుపులఁ, జూపుల, మైనిలు
పులపొలుపుల, వలువ తాలుపులఁ, బలుగతులఁ
మలిప్రాయము పైవ్రాలినఁ
దొలిప్రాయము దొంగిచూచుఁ దొలఁగ వెఱుచుచుఁ.

౬౩

క. ముదిసి శరీరము క్రుస్సిన
మదనాగ్ని నిరంతరంబు మండుచు మదిలో
వెదకికొను నింధనంబుల;
నది లేతముదుళ్లభేద మరయదు గాదే?

౬౪

క. కులసతి యని పెద్దలమె
ప్పులఁ గాంచుచుఁ గులటలందుఁ మొట్టమొదటిదై
మెలఁగు ; సరస్వతి యెఱుఁగదు ;
వెలంది యీ విద్య నేర్చు వెన్నలతోడఁ.

౬౫

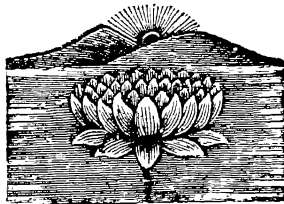
క. జనములు సంసారాంబుధి
మునిఁగి యథోగతికిఁ దారు బోవుచు నా కా
ముని కనుకట్టునఁ జిత్రం
బనుకొండ్రది దివ్యలోకయాత్రయె యనుచుకా.

క. హరిభాగవతులుగానీ
హరిభాగవతులుగాని యగపడరు ధరన్;
స్మరభాగవతులె యెల్లరు
నరనారీమండలంబునను శోధింపన్.”

౬౭

క. అని నొడివి గృహస్థాశ్రమ
మున కప్పుడె స్వస్థిచెప్పి పోక మనికికిన్
మునిఁగి తపోధ్యానంబులఁ
జనె స్వర్గంబునకు బోధిసత్త్వనితోడన్.

౬౮

జాతక కథా గుచ్ఛము

తృతీయ భాగము

సద్ధర్మజాతకము

క. చెలరేగెఁ గాటకము నొలిఁ

గళింగరాజ్యమునఁ; వాపికా కూప సర

స్సలు వట్టిపోయెఁ; గల పం

టలు మలమలమాడి చెడెఁ గటా ! బ్రదుకెట్లో ?

౧

క. తృణజలకాష్టసమృద్ధిగఁ

గనఁబడు రాజ్యం బెడారి కాఁగాఁ బశువుల్,

మనుజులును, మరీచికలను

గనుంగొని మునుంగఁబాటి కాడ్పడిరి కడున్.

౨

క. పులిమీఁదఁ బుట్రవలెఁ జో

రులురేఁగిరి; మిత్తి రోగరూపంబులతో

నలుఁగడల విటుచుకొనిపడి

బలిగాఁ గొనుచుండె సర్వభక్షకునివలెన్.

౩

క. పుడినెఁడు నీళ్లును గట్టా :

పిడికెఁడు మెదుకులును బెద్దపెద్ద ధనికులున్

విడిముడిఁ గడువెచ్చించియుఁ

బడయర; తెలియు నెటు బీదవారల పాటుల్.

౪

క. దరిసించి ప్రజలు ధరణీ

పురందరుని, డొక్కలెండ, మోములువాడన్

మొఱగొని రెలుంగురల్పడఁ

బరిపరివిధములను దమ్ముఁ బ్రావంబ్రోవన్.

౫

గీ. స్వప్రజ్ఞార్తినిఁ బాఁప నా జ్ఞేధవుండు
వరుణజపములఁ జేయించె గురునిబోధఁ;
గడు సహస్రఘటాభిషేకములు నడపె;
నొక్కచుక్కైన రాల్పకయుండె నింగి.

౬

మ. అగుఁ బో : పెద్దఫలమ్ము స్వల్పమయినన్ యత్నమ్ము; యత్నమ్ము పె
ద్దగ నున్నన్ ఫలమబ్బు స్వల్పమగ; యత్నమ్మున్ ఫలమ్మున్ సమ
మ్ముగఁ బొచ్చున్; జతన మ్మొకింతయు ఫలమ్ముం జూప; దొక్క స్థరి
ష్టగతిం దెచ్చును ద్రవ్యఁగూపము పితాచం బుద్ధతంబైనటుల్.

౭

క. జతనము వమ్మయి యన్య
ప్రతికారము దోఁప కెద విపన్నప్రజ దు
ర్గతిఁ బాఁప లేమిఁ బొగిలెడు
క్షితిపతిఁ గని దేశికుం డొగిం బలికె నిటుల్.

౮

అ. వె. “ఇందవత్త”పురము నేలు ధనంజయ
పతికిఁ గల దొకండు పట్టగజము;
వసుధ దాని మహిమ వాచామగోచరం
బది లభింపఁ గురియునయ్య : వాన.

౯

గీ. అడుగువెట్టిన దాదిగా నా గజంబు
గురియు నెలమూఁడు వాన లా ధరణీయందుఁ;
బంటబండును ముక్కారుఁ; బరగుఁ దరులు
మూఁడుపూ లాఱుకాయల పొలుపుతోడ.

౧౦

క. దానగజం బదియయ్యె ని
దానం బాతేని దానధర్మంబులకున్
దూణాశమైన శత్రు
శ్రీనిం బద్ధినినివలె హరించె మొదలితోన్.

౧౧

ఆ. వె. ఈ దృశంబు ఔమమేకాక యే యీతి .
బాధయేనిఁ గనక స్వప్నమునను
నెగడుచుండు సుమ్ము! నిత్యకల్యాణంబుఁ
బచ్చతోరణంబు వాని నేల.

౧౨

గీ. కామధేనువువోలె నా గజము వెలయఁ
బెరటి, శతవార్షికంపుదుర్భిక్షమైనఁ
జీమకుట్టిన యంతైనఁ జింతఁగొనక
పెండ్లివిందులతోడ జీవించుఁ బ్రజయు.

౧౩

శా. సందేహింపకు మోవ్రభూ! మనల కాస్తంబేరమోత్తంస మే
చందానన్ లభియించునో యనుచు; యాఙ్గాదీనులం గాంచినన్
డెందం బాతనికిన్ వసంబులు; నెదేనిన్ వెన్కముందాడ కి
చ్చుం; దర్శింపమ భూతభావులను దత్క్షీణీంద్రు సా బొక్కనిన్.

౧౪

క. కను లూడఁబెఱికి యిచ్చును
గనఁబడఁ గాణుండు; దనదు కాలోక్కినియుఁ బం
గుని కంటింపఁ దలంచును;
వినియుంటివె యిట్టి స్వార్థవిరహిత వృత్తిన్ ?

౧౫

క. అవికథము బోధిసత్త్వం
డవతారం బెత్తియుండు నాయొడయఁడుగా !
ఎవ రే మడిగిన నిడి త
క్కువగాఁ దలపోసి మరలఁ గొనరించుకొనున్.

౧౬

క. నవనిధు లున్నవొ ? యాతని
నివాసమున; నీవిమ్రాను నెలకొనెనొ ? యహ
ర్దివ మెంత దాన మిచ్చిన
లవవేశము వెలితిరాదిలానాభునికిన్."

౧౭

మ. అని కర్తవ్యము బోధనేయుడుఁ గళింగాధీశ్వరప్రేరితా
వనిదేవుల్ చని యా ధనంజయుని సంప్రాధ్ధించి తద్దత్తవా
రణముం దెచ్చి యొసంగ హృష్టఁడయి యా రాజిచ్చి పెన్కాన్కలా
జనులం బంపి కరీంద్ర మన్వహముఁ బూజిల్నేయుఁ బెన్నిష్ఠతోఁ. ౧౮

గీ. కడచినను బెద్దకాలంబు గానఁబడద
దాని నేవాఫలము పీసమేనిఁ దుదికి;
వ్యయమె కాని యాయంబు శూన్యంబ; వట్టి
గొడ్డు తాకిట్టిదియటంచు గునినెఁ బతియు. ౧౯

క. అరుదెంచి మరల గురుఁడా
ధరావరుని యత్న విఫలతాసంతప్తం
దరిసించి పక్కెను “బ్రభూ :
పొరపడితిమి ; ధర్మలోపము తటస్థించెఁ. ౨౦

మ. పతి వంచించి చరింతు బోంట్లు ; పితృసేవల్ పుత్రృకుల్ సేయ ; రు
ద్ధతి నాచార్యులఁ జీరికిం గొనరు ఛాత్రవ్యంసకుల్ ; కన్యకల్
పతిహీనల్ విడనాడి వావివరుసల్ వర్తింతు ; సోదర్యులుం
బ్రతికూలింతు రొకళ్లోకళ్లు ; నెలఁగెం బాపంబు రాజ్యంబునఁ. ౨౧

క. ఆ పుణ్యశ్లోకుం డగు
భూపతి సద్ధర్మ మార్గమునఁ బాలించుం ;
బ్రాపించుఁ దత్ఫలంబుగ
భూప్రజ పుంఖానుపుంఖముగ శ్రేయంబుల్. ౨౨

గీ. తెలిసి యాతేని సద్ధర్మమున తెఱంగుఁ
బాలనమొనర్పు ; మంపుమీ : పద్మి మరల
వ్యాధి యొక్కటి మందొక్కపై నయట్లు
లయ్యె”నని యూఱడించి కార్యంబుఁ దెలిపె. ౨౩

గీ. అంతః గాళింగకావనీకాంతమాత

లా ధనంజయు దర్శించి యాత్మకీయ
కథ సమూలంబు నెఱిగించి ప్రథితమైన
యతని సద్ధర్మములఁ దెల్పుమనిరి భక్తి.

౨౪

గీ. విని ధనంజయ భూపతి యనియె నిట్లు

“గాను నిష్ఠాతుండను దానిఁ గఱవ మీకుఁ;
బలుకఁజాలను దూచాలు దొలఁగకుండ
నోలి సద్ధర్మ మేనేలుచుంటినంచు.

౨౫

క. అనయము నా ధార్మికపా

లనమున రాజ్యంబు పుష్కలంబు, సుఖక్షం
బు, నిరీతియు, నని వినఁబడు
జనశ్రుతికి లజ్జితుండ నిజంబుగ వినుఁడి !

౨౬

క. “షితి ధర్మోరక్షతి ర

షిత” యందురుగాదె ? ధర్మకృతి నసిధారా
వ్రతధుర్యులైన జనసం
తతి పొందకయున్నె సంతతశ్రేయంబుకా ?

౨౭

క. ప్రథితమగు ‘యథారాజా

తథాప్రజా’ యన్న పలుకధర్మపరముగాఁ ;
గధియింతు “తథారాజా
యథాప్రజా” యనియె ధార్మికాచారమునకా.

౨౮

గీ. ఆ సముద్రమహీరాజ్యమం దెసంగు

ప్రాణికోటులఁ బట్టకుత్పథ మొకండుఁ
గాంచుటకు సహస్రాక్షుండఁ గానుగాదె ?
ధర్మబోధకు నేనెట్లు దగుదుఁ జెప్పఁడి !

౨౯

క. మనసౌకటిగ, మాటౌకటిగఁ

బనియొకటిగఁ గాక యేకభావత ధర్మం

బనువర్తింతును ; గానీ

కనంబడని పాప మెంత గలదో ? తెలియఁ.

౩౦

గీ. బాల్యమున యందు నా కుగ్గుబాల రంగ

రించి సద్ధర్మములను ద్రాగించినట్టి

తల్లి శతవృద్ధగల ; దాపె ధర్మపథము

రేఖయుం దప్ప కెప్పుడు వర్తించుచుండు.

౩౧

చ. కనఁబడుఁ బైకి ధర్మముగఁ; గాదది ధర్మ ; మధర్మమేయనం

గనఁబడుఁ బైకి; ధర్మమది ; కావెఱుఁగంగ నదోరహస్యముల్

జనములు మూఢచిత్తులయి సాఁగుచునుందురు ముందుఁబోవువా

నినిఁ బడి ; పారమార్థికము నిక్కమెఱుంగును నాడు దల్లియే !

౩౨

క. దరిసింది నాడు జననీ

చరణాబ్జ ద్వంద్వమునకు సాఁగిలి బత్తిఁ

ఎఱుఁగుఁడు ధర్మం ; బాయమ

గురువులకుం గురువనం దగుంజుఁడి ! పుడమిఁ.

౩౩

చ. తెలిసినయట్టి ధర్మములఁ దెల్పుదునేను “నహింసతోడ మీ

రైలఁగుఁడు ; దానితోడన యమిత్రుల గెల్వఁడు ; దాని ముందు క

త్తులును గటారుఁబం బెదరి చూటి యొఱం గడు దాఁగియుండెడిన్;

దెలియఁగోకో ? భువిన్ ‘మృదువు తీక్షణతరం’బను సూక్తిరత్నమున్.

౩౪

ఆ. వె. అన్యతమాడకుండుఁ డల్పిష్టమేనియు

మైలవడును దానమహిమ మెల్ల

వేయునేల ? విసము పిసరంత రాలినఁ

గలుషితంబుగాదె కడవ పాలు ?

౩౫

గీ. కల్లెము సడల్తురేఁ దురంగములువోలెఁ
గ్రేళ్లు దాటుచునుండు నింద్రియగణంబు;
పడఁగలరు దల్లక్రిందుగా బాట నెటనో ?
ప్రాప్య మప్రాప్యమగు వేయిబాములకును.

౩౬

క. గరళప్రాయముగా మదిఁ
బరకాంతాకనకములను బాటింపవలెన్;
ధర నమృతప్రాయత గో
చరించి యూరించు నవ్వ జనచిత్తములన్.

౩౭

ఆ. వె. వలదు : వలదు : మద్యపానం బొకప్పుడు;
నంతకన్నఁ బాప మవని లేదు;
గుఱిగొనం దలంపకుఁడు రౌహిణీయుఁ; బు
ణ్యంబె బుధుఁ డొనర్చు నమమదెల్ల ?

౩౮

క. కృతమైన నకృతమైనను
మతిఁ బుట్టిన దురితవృత్తి మానిసులను దు
ర్గతిఁ ద్రోయుట నిశ్చప్రచ;
మెతఁడు మనోజేత వాఁడ యేగు సుగతికిన్.”

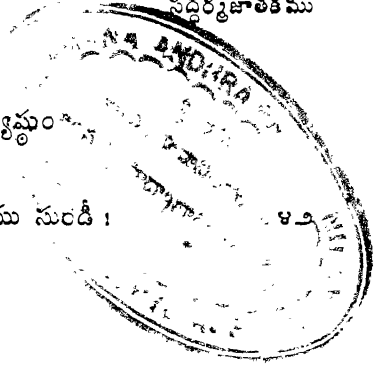
౩౯

క. అనుచు ధనంజయుఁ డాదిన
యనుదార మనుత్తమంబు నగు సద్ధర్మం
బును వ్రాసి కనకఫలకం
బునఁ, గొని నెల వతని తల్లిపొంతకు దూతల్.

౪౦

క. చని మోఁకఱిల్లఁగా వ
చ్చిన కర్ణం బెఱిఁగి యాఁకె నెప్పందొడఁగెన్
“వినుఁడీ ! త్రిశుద్ధి గాన
మృను; సద్ధర్మముఁ జరింతు మానక యనుచున్.

౪౧

క. ఇరువురు పుత్రులు నా కిరు

పురు గోడండ్రురును గలరు; భూపతి జ్యేష్ఠుం

దిరువురిలో; నాతని భా

ర్య రాణి; యది యన్న నాకుఁ బ్రాణము నుండి :

క. నను దర్శింపఁగ వచ్చిన

జను లిచ్చిన కాన్కలందు సద్వస్తుతతిం

బనిచితి దానికి; రెండవ

తనయుని సతి కంపియుంటిఁ దచ్చేషంబున్.

౪౩

క. ఇరువురు పుత్రులు నా కిరు

పురు గోడండ్రురును నొక్క పోలిక గాదే ?

పొరపులు చూపించునె ధర

తరులకు, లతలకు, స్వసారదానక్రియలన్ ?

౪౪

గీ. భువిని సద్గర్మదీక్షను బూను నాకుఁ

ద్రాసుచందానఁ జరియింపఁ దగిన నాకు

మూటగట్టుక కూర్చున్న ముదికి నాకుఁ

బక్షపాతం బదేల ? చెప్పంగ సిగ్గు.

౪౫

క. కలుషితమతి నైతిని; మీ

రలు నా కోడలిని డాసి ప్రార్థింపుఁడి : యా

లలనామణి సద్గర్మముఁ

గల నై నం దప్ప దీఁగకాలంతేనిన్."

౪౬

క. అనుటయు వారలు చని యా

వనితాతిలకంబుఁ గాంచి బత్తిఁ గొలిచి వ

చ్చిన కారణంబుఁ దెలుపఁగ

మన సటునిటు నూఁగులాడ మానిని వలికెన్.

౪౭

చ. “మునుపొకనాఁడు నాడు పతి భూధవుడైన ధనంజయుండు నా
తని యనుజుండుఁ గూడి యరదంబున డంబున సూర్యచంద్రులొ
యనఁ జనుచుండ రాజపథమందు గవాక్షమునుండి కొంచితిఁ; ౪౮
అనుపదమందె కైరవిణినైతిని; గగ్గులుపాటు నొందితిఁ.

క. మును కనకనలాడెడు ని

ప్పును ముట్టినఁ దుహినఖండమువలెం దోఁచెఁ
వినుఁ డిప్పుడు దానినిఁ దా
కనె వెన్నాడుదును హృదయ కాలుష్యముచేఁ.

౪౯

గీ. దాన సద్దర్శమును యథాతథము నేను

బాలన మొనర్పనైతినిఁ బలుకు పెట్లు ?
మా పురోధ పునీతుండు మాన్యచరితుఁ
దార్యసమ్మతుఁ డాతని నడుగఁ బొందు.

౫౦

గీ. అద్దమును గాంచి మోమును దిద్దుకొన్న

చందమున వాని చందంబు సతముఁ గాంచి
దిద్దుకొందుము మేము నీ దేశజనులు
నతఁడె సద్దర్శబోధకు నర్హతముఁడు.”

౫౧

క. అనపుడు వారలు చని బ్రా

హ్మణాగ్రగణ్యుండు, గుణ్యుడై గుణ్యులయం
దనవద్యుఁ డగు పురోధసుఁ
గని యభివాదించి స్వీయకథ దెలుపుటయుఁ.

౫౨

చ. పలికెఁ బురోహితుం డిటులు భవ్యవిధంబున “మొన్న నేను రా
త్రిలకుని దర్శనార్థము వడింజనుచుఁ శతవృద్ధనౌటఁ గా
ర్మెలివడి తూలి బాట నడిమిం బడిపోతిఁ; గుఱంగటఁ మహో
జ్జ్వలమయి వల్గ దశ్యమగు స్వర్ణరథం బగవచ్చె నత్తఱిఁ.

౫౩

చ. కనుఁగొని సాఖిలాషముగ “జ్ఞాపతి దీనిని నాకు నేల య
 ర్పణ మొనరింపరాదు ? నడువంగనుజాలన వార్ధకంబునకా ;
 గనికరమొందఁదేల ? ననుఁ గాంచి యతం” డనుకొంచుఁ గించితోఁ
 జనితని నెట్టుకొం చతని సన్నిధిలోనికి నెట్టకేలకుకా.

౫౪

గీ. ఒడలు ముడఁతలువదెను ; బండ్లాడిపోయెఁ;
 గన్ను చూపందదు ; చరింపఁ గాళ్లురావు;
 అన్యదీయార్థమందుఁ బేరాసమాశ్ర
 సన్నగిలకుండె ; సద్ధర్మమన్న నిదియె ?

౫౫

అ. వె. ఏవగించుకొందు నేనయి నన్ను ; స
 ధర్మ మెట్లు కఱవఁదగుదు మీకు ?
 స్వయముగాఁ జరింపఁ జదురుచాలని వాని
 కఱచు కఱపు వట్టి బురదగాదె ?

గీ. అట్లగుట మీర లిటనుండి యరిగి కాంచుఁ
 డున్న దీయూర బోగంపుచిన్నదొకతె
 కన్నుఁ గుట్టించు మెయివన్నెచెన్నుతోడ
 నూటలూర్పు నొయారంపు నీటుతోడ.

౫౬

గీ. ధనపతికి నీడుజోడైన ధనికుఁ డొకఁడు
 మరులుగొని దానిఁ గని తాటుమాటునెంది
 రాత్రి వచ్చెదనంచు వరాలమాట
 సంచకారంబుగాఁగఁ బంపించె ముందు.

౫౭

గీ. వాఙ్మనఃకాయముల భోగవనిత యతని
 నగ్నిసాక్షిగఁ బెండ్లాడినట్టి పతిగఁ
 దలఁచి యా మూర్తమున నుండి వలచి పెద్ద
 యెదురుసూచెను వానికై యెల్లరేయి.

౫౮

గీ. కడచెఁ దొలినాఁడు ; మలినాఁడు నడచిపోయె;
నవ్వలవ్వలి నాళులు నట్ల చెల్లె;
వారములుఁ బక్షములు నెలల్ వత్సరములు
జరిగె నాతండు రాఁడయ్యె సాని కడకు.

౬౦

క. ముడిచిన పూవు నలంగదు;
తొడిగిన తొడవొండుఁ జెదరదు ; దుకూలపుఁగ్రొ
మ్మడఁతయు మాయదు ; కన్నడుఁ
బడంతి నెమ్మొగమె వాడి ప్రత్యూషములన్.

౬౧

క. నెలకై నిచ్చలు వెన్నెల
పులుంగు చందమున వాని పొత్తులకై యు
వ్వీళులూఱుచు వలవంతల
నలఁగుచుఁ జెయిఁ జెంపఁజేర్చి నవలాయుండున్.

౬౨

మ. ఊతిఁ బువ్విల్లుని నీటుగోటుల నధిక్షేపింపఁగాఁజాలు రా
ట్టుతు లేమేమని వేలు లక్షలును గోట్లుం గాన్కలం బంచినన్
సతి గన్నెత్తియుఁ గాంచఁబోదు ; కనరుం దత్సేవకవ్రాత ; మె
వ్వతె వేశ్యాకులజాత పూతమతియై వర్తించు నేవంగతిన్.

౬౩

క. అడవిం గాచిన వెన్నెల
వడుపున నుపభోగ్య గాక ప్రాయం బెల్లం
గడపును ; బతివ్రతాళిని
వడఁబోసిన సారమీ యువతి యనవచ్చున్.

౬౪

క. చెవి నిల్లు కట్టుకొని దా
ని వంగసపువా రదే పనిగఁ బోరిన నా
జవరాలు వినక నైఁవక
జవదాటక కడపుచుండె సద్దర్శంబున్.”

౬౫

ఆ. వె. అని వచింప దూత లటకేగి వెలయాలు
కొలముచే సుశీల గొనముచేత
నైన దానిఁ గాంచి యాత్మీయవృత్తాంత
మెఱుకపఱుప నదియు నిట్లు వలికె.

౬౬

మ. “వినియున్నారలు మీరు మామకకథావిస్తారముం గొంతఁ; బై
వినుఁ; డోలింగడు బీదరాలనయి నిర్విజ్ఞత్వముం బొంద జీ
వన మెట్లంచు విటుండొకండు పెరిమం బ్రాపించి వెయ్యాఱు లి
చ్చినఁ గాంక్షించి గ్రహింపఁగొంతుచును నాచే సాఁచితిం దుర్గతిఁ.

౬౭

ఆ. వె. అంతలోన నాకు స్వాంతంబు జల్లనఁ
జేయఁ దీసికొంటిఁ జీ ! యటంచు
గల్లుమంచురాలె ముల్లియ నేలపై
విటుఁడు దెల్లవోయి వెళ్లిపోయె.

౬౮

ఆ. వె. దానిచేఁ గళంకితంబయ్యె సద్ధర్మ
మేను మీకుఁ గఱవ నేమి నేర్తు ?
అనుదినంబుఁ గ్రాఁగు చనుతాపవహ్నిలో
సడలకుంటి బ్రహ్మచర్య దీక్ష.”

౬౯

క. అన, వా రీ సద్ధర్మం
బున కీషన్మాత్రమైన మొఱికికె వీరల్
మనమునఁ బస్తాయెందురు;
కనఁగలమే ? వీరి మీఱఁ గల ధార్మికులఁ.

౭౦

క. కృతమైన సకృతమైనను
మతిఁ బుట్టిన దురితవృత్తి మానిసిని నధో
గతిఁ ద్రోయుఁ; నాతఁ డనుత
వృతఁ గనకము శుద్ధి నట్లువడయును సుగతిఁ.

౭౧

జాతక కథా గుచ్ఛము

ఆ. వె. అనుచు మెచ్చుకొనుచు నా రాష్ట్రయుల నెల్లఁ
జని స్వకీయ రాజ్యమునకు మరలి
యా ప్రభుండు దెలిపినట్టి సద్ధర్మంబు
లచటి కతలుఁ దెలిపి రాత్మపతికి.

మ. షీతి *సద్ధర్మము నాఁటఁగోరెను బ్రతిష్ఠింపం గళింగావనీ
పతి, శాంతిలైను దొంటి దుఃస్థితులొగిన్, బంటల్ పదార్థీసముల్
మితినిన్ మీఱిన పాఁడియుం బ్రబలె; మేల్మేల్ తీరులన్ స్వప్రజా
తతి వర్ధిలె నఖండ సౌఖ్యములు, భద్రంబుల్ వరింపం దమున్.

జాతక కథా గుచ్ఛము

తృతీయ భాగము

పితౄచ జాతకము

క. మును బోధిసత్త్వఁ దొకపరి
జనించె వరాణసీ రసాపతిసుతుఁడై
యనిపించె వేయిచంద్రుల
తని యిలు వెలిగించి రద్యుతముగా ననుచుఁ.

౧

సీ. వెలికిలఁగాఁ బండి చిలుకల పందిరి
తెప్పవల్పక చూచు నొప్పిదంబు
బోరగిల్లఁబరుండి మోమెత్తి పడగనాఁ
దిరుగుచుఁ బొట్టతో దేకు పొలుపు
మొలనూలిగజ్జెల చెలువంబు వడ్డిగాఁ
బరగ మోకాళ్లతోఁ బ్రాకు సొగసు
పడుచు లేచుచుఁ దప్పటడుగులు వేయుచం
దము సింద బుడిబుడి నడుచు వడుపు

గీ. చిలిపిచేతలు, ముత్యాలచిఱునగవులు
తిరుగుదులు రాక గజిబిజిం దొరలు పలుకు
లేల నుడువంగ ? బాల్యమం దెట్టిచేష్ట
హర్షవారాన్నిధిని నోల లార్పకుండు ?

౨

గీ. అమృత భండంబునుం బోలె నా కుమారుఁ
జుట్టుకొని తల్లిదండ్రులు చుట్టములును
ముద్దుముచ్చటలఁ గాలంబుఁ బుచ్చుచంద్రు
వాని క్రీడాసుధారసం బానికొనుచు.

౩

క. కనుచున్నవాని ముద్దులు

గనుతలఁపే ; వినుచున్నఁ గడువాని నుడుల్

వినుతలఁపే వారికి ; ధా

త్రిని 'శ్రేయసి కేన తృప్యతే?' యంద్రుగదే !

౪

గీ. వాఁడు త్రివతుర వత్సర ప్రాయుఁడగుడు

మాతృగర్భంబు ఫలియించె మరల "నహహా !

పండుగులపైనిఁ బండుగుల్ వచ్చె"ననుచుఁ

బితరు లానందమొందిరా సుతులఁ గనుచు.

౫

క. దురదృష్టరేఖ పైఁబడఁ

దరలెం దివి కకట ! సిసులతల్లి రుజ్జుర్తిక

ధరఁజూపోషఁ డిసీ ! తా

మరచూలి తలంచుఁ ద్రుంచ మధ్యనె సుఖముల్.

౬

మ. నడిప్రాయంబున నున్న యా యొడయఁ డున్మాదంబు గొన్నట్టులె

విడి యాహారము నిద్రయుం దలఁప కుర్వీరాజ్యముం, బిడ్డలం;

బడియుండంగ నమాత్యులుం బ్రకృతులుం బల్మిక మెడల్ విర్చి య

ప్పుడు పూఁజోడి నొకర్తుకం బరిణయంబుం జేసి రాతేనికిక.

౭

క. చెదరిన చిత్తము మరలం

గురుటంబడె; బూవుదోటఁ గోకిల గూనెక;

ఉదయాస్తమయము లెఱుంగని

మది నాతఁడు ముదితఁగూడి మాడి చరించెక.

౮

క. అలరునుషాసాసూర్యుల

వలె నా దంపతులు దివ్యభావమున జనం

బులు దము నభ్యర్చింపఁగ

విరోకనీయత్వ మొంది వెలిగిరి మిగులక.

౯

క. ఊతి ధర్మార్థములన, ఊం

తితేజములునా, శ్రుతిస్మృతిద్వయ మనఁగా

నితరేతరసంగతి మెయి

సుతయుగళము వృద్ధినిందెఁ జూపఱు వొగడఁ.

౧౦

క. పదితల్లులపెట్టిన నొ

ప్పదమగు చందములఁ దండ్రి వీరలఁ గనుచుఁ

“మదిఁ దల్లిలేని కొడువను

నెదియుం దీర్చంగరా దిసీ !” యని వగచుఁ.

౧౧

క. తన యంతఃదానె రా నా

మని మొగ్గందొడుగు తరువు మాదిరి జ్యేష్ఠం

డును, దోహదమున వలె నా

కనిష్ఠఁడును గొనిరి విద్దెఁ గాలమునందుఁ.

౧౨

చ. సతి తన చిట్టకంబులనుజాలమునందుఁ బులుంగువోలెనై

యతితమ పారవశ్యమున నాతఁడు ముగ్గిన నందు సూచి కాం

క్షిత రతిఁదేల్పువేళఁ బడనెఁ వరమొక్కరుఁ ; డా వరంబెదో ?

యతివ వచింపలే ; దడుగఁడయ్యె నతండును మోహమగ్నుతఁ.

౧౩

గీ. నెలదప్పె నప్పటికె నా

లలనాతిఁకమున; కది దలంచియ మది నా

చెలి వర మడిగెనొ ? లోతగు

నెలఁతల చిత్తంబు ద్రవ్య నేరము గాదే ?

౧౪

క. కడవఁగఁ గొందొకకాలము

పడఁతుల మానికము రాజి వడనెఁ గొడుకు; నా

తఁడు సూర్యాచంద్రమసుల

కెడ గూడిన జ్వలనుఁ డంచు ఊతిపతి దలఁచెఁ.

౧౫

క. తన యౌరసపుత్రుల రీ

తని మొదటం జూచుకొన్న తెఱవ యిప్పుడు వా
రిని వైమాత్రేయులగనె
కనఁదొడఁగె; యథార్థమంతె కద ! యూహింపఁ.

౧౬

గీ. చదువుసాముల మెఱియయై జవ్వనంపు

సొగసుసొంపులఁ దగు జ్యేష్ఠసుతునిఁ గాంచి
యౌవరాజ్యాభిషిక్తుఁ జేయం దలంచి
నరవరుఁడు నేయుచుండె సన్నాహములను.

౧౭

ఆ. వె. తెలిసి రాణి వచ్చి దీనాస్యయై రాజు

నెదుట నిలువ నాతఁ డదవదపడి
హేతు వడుగ నదియు నెలుఁగు గ్రేటుచుఁ గొంత
వరము మాట జ్ఞప్తిపఱచె మెల్ల.

౧౮

గీ. చొక్కుమందై న తన రాణియక్కునందు

మైమఱచియుంట నానాఁడు క్షౌధవుండు
అడిగిన ట్లా పడంతి తా నిడినయట్లు
స్మృతివహింపఁడ తొలిబాముకతను బోలె.

౧౯

క. అగుననియుఁ గాని, కాదని

యుఁగాని బదులాడఁబోక యుర్వీపతి య
మ్మగువకు, ముడుంచుకొని తన
మొగంబు, మదిమునిఁగియుండఁ బొలఁతుక వలికెఁ.

౨౦

మ. “అకటా ! విస్మృతిఁ జెందినావె ? మును శయ్యామందిరంబందు ద

ర్పకుఁ డత్త్రంబుల నూలుచుండ మన పర్యంకంపు పట్టంబునఁ
కుకముల్ శారికలున్ వినంగనట సాక్షుల్ గా వరం బీయవే !

సకలజ్ఞుండవు నీకుఁ దెల్పుఁగ నవశ్యం బేమి ? ప్రాణేశ్వరా !

౨౧

క. అవసీపతి ! నా పుత్రుని

యువరాజునుగా నొనర్చు మోడక; యిది ధ

ర్ముపు; నారాయణరూపుం

డవు నరపతి ధర్మపథము నగునే తప్పక ?

౨౨

క. వరమును జెల్లింపనిచో

నరనాథా ! యెట్టుసుమ్ము ! నా పైని” నటం

చతిముఠిదోపగల గంఠ

స్వరమును హెచ్చించె బెద్దసాగలగ నూర్చుల్.

౨౩

క. అప్పటికిని మారాడని

యప్పతిఁ గని రాణి “పురుష లక్ష్మణకాండ్ర

న్న ప్పలుకు యథార్థం” బని

దెప్పచుఁ దెగడుచును జనియెఁ దీవ్రపుటలుకక.

౨౪

ఉ. అంతట తేఁడు గొంతవడి కా బెడిదంపుఁ దుపానువీడఁగా

స్వాంతము సంబళించుకొని “సాహసురాండ్రు గదా ! నెలంతుకల్

వంతముఁ బట్టిరేని నెటువంటి యగాత్యముకై నఁ గొంక రా

వంతయుఁ; జేయనేర్తురు గృహంబును స్వర్గము నారకంబునుక.

౨౫

క. సుతు లున్నవారి కిస్సే

ద్వితీయ పరిణయము వింతవితపు మరణమే !

అతివ సహింపక తొల్లిటి

సతి తనయుల యభ్యుదయముఁ జంపక చంపుక.

౨౬

క. పట్టినచో భల్లూకపు

పట్టే; గయ్యాళితనము పారము ముట్టుక

ఎట్టిండు నొగ్గియున్ననె

యట్టిటులు నాక సౌఖ్యమందుచు బ్రతుకున్.

౨౭

క. తన యిచ్చఁగాక పడఁతుక

తన వ్రేలినినై న వంపద యథార్థముగాఁ

దన పతి యానతిమెయి; నా

తనిపయిఁ జూపించు ప్రేమ తనకొఱకె యగున్.

౨౮

మ. తన సాపత్నులు వీరటన్న యొక భేదం బెంచె మున్నుందు; వీ

ర్తన పుత్రాభ్యుదయాంతరాయములుగాఁ దల్పెన్ మదిన్; బక్షపా

తినిగా నన్ను గ్రహించె; బాసతినెఁ; జింతింపంగ నివ్వెల్లఁ బై

కనరా; దేక్షణ మెట్టులుండునొ కదా ! యంచున్ భయం బయ్యెడిన్.”

౨౯

మ. అని చింతించి కుమారయుగ్మకము నాహ్వానించి, యేతెంచి బ

త్తినిఁ బాదంబుల వ్రాలువారినిఁ గడుం దీవించి చేయెత్తి, ‘లెం’

డని గాఢంబుగ సందిటం దిగిచి యత్యంతంబు ముద్దాడి క

న్గొనలం జాతెడు బాష్పముల్ తుడుచుకొన్నుం దాఁ గుమారిల్లుచున్.

౩౦

మ. పలికెం “బుత్తకులార! మీరు వినుఁడీ ప్రాంతస్థమౌ కానలోఁ

గలఁదాచార్యుఁడు మౌనిచంద్రుడు పుమాకారాస్త్ర వాగ్దేవి మీ

రలు తత్పదము లాశ్రయించి పరిపూర్ణత్వంబు సాధించి వి

ద్వైల, రం దాపయి జ్యేష్ఠ రాజ్యమున ద్వైతీయాకు సైన్యంబునన్.

౩౧

క. అభిషేకించెదఁ బొం”డని

ప్రభూత్తముఁ దెడంద నడవి పాల్వేయుటకా

యుభయులఁ గడింది గుములుచు

శుభాశిషము లొసఁగి మరలఁ జూంబించి యనున్.

౩౨

క. “మునివర్యుల శుశ్రూషణ

మున ముక్కాఁకలనుదీఱు పురుషుఁడె జనరం

జనమున రాజును నన్య

ర్థ నామధేయంబు నొంది ధరణి వెలుంగున్.

౩౩

క. అనుడుఁ గుమారులు జనకుని

యనుజ్ఞ మదియం దనుగ్రహముగా సంభా

వన నేసి బయలుదేరిరి

వనమున కా తృటినిఁ గట్టుబట్టల తోడన్.

౩౪

మ. చనుచుండంగ సహోదరుల్ పురబహిష్టన్బైన పూఁదోట దా
పునఁ గ్రీడించుచున్న యా సవతితమ్ముం దొయ్యనన్ వీరలం
గని వృత్తాంత మెఱింగి వెంటఁ గొనిపోఁగాఁ బెద్ద ప్రార్థించి త
న్ను నిషేధించినఁ బట్టు వీడ కరిగెం దోడ్తో నరణ్యానికిన్.

౩౫

క. అలఁతియుఁ గలఁతను బొందని

సలిలాశయ మట్లు సుప్రసన్నతఁ దగుఁ బి

ల్లలడెంద ; మందుఁ బొరపను

మలిన పదార్థంబు సొరదు మాతలకు వలెన్.

౩౬

క. జననీ జనకుల యానతి

యనవశ్యము పిల్లవాని ; కఖిల ంబాక

ర్షణ యంత్రమై పొలుచు ; మును

వెనుకలఁ గన కతఁడు దాని వెంబడిఁ బోవున్.

౩౭

క. గొడుగులు పట్టెను దరువులు ;

పుడమి పయిం గప్పికొనియెఁ బుప్పొడి ; చల్లం

బడె వాతావరణము ; రా

కొడుకులు మువ్వరికి నడవిఁ గొల్వరులు వలెన్.

౩౮

మ. చని వారవ్వనమందు నొక్కెడఁ దరుచ్చాయన్ సమాసీనులై
తనుకం దప్పి కనీయసుండయిన భ్రాతం గాంచి జ్యేష్ఠుండు వ
ల్కు “నిగో ! చూడుమి ! యీ సమీపముననే కోనేరొకం డుండిన
ట్లనుమానింతు సుగంధి శీతల సమీరాంకూర పారంపరిన్.

౩౯

క. కడుపారఁ గ్రోలి నీవటఁ

గడంకమెయిఁ దెమ్ము ! మాకుఁ గమలదళపుటిఁ

జడ"మన సోదరు మాటం

దడాగ మున్నట్టి దెనకుఁ దమ్ముఁడు సనియెఁ.

౪౦

చ. చని కనెఁ జెర్వొకండు సరసఁ వనదేవత చేతియద్దమో ?

యనఁగ వసుంధరాయవతి స్వచ్ఛతరంబు కపోలబింబమో ?

యనఁ గడు నేత్రపేయము, నిరంతరవారిశకుంత కంఠ ని

స్వనముల శ్రోత్రపేయమును, జారిమచేఁ గడుఁ జిత్తపేయముఁ.

౪౧

క. కని చిఱుత యలల చేతులఁ

దను రమ్మని పిలిచినట్లు తలఁపింపఁగ మె

ల్లన మెట్టులు దిగి సలిలం

బును గ్రోల సమీపమునకుఁ బోవుచునుండఁ.

౪౨

శా. “ఓరీ డింభక ! నీ వెవండపుర ? యుద్యోగించితే ? చొచ్చి కా

సారంబుం జలమానఁ ; జూడుము మదాజ్ఞంగాక యిద్దానిలో

నేరుం డిగ్గరు ; నాదు ప్రశ్నకు జవాబీకుండ నీర్గోలితే

దూరంబొదువు తావకీనమగు బంధుశ్రేణికిఁ నమ్ముమీ !”

౪౩

క. అనురూక్షమైన కంఠ

ధ్వని వినఁబడ, దిగక నాల్గువైపులఁ గాంచం

గనఁబడెను వారి మధ్యం

బున వెలువడి తన్నుడాయు భూత మతనికిఁ.

౪౪

ఆ. వె. అతనిఁ దఱిసి భూత మడిగె “నో బాలక !

మోక్షమన్న నేమి ? పొందుబెట్లు ?

ఇలను దీనిఁ గూర్చి కల మతభేదముల్

తృప్తిగలుగునట్లు తెలుపు నాకు.”

౪౫

క. అది విని వాఁ డిట్లనె; “నేఁ
జదువంగా లేద యిట్టి చదువును ; వినలే
దిదివఱకు నిట్టి ప్రశ్నను;
నెదఁ దాఁకఁగలేదు నాకు నిట్టిది” యనుడు॥.

౪౬

అ. వె. ఆ పిశాచ మతని హరియించి కొంపోయి
దాచె నీటియందుఁ దనదు తెంకిఁ;
దిరిగిరామి నితఁడు దిగులొంది యగ్రజుం
డంపఁగాఁ గనిష్ఠుఁ డరిగె వెదుక.

౪౭

క. తన యన్న యడుగుజాడలఁ
జని కొలఁకును డానెఁ; ద్రావ సాఁగఁగ జలముల్
వినఁబడెను రూక్షకంఠ
ధ్వని యొండు యథాపురంబు తద్బ్రాత కటుల్.

౪౮

అ. వె. ఆ పిసాసి వచ్చి యడిగె ముందటి ప్రశ్నఁ
దెల్లవోయి వాఁడు దెసలు చూచె;
రెక్కవట్టి వాని లాక్కొని కొంపోయెఁ
గొలనిలోని నీటి కొట్టిడికిని.

౪౯

అ. వె. తడవు పెద్దయ్యెఁ దమ్ము లిర్వురు రారు
చూచి చూచి కనులు వాచిపోయె;
బలువిధముల మనసు కలవరపాటొందె;
బయలువెడలె నన్న వారి వెదుక.

౫౦

ఉ. తమ్ముల పాదముద్రలఁ బదమ్ములు వెట్టుచుఁబోయి యా తటా
కమ్మును డాసి యెయ్యెడలఁ గానక వారలఁ బేరువెట్టి హ
స్తమ్ములఁ దట్టి పిల్చియు నతండు సమాధినిఁ బొంద కర్తృకృ
త్యమ్మెదఁ దోచె కెత్తదగ యాన జలంబుల డిగ్గఁబోవఁగ॥.

౫౧

క. వినిపించె యథాపూర్వము

ధ్వని; తోడ్తో నా పిసాసి తగ జలమధ్యం

బును వెడలి కానిపించుచు

వెనుకటి చందమునఁ బ్రశ్నవేసెను వానిఁ.

౫౨

చ. విని కని “నా సహోదరుల వీఁడె కటా! తన పొట్టఁ బెట్టెనో?

యనుచితముం బొనర్చితిని; నాదిని నేనయి వచ్చియున్నచో

విననుగదా! దురంతమగు వీరి యుదంతము; దుర్జనుండ; ని

ర్వులుండ; నితాంత నింద్యుండ; నికృష్టుండ; గష్టుండ; వేయు నేటికిఁ.

౫౩

క. కానిమ్ము వీరితో పా

ఁజేనుం బలిసెదుఁ గాత నీతనికి సమా

ధానం బీయక; వీరలు

లేని మదీయమగు బ్రదుకు లేనట్లెకదా!”

౫౪

చ. అనుకొని వానిఁ గాంచి యిటులాడె “గతించిరి నాడు సోదరుల్;

క్షణమయినఁ మనం దలఁపఁ; జంపుము నన్నును; నీదు ప్రశ్నకుఁ

వినిచితిని సదుత్తరముఁ బోషమణంపపుగాడె! కావునఁ

వినుప నెఱింగియున్న”నని వేగ జలంబులఁ ద్రావె వింతగఁ.

౫౫

క. పరికించి పిశాచం బను

“నెఱిగితి వుత్తరము గాన నెట్లును జిదుమఁ;

బిటుదివియక నా కిమ్ము

త్తర; మూపైఁ దెలియు నీకుఁ దమ్ముల కతయుఁ.”

౫౬

క. అనవుడుఁ దమ్ముల కత దెలి

యునుగద! యని యలరిపెద్దయును బలికె నిటుల్

“వినవోయి! భద్ర! మోక్షం

బును గూర్చిన నీదు ప్రశ్నమునకు సమాధిఁ.

౫౭

క. ఇలఁ గల వింతలఁ గూటిచి

తెలియంగా నడుగుఁగాని తెలిసికొనంగా

దలఁపఁడు కృతాంతపురి విం

తలఁ గూటిచి మానవులశతంబున నొకఁడు

అ. వె. జను లనాదియైన సంసారబద్ధులై

పొందుచుండు దుఃఖమును సతంబు ;

మోక్షమనఁగ బంధముక్తియ ; దాని సా

ధనముఁ దత్సర్వరూపమును వివిధము.

౫౯

చ. పురుషుని సన్నిధిం బ్రకృతి పొంది వికార, మకర్త నిష్క్రియుఁ

వెఱుగుగ వానిఁ గర్త ననిపించును ; దానను బద్ధుఁడౌను సం

సరణమునం; దెఱింగి సువిచారముచే నిజదోష, మొందు నా

పురుషుఁడు గేవలత్వ ; మిదె మోక్షమటందురు సాంఖ్యకోవిదుల్.

౬౦

క. మహియం దా పురుషుని బం

ధహేతువయినట్టి క్లేశతతి యోగముచే

త హరింపఁబడు నటంచును

మహాత్ము లన్నారు దివ్యమౌనులు తొలుతఁ.

౬౧

క. పురుషుని దుఃఖనివృత్తియె

ధర మోక్ష; మది సుఖదుఃఖధర్మం బొకఁడే

నెఱుంగని పాషాణ స్థితి;

పొరి షోడశతత్త్వబోధమున నది వడయుఁ.

౬౨

క. గురుకృతబోధఁ జరించుచుఁ

బురుషుండు నివృత్తిధర్మము, నుపాసంసం

గరుణించి మోక్ష మిడు నీ

శ్వరుఁ డని వచియించె నక్షపాదుఁడు వింటే ?

౬౩

గీ. చిత్తమందు ఫలంబుఁ గాంక్షింపఁబోక
యాచరించిన వేదోక్తమైన కర్మఁ
దగ నపూర్వంబు పుట్టు; నద్దాన జీవి
బంధము నశించునని కర్మవాది వలికె.

౬౪

ఆ. వె. కర్మఁ జిత్తశుద్ధి గలుగు; దానను జ్ఞాన
మడరు; బంధ ముక్తి యగును దాన;
బంధ ముక్తితోన బ్రహ్మైక్య భావంబుఁ
బడయు జీవుఁ డనును బ్రహ్మవాది.

౬౫

ఉ. జీవుఁడు కర్మ బద్ధుఁడయి చెందుఁ ప్రపంచమునందుఁ బుట్టువుల్
చావులుఁ బెక్కు; బంధమన సంతత దుఃఖము; జీవుఁ డొందు సౌ
ఖ్యావళి దుఃఖ మిశ్రితమ; యాతని లక్ష్యము దుఃఖనాశమే;
కావున వాని శాశ్వతసుఖంబె యటందురు మోక్ష మీబుధుల్.

౬౬

చ. సకలజగన్నియంతగను సాంఖ్యమువల్కుఁ బ్రధానముఁ; నియా
మకతనుగూర్చి యీశ్వరుని మాటయు నెత్తదు; కర్మఁ దక్క యా
జ్ఞికమత మీశ్వర స్థితి వచింపద; యున్నను లేనివాఁడె యో
గికమతమం దతండు; పరికించును దర్శనము వానిఁ గర్తగఁ.

౬౭

క. ప్రకటింత్రా యీశ్వరుఁడే
యక ర్తయు నభోక్త బ్రహ్మ; మాతండ్రి జగ
త్సకలోపాదాన నిమి
త్తకారణము లంచు బ్రహ్మతత్త్వ వివేకుల్.

౬౮

మ. జనియించుఁ నశియించు స్వప్రకృతిచే సర్వప్రపంచంబు; ప్రా
గ్జనిలే; దైహికసౌఖ్య దుఃఖములె స్వర్గంబన్నుఁ బెన్నారకం
బనినఁ; లేడు మహీశ్వరుండు వెలిగా నన్యేశ్వరుం డెందు; జీ
వునికిఁ లక్ష్యము లర్థకామములె; తెల్పుఁ నా స్తికుం డీ గతిఁ.

౬౯

క. మరణమే మోక్షంబని కొం

దఱు; భావనల నగు వాసనాక్షయమని కొం

దఱు; సతతోర్ధ్వగతి యటం

దురు కొందఱు; కొందఱెదో ! యెదో యండ్రు భువిన్.

౭౦

శా. కాలం బీ గతి దీర్ఘచర్మల వృథాగాఁబుచ్చుకన్నం జనం

బాలంబింప నహింస, సత్యమును, శౌచాస్తేయ నిగ్రహముల్

మేలుం బొందును; వాసనాక్షయమో ? బ్రహ్మభావమో ? యేదో ? ని

ర్మాలంబొ నిహదుఃఖమెల్ల; నిదె నా ముఖ్యాశయంబొఁ జూపి !”

౭౧

క. అని పలుకఁ బిశాచం బి

ట్లనె; సంతోసపడితి; నీదు ననుజులయం దొ

క్కని నిత్తు నెవఁడు కావలె ?

నన నతఁడు ‘కనిష్ఠ నిష్ఠ’ టని ప్రార్థించెకా.

౭౨

చ. అనవుడు నా పితృచరిత్ర; “నక్కట ! నీదు సహోదరుం ద్వితీ

యుని విడి నీ విమాతృతనయుకా వరియించితి వేల ?” యన్నఁ బ

త్కెను “దగునోయి ! స్వీయపరకీయవిభేదము ? వీఁడు దల్లిఁదం

డ్రిని విడి నమ్మి నన్ననుసరించె; గృతఘ్నుఁడఁ గాను వీడఁగకా.”

౭౩

క. అన వానియుదారతకును

మనసున హృద్దించి నిమిషమాత్రముననె యా

తని తమ్ముల నిర్వరినిం

గొనితెచ్చి పితృచ మొనఁగి గొనబుగఁ బలికెకా.

౭౪

మ. “విను ! వాస్తోష్పతి నేను; నిన్నునువలెం బృచ్చించితికా గీష్పతికా

మును మోక్షంబునుగూర్చి, తృప్తిగ జవాబుం జెప్పమికా నవ్వితకా;

నను శాపించి యిటుల్ మనం, గృప ననెకా నా దైన్యముం గాంచి “మో

చనముం బొందెదు నాకు నేర్చుకొని తజ్ఞానంబు బోధించినకా.”

౭౫

గీ. బంధమోక్ష విధము భవదుక్తమును వింటి;
శాపమోక్షమగును క్షణములోన;
నీ ఋణంబుఁ దీర్చినేరను నిజముగా
స్వర్గరాజ్యరమ నొసంగియేని.

౭౬

క. త్వరపడుచుంటిని వాక్పతిఁ
దఱిసియుఁ దూచాలు విడక త్వదుదితమెల్లఁ
గఱపి నికృష్టంబగు నీ
శరీరముం బాసి తొఁటిచందమునొందఁ.

౭౭

చ. అని వలించి వెండియును నాడెఁ బిశాచము “మిమ్ముఁ బంపి మీ
జనకుఁడు చింతఁ జిక్కి కడుశల్యముగానయి మంచ మెక్కుఁగా
వెనుకకు మిమ్ముఁ దేర ననిపెఁ భటులఁ జనయిత్రి; వారితోఁ
జని పితృ నేవనేయుచును జన్మము ధన్య మొనర్చుకోఁ దగుఁ.

౭౮

క. యువరాజత్వముఁ బొందం
దవు మీలో నగ్రజుండె ; తప్పకతందే
భువి నేలును ; దమ్ములు బా
హువులనఁ దోడ్పడగ”నంచు నొగి దివి కెగిరెఁ.

౭౯

ఆ. వె. ఆ పిశాచరూపుఁడగు పురందరుని యా
శీర్షలంబు చేత జ్ఞేష్ఠసుతుఁడు
యౌవరాజ్యమొంది యాపయి రాజయ్యె;
నర్హుఁడొందకున్నె యర్హ పదము ?

౮౦

శుద్ధిపత్రము

పుట	అసాధువు	సాధువు
23	సాహాయ్యకంబు	సాహాయకంబు
24	ఆమోని న	ఆమోని య
44	కాపురము	దాపురము
46	కుంబు	కుంబు
47	వేయఁ జూచుచున్	వేయుఁ జూచుచున్
47	పర	వర
105	చొరఁగ	చొరఁగ
115	గురువులు	గురువుల
121	యనిత్యతయెవోలె	యనిత్యతయె మాతవోలె
123	దుంఖ	దుఃఖ
173	తెలియ	తెలియ
206	కడదె	కడఁచె
219	క్షత్తిపాసార్తియై	క్షత్తిపాసార్తిమై
228	రథంబు	ధనంబు
223	రిచటికి	రిచటికి
224	బొక్క	చొక్క
232	వాచంయమి	వాచంయమ
234	వెలవెర్	వెలలెన్
288	తజ్ఞానము	తద్జ్ఞానము

ఏతత్కవి కావ్యప్రశంస

శ్రీ వేదాల తిరువేంగళాచార్యులుగారు

“మీ గ్రంథముపై నా పడిన యభిప్రాయ మున్నదున్నట్లుగా వ్రాయుచున్నాను. “సౌష్ఠ వౌదార్య విశేష శోభిని” అన్న భారవి వాక్యము మీకావ్యములం దంతటను సమన్వయించును. భారాధ్యాయ సమయోచితముగా నాంధ్ర జాతీయముల ననువు పటచుటయు నే నెక్కువగా మెచ్చు కొందును. అది మీయందు, అందును “ద్వంద్వ యుద్ధమున” నెక్కువగా నామనసునకు నచ్చినది. రసస్ఫూర్తియు, అందుఁ జాల ముద్దుగా సమకూరినది. జాతక కథలకన్న ద్వంద్వయుద్ధ మెక్కుడు. మంచిపాకమునఁ బడినదని నా తలంపు. ఏమనఁగా వీర ద్వంద్వము పరస్పరాభిముఖ్యమొంది మాటలాడు మాటలు నన్ను మఱపించినవి. అది యటుండ అక్కడి సౌహృదు విలాపమును, రుస్తుమొనర్చిన మూక శోకానుభావమును నన్నేడ్పించినవి. నాకప్పుడు ఎంత యాపుకొన్నను నాగక కనుల నీరు గాఱఁజొచ్చినది. నేను జదువునప్పు డక్కడనున్న పనితాజన మదియేమని రిచ్చవడి మాటిమాటికి అడుగ జొచ్చిరి. నా మనసులోనే నేను చదువుకొనుచుంటువలన వారీ దుఃఖము గ్రంథ పఠనము వలననని గ్రహింపజాలక ఏమేమని ఆతురతతో నడిగి అసలు సంగతి తెలిసిన తరువాత నన్ను గేలిచేసిరి. కాని వారుగూడా దానిని చదివి అట్టి యవస్థను దప్పించుకొన లేక పోయిరి. అంతట వారీ గ్రంథమును సమగ్రముగా చదువుకొనుటకై తీసికొనిపోయిరి. కీర సందేశము రుక్మిణీ కల్యాణ సందర్భముగల దగుటచే పనితాజన మెక్కువగా దానియందను రక్తమై క్రొత్త పద్ధతివలన నెక్కువగా మోద విస్మయములొనఁగుటవలననది. కథయందుఁగల ప్రగమన శీలతయు, ఈడికలేకుండ నుండుటయు, విశిష్ట భావసందర్భములఁ జక్కగాఁ బోషించి యటఁ దగినంత విస్తరించుటయు నావంటి చాలమందికి సంతృప్తి గొల్పినవి. నిర్మాణ నైపుణి యనదగిన యిది చాలమందియం దిప్పుడు గన్నట్లుటలేదు. వీని నిచ్చట ననుభవించి నేను చాల సంతృప్తుఁడనైతిని. సర్వదా మీ కవితా స్రవంతి విషయమున నేను సంతృప్తుఁడను.

22.12.39

శ్రీ. శ్రీ. శ్రీ వేటూరి ప్రభాకరశాస్త్రిగారు

ఆర్యా ! వందనములు. చాల జాగుచేసితిని. క్షమింపుఁడు. మీ “జాతక కథా గుచ్ఛము” చదివి ప్రతిపద్యము పరమానందముతోఁ బరిశీలించుచు చక్కెర కడ్డి ఆస్వాదించినట్లు ఆస్వాదించి తనిసితిని. మీశయ్య జిగిబిగి గలది. శబ్ద ప్రయోగమున మీకు మంచి చాతురి గలదు. దుడుకు, ఒడుదుడుకు, ఎడపెడల కూఁగు, వడి, మెల్పు, తెల్లపొల్పు, సారశ్యము చల్లన మీ రచనములో దైవారినది. సత్కావ్య రచనకు మీరు శక్తులయినందుకుఁ దగ్గవస్తువు జాతక కథావళి. పరమ పవిత్రమయిన కథావస్తువు గౌరవమును మీరు కాపాడితిరి.

బుద్ధదేవుఁడు, జీసస్, టాల్ స్టాయి ప్రభృతుల ననుసరించి మీబోంట్లు రచనలు వెల యింతురుగాకని, కన్నులతో నద్దకొని జనులు వానిని గౌరవింతురని నా యపేక్ష. చిరంజీవులై మీరు సత్కావ్య రచన సాగింతురుగాక.

8-2-40

ఏతత్కవి కావ్యప్రశంస

శ్రీ వేదాల తిరువేంగళాచార్యులుగారు

“మీ గ్రంథముపై నా వడిన యభిప్రాయ మున్నదున్నట్లుగా వ్రాయుచున్నాను. “సౌష్ఠ వాదార్య విశేష శోభిని” అన్న భారవి వాక్యము మీ కావ్యములం దంతటను సమన్వయించును. దారాశుద్ధియు సమయోచితముగా నాంధ్ర జాతీయముల ననువు పటచుటయు నే నెక్కువగా మెచ్చు కొందును. అది మీయందు, అందును “ద్వంద్వ యుద్ధమున” నెక్కువగా నామనసునకు నచ్చినది. రసస్ఫూరియు, అందుఁ జాల ముద్దుగా నమకూరినది. జాతక కథలకన్న ద్వంద్వయుద్ధ మెక్కుడు. మంచిపాకమునఁ బడినదని నా తలంపు. ఏమనఁగా వీర ద్వంద్వము పరస్పరాభిముఖ్యమొంది మాటలాడు మాటలు నన్ను మఱపించినవి. అది యటుండ అక్కడి సౌహృదు విలాపమును, రుస్తుమొనర్చిన మూక శోకానుభావమును నన్నేడ్పించినవి. నాకప్పుడు ఎంత యాపుకొన్నను నాఁగక కనుల నీరు గాఱఁజొచ్చినది. నేను జదువునప్పు డక్కడనున్న వనితాజన మదియేమని రిచ్చవడి మాటిమాటికి అడుగ జొచ్చిరి. నామనసులోనే నేను చదువుకొనుచుంటువలన వారీ దుఃఖము గ్రంథ పఠనము వలననని గ్రహింపజాలక ఏమేమని ఆతురతతో నడిగి అసలు సంగతి తెలిసిన తరువాత నన్ను గేలిచేసిరి. కాని వారుగూడా దానిని చదివి అట్టి యవస్థను దప్పించుకొన లేక పోయిరి. అంతట వారీ గ్రంథమును సమగ్రముగా చదువుకొనుటకై తీసికొనిపోయిరి. కీర సందేశము రుక్మిణీ కల్యాణ సందర్భముగల దగుటచే వనితాజన మెక్కువగా దానియందను ర క్తమై క్రొత్త పద్ధతివలన నెక్కువగా మోద విస్మయముల ననుభవించినది. కథయందుఁగల ప్రగమన శీలతయు, ఈడికలేకుండ నుండుటయు, విశిష్ట భావసందర్భములఁ జక్కగాఁ బోషించి యటఁ దగినంత విస్తరించుటయు నావంటి చాలమందికి సంతృప్తి గొల్పినవి. నిర్మాణ నైపుణి యనదగిన యివి చాలమందియం దిప్పుడు గన్నట్లుటలేదు. వీని నిచ్చట ననుభవించి నేను చాల సంతృప్తుఁడనైతిని. సర్వదా మీ కవితా స్రవంతి విషయమున నేను సంతృప్తుఁడను.

22-12-39

కీ. శే. శ్రీ వేటూరి ప్రభాకరశాస్త్రిగారు

ఆర్యా! వందనములు. చాల జాగుచేసితిని. ఉమింపుడు. మీ “జాతక కథా గుచ్ఛము” చదివి ప్రతిపద్యము పరమానందముతోఁ బరిశీలించుచు చక్కెర కడ్డి ఆస్వాదించినట్లు ఆస్వాదించి తనిసితిని. మీశయ్య జిగిబిగి గలది. శబ్ద ప్రయోగమున మీకు మంచి చాతురి గలదు. దుడుకు, ఒడుదుడుకు, ఎడపెడల కూఁగు, వడి, మెల్పు, తెల్లపొల్పు, సారశ్యము చల్లన మీ రచనములో దైవారినది. సత్కావ్య రచనకు మీరు శక్తులయినందుకుఁ దగ్గవస్తువు జాతక కథావళి. పరమ పవిత్రమయిన కథావస్తువు గౌరవమును మీరు కాపాడితిరి.

బుద్ధదేవుడు, జీసస్, టాల్ స్టాయి ప్రభృతుల ననుసరించి మీబోంట్లు రచనలు వెల యింతురుగాకని, కన్నులతో నద్దకొని జనులు వానిని గౌరవింతురని నా యపేక్ష. చిరంజీవులై మీరు సత్కావ్య రచన సాగింతురుగాక.

8-2-40